

Kiểm Vũ Cuồng Long

Contents

Kiểm Vũ Cuồng Long	1
1. Chương 1-1: Tự	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	5
4. Chương 3	7
5. Chương 4	11
6. Chương 5	15
7. Chương 6	17
8. Chương 7	21
9. Chương 8	25
10. Chương 9	29
11. Chương 10	30
12. Chương 11	31
13. Chương 12	35
14. Chương 13	38
15. Chương 14	44
16. Chương 15	45
17. Chương 16	50
18. Chương 17	51
19. Chương 18	57
20. Chương 19	62
21. Chương 20	68
22. Chương 21: Phiên Ngoại Chi Đoàn Viên Đêm Giao Thừa	74

Kiểm Vũ Cuồng Long

Giới thiệu

Thể loại: Thử Miêu đồng nghiệp văn, hài, pink, ngược Miêu, HEEditor: Touji FuuNha! vì cái gì mà Ngũ Thử ta lại không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-vu-cuong-long>

1. Chương 1-1: Tự

“Ai ~ Các vị khách quan! Đại gia công tử các ca các gia các huynh đệ uống trà phẩm trà mời trà pha trà xem trà nhìn qua vọng qua nghe qua nha...”

Một thanh niên khoảng hai mươi, tay cầm khay bưng trên trà lâu một bên thét to một bên đi đến chính giữa. Hắc! Khởi nói, bởi vì vậy mà nhóm trà khách trên lầu thực sự đều nhìn về phía hắn. (khay bưng = 1

loại vật dùng để phách nhịp trong các vở hí khúc thời xưa)

“Tiểu nhân tại đây bồi lỗi với các vị gia! Quấy nhiễu xin đừng trách móc, tiểu nhân xin được nói một đoạn cổ sự cấp các vị, các vị gia nghe thú vị thì xin thưởng vài lượng tiền, nếu không thú vị.... Hắc hắc hắc... Cũng xin các vị gia thủ hạ lưu tình a nghìn vạn lần không nên đem tiểu nhân đuổi ra ngoài nga.”

Mọi người cười vang, chợt nghe một tiếng quát: “Thuyết thư này thật là có chút thú vị nha, thuyết thư, người nói mau đi, ta không đuổi người, nhiều lắm thì, không cho người tiền thưởng là được!”

Mọi người vừa nghe, lại một trận cười vang. Thuyết thư kia cười cười nói:

“Tất nhiên tất nhiên! Vậy tiểu nhân nói đoạn gần đây cho các vị gia.” Khoái bản trong tay vang lên. “Hắc! Triển Nam hiệp võ nghệ cao cường, trên đường giang hồ truyền mỹ danh, Yến Tử Phi trước Diệu Vô Lâu, trong lòng hiệp nghĩa ai có thể bằng, từ nay về sau bọn đạo chích giang hồ không chỗ trốn, cường đạo thổ phỉ đều gặp nạn. Ai từng nghĩ, vẫn nhất mực có người không nể mặt, người này khí chất quá tùy tiện, các người biết ai không?”

Mọi người nói theo: “Là ai a?”

“Hắn liền là, trên giang hồ, có danh tiếng —— năm huynh đệ Ngũ Thử!”

“Ngũ Thử?...”

“Ngũ Thử này a, mỗi người tự cho là võ nghệ cao, một lòng muốn tìm Ngự Miêu độ sức, tuy rằng nói, Ngũ Thử này a, trên giang hồ coi như là cao thủ nhất lưu, đáng tiếc a, gặp phải Triển Chiêu cũng khó chặn, may mắn, Ngự Miêu độ lượng, bằng không na, chỉ sợ qua không được ba chiêu, Ngũ Thử kia a, phải ôm đầu chạy như chuột a!”

“Ha ha ha...” Lập tức trên trà lâu tràn đầy tiếng cười, đồng tiền ném ra như hạt mưa, thuyết thư kia mừng đến mức đầy mặt tươi cười, không ngừng thu đồng tiền nói cảm tạ.

Thình lình nghe “Ba” một tiếng, một thỏi bạc ngân nặng năm lượng rơi trước mặt thuyết thư (lúc đó một lượng bạc ngân có thể đổi năm xâu đồng tiền, một xâu đồng tiền bằng 1000 đồng tiền, năm lượng bạc ngân có thể để cho một nhà bình thường tại địa phương ăn một tháng), một bạch y công tử cạnh cửa sổ trà lâu đứng lên.

Một thanh y công tử bên cạnh bạch y công tử kia vội hô một tiếng: “Bạch huynh!”

Thuyết thư kia vừa nhìn bạc kia sớm đã mừng đến mức đầy mặt tươi cười, vội vàng bước nhanh đến trước mặt bạch y công tử kia cúi mình, liền thanh nói cảm tạ.

Bạch y công tử “Xoát” mà mở ra quạt xếp trong tay, phối với khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc của hắn, quả nhiên là ngọc thụ lâm phong, tao nhã tuyệt thế, chỉ nghe hắn chậm rãi nói: “Thuyết thư, người nói Ngự Miêu kia ba chiêu liền đánh bại Ngũ Thử kia? Người tận mắt thấy?”

Thanh niên thuyết thư có chút ngượng ngùng, “Làm sao có thể? Tiểu nhân nào có bản lĩnh có thể thấy những cao thủ đó so chiêu a, ta chẳng qua nghe người bên Khai Phong nói...”

“Nga?!” Bạch y công tử cười lạnh một tiếng: “Ta ngược lại muốn xem Ngự Miêu kia có thể có bao nhiêu bản lĩnh!” Dư quang khỏe mắt quét thấy một con mèo nhỏ đang ngủ say trên nóc nhà đối diện, “Cũng đừng giống như con mèo này a!” Ngón tay hơi búng, một hòn đá đánh cho con mèo kia lăn xuống, mèo nhỏ bị đau tỉnh lại, nhìn nhìn bốn phía, nhưng cái gì cũng không phát hiện, chỉ đành meo meo hai tiếng chạy đi.

Mọi người ở trà lâu nào đã thấy qua bản lĩnh như vậy, đều cả kinh ngây người.

Thanh y công tử vội vàng đứng dậy, “Bạch huynh, bắt quá chỉ là vài người rảnh rỗi mà thôi, tức giận vì điều này làm gì!” Nói xong liền muốn đến kéo ống tay áo của bạch y công tử.

Bạch y công tử cười lạnh hai tiếng: “Ngũ gia tức giận cái gì, ngược lại Ngự Miêu kia bản lĩnh lớn như vậy, nếu Ngũ gia không đi gặp y, ngược lại để cho thế nhân thực cho rằng Bạch Ngọc Đường ta sợ y sao?!” Dứt lời cũng không nhìn lại thanh y công tử kia, thân hình triển khai, từ trước cửa sổ lướt ra ngoài, rơi trên một con ngựa toàn thân tuyết trắng, xông ra ngoài!

2. Chương 1-2

Lại nói Bạch Ngọc Đường một đường bạch y giục ngựa, hôm nay rốt cục cũng tới được thành Biện Lương, hỏi thăm người qua đường một chút, liền đi đến tửu lâu lớn nhất tốt nhất trong thành Biện Lương —— “Túy Tiên Lâu”. (Thành Biện Lương cũng chính là Khai Phong Phủ a~! Ai không biết ta nhắc cho biết!)

Một bên uống Nữ Nhi Hồng, một bên từ trước cửa sổ đánh giá đoàn người ngoài Túy Tiên Lâu, một bên tinh tế trầm tư, nghĩ Triền Chiêu kia, nhân xưng Nam hiệp, bản lĩnh hẳn là không tồi, làm người cũng có thể không tồi đi? Nhưng y lại vẫn nhất mực vào quan trường! Một ngụm rượu giống như đang giận ai mà trút xuống. Công danh lợi lộc, vinh hoa phú quý kia thật đúng là không mấy ai có thể thấy rõ a, Triền Chiêu? Nam hiệp? Hừ! Người như vậy sao xứng hai chữ Nam hiệp? Tứ phẩm hộ vệ? Ngự Miêu? Cư nhiên chỉ cần công danh lợi lộc, vinh hoa phú quý kia liền có thể làm nô tài người ta? Gia cầm? (Ta ko hiểu, tự đừng xen từ gia cầm (gà, vịt....) vô đây làm gì ko hiểu! >

Chỉ thấy một đám người bảo vệ một thanh niên cầm y ngọc bào vây quanh hai người một nam một nữ.

Lúc này, cầm y thanh niên kia mang vẻ mặt dâm tà mà lôi kéo tay của nàng kia: “Tiểu nương tử muốn đi nơi nào a?”

Nữ tử kinh hoàng thất thố nỗ lực muốn rút tay về, lại bị kéo qua, không khỏi lại thét chói tai một tiếng.

“Buông nương tử ta ra!” Nam tử kia bị phản xông lên, lại bị hai nô tài bên người cầm y công tử kia gắt gao đè lại.

Mọi người vây xem đều là người người phẫn nộ, nhưng không một người dám tiến lên một bước.

Cầm y thanh niên kia một phen kéo nữ tử qua, kéo vào trong lòng, hắc hắc vài tiếng nói: “Không nghĩ tới hôm nay đi ra cư nhiên gặp được tiểu mỹ nhân như thế...” Quay đầu hướng nam tử kia quát: “Này! Hôm nay coi như ngươi gặp may, gặp được thiếu gia, tiểu nương tử này ta mua!” Nói xong, bỏ lại một thối bạc vụn.

“Buông nương tử ta ra!” Nam tử kia chỉ rống lên một tiếng này, liền bị một quyền của hai nô tài kia cắt ngang!

“Thiếu gia nhà ta coi trọng tiểu nương tử kia là phúc khí của ngươi! Tiểu tử ngươi cũng không nên không biết cân nhắc!”

“Cái gì phúc khí?! Ta phi! Ai muốn bạc của các ngươi?! Đem nương tử ta trả lại cho ta! Buông nàng ra!”

Nam tử gào thét liền muốn xông lên! Lại bị cầm y thiếu niên một cước đá ngã, hai nô tài kia lập tức vọt lên...

Bạch Ngọc Đường hừ lạnh một tiếng, tay phải liền đặt lên Họa Ảnh trên bàn vuốt ve...

(_Hương: Cái gì? Họa Ảnh là cái gì? Cuồng mò hôi! Đừng nói cho ngẫu ngươi không biết Họa Ảnh là cái gì a! Không biết? Ngươi thực sự không biết? Có đúng hay không thực sự không biết a... _Mọi người: tức, một cước đá bay~...) (Quả nhiên là phong cách của Ma Yên a~! Ta cũng cuồng mò hôi! =_=) ‘Ngẫu’ = ‘ta’ cũng là 1 cách xưng hô bản thân, ta thấy xưng = ‘ngẫu’ nó dễ thương hơn nên để nguyên! ^^)

“Dừng tay!”

Một tiếng quát nhẹ trong trẻo vang lên, lời còn chưa dứt, đã thấy hồng ảnh chợt lóe, hai nô tài kia “Ây dô” một tiếng ngã ra ngoài! Một thanh niên mặc quan bào hồng sắc đứng lặng giữa sân.

Tay Bạch Ngọc Đường lui về, chậm rãi rút một chén cho bản thân.

Cầm y công tử thay đổi sắc mặt, trấn định thanh âm nói: “Triền Chiêu! Là người?”

Triền Chiêu?!

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, nâng lên chén rượu chậm rãi xoay tròn, đem đường nhìn ném hướng thanh niên hồng bào kia.

Y sam không mới, nhưng lại phi thường gọn gàng, dưới nón quan hắc sắc là mái tóc đen chỉnh tề dài đến thắt lưng, mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt cương nghị tuấn tú, thân ảnh hơi đơn bạc nhưng kiên cường, chỉ đứng ở kia như thế, đã khiến cho người ta có một loại cảm giác bình yên, thân thiện đậm đậm.

Đáng tiếc! Một bộ túi da tốt như vậy! Một ngụm uống cạn ngọc dịch trong chén, Bạch Ngọc Đường lần thứ hai rót đầy cho bản thân. (Ta đập chết con chuột nhà ngươi, dám ví ‘mỹ mạo’ của Miêu Nhi như túi da à!? *đập đập~~, đập đập~~*)

Lúc này, đám người bên người cấm y công tử kia đều lui tới phía sau hắn, nhìn về phía thanh niên hồng y phía trước.

Triển Chiêu hừ lạnh một tiếng! Bước một bước về phía cấm y công tử.

Cấm y công tử cùng đám người kia theo một bước này vội vàng lui hai bước.

“Triển Chiêu! Ngươi... Ngươi muốn làm gì?” Tuy rằng có chút phát run, cấm y công tử vẫn muốn giả trang bộ dáng tàn bạo.

“Bàng công tử!” Triển Chiêu thi lễ, “Vị cô nương này là?”

“Đây... Đây là nô tỳ ta mới mua! Ngươi... Ngươi quản được sao?”

“Ngươi nói cái gì? Nàng là nương tử ta!” Nam tử từ trên mặt đất đứng lên, muốn tiến lên nhưng tay chân lại bủn rủn, chỉ đành giậm dứ nhìn cấm y công tử, “Buông nương tử ta ra!”

“Tướng công!” Nữ tử ra sức giãy dụa.

“Bàng Khánh công tử!” Triển Chiêu nhíu mày, “Bàng công tử đã mua nữ tử này, có chứng cứ hay không? Nên biết cường đoạt dân nữ bên đường chính là phải vào lao ngục ba năm!”

Về mặt cấm y công tử Bàng Khánh đầy mồ hôi lạnh: “Triển Chiêu... Ngươi ít làm... làm ta sợ... Đây chính là dùng bạch ngân thực sự mua... Tự ngươi nhìn... Kia... bạc kia vẫn còn đây...”

Ánh mắt Triển Chiêu hơi đổi, nhặt lên thỏi bạc vụn hai lượng năm kia từ trên mặt đất, “Bàng công tử nói chính là cái này?”

“Không sai!” Bàng Khánh ưỡn thẳng lưng.

“Không phải! Không phải!” Nam tử kia bị phần rống to hơn, “Ai bán? Buông nương tử ta ra, bạc của ngươi lấy lại đi, ai cần a?”

“Hừ! Không phải mới vừa rồi một tay cho ngươi bạc một tay mua sao?” Bàng Khánh hung ác độc địa mà nói với nam tử kia: “Chẳng lẽ ta đường đường nhị công tử của phủ thái sư còn có thể cường đoạt?” Quay đầu đối Triển Chiêu nói: “Bản công tử còn có việc trong người, cáo từ trước!”

Một đám người xoay người muốn chạy, hồng ảnh nhoáng lên, Triển Chiêu đã đứng trước mặt đám người Bàng Khánh.

“Bàng công tử! Xin dừng bước!” Triển Chiêu nhẹ nhàng cười, “Đã mua, vậy hẳn là có khế bán thân?”

“Bán... Bán... khế bán thân?!” Bàng Khánh mồ hôi lạnh không ngừng: “Cái này... Vừa mới mua... Cái này... Ta... Cái này...”

Triển Chiêu vẫn cười đến vân đạm phong khinh, vươn một tay, ý tứ đó chính là, có thì lấy ra đi!

Nam tử vội vàng tiến đến gần từng bước một “Không có không có! Không có khế bán thân, chúng ta không bán!”

“Nga? Không có khế bán thân?” Triển Chiêu thu lại nét tươi cười, lạnh lùng nhìn nhìn Bàng Cát, “Bàng công tử, không có khế bán thân, nếu ngươi muốn dẫn vị phu nhân này đi, vậy phải theo Triển Chiêu đi Khai Phong Phủ một chuyến! Bàng công tử! Tội cường đoạt dân nữ...”

“Cái gì... Cái gì cường đoạt a! Không bán... Không bán thì thôi!” Bằng Khánh nhanh chóng buông nàng kia ra.

“Tướng công...” Nàng kia bổ nhào vào trong lòng nam tử. Nam tử gắt gao ôm.

“Hừ! Không bán thì thôi... Chúng ta đi!” Bằng Khánh vung tay lên, một đám người liền muốn chạy.

“Chậm đã!”

“Triển Chiêu! Người còn muốn như thế nào nữa?” Bằng Khánh nghiêng rặng nghiêng lợi phiền muộn a, “Ta cũng không phạm chuyện gì nha! Triển Chiêu! Đừng tưởng rằng người võ nghệ cao cường có thể dùng cường khi nhược! Phũ thái sư ta cũng không phải dễ chọc!”

“Bằng công tử, hạ quan chỉ là muốn nhắc nhở công tử, bạc của người...” Trên mặt Triển Chiêu treo lên nụ cười nhạt, mở ra lòng bàn tay, chính là thỏi bạc vụn kia.

“...” Bằng Khánh chật vật mà tiếp nhận, xám xịt mà rời đi.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, không nhìn nữa, thì thào tự nói: “Giả mù sa mưa...” Lạnh lùng nghiêm nghị trên mặt lại không tự chủ mà nhu hòa xuống.

Ta nói này chuột, động lòng thì nói huych toẹt ra đi còn bày đặt, hừ~! Cái câu ‘giả mù sa mưa’ nói chính mình mới đúng a~~! *ta tiếp tục đập đập*

3. Chương 2

Đêm đó, nguyệt hắc phong cao (không trăng gió to), thực sự là thời cơ tốt để giết người phóng hỏa!

Bạch Ngọc Đường ngồi trên một gốc cây đại thụ trong hậu viện Khai Phong Phủ, cảm thán quả nhiên là trời cũng giúp ta! Bất quá... Làm sao dẫn con mèo kia đi ra đây? Ném đá? Được! Dẫn y đi ra! Ta ném!

“Ba!” Một tiếng vang nhỏ!

...

Không phản ứng? Thanh âm tuy nhẹ, nhưng người công lực thâm hậu hẳn là có thể phát giác ra a?! Thế nào không ai đi ra?! Ta lại ném!

“Ba!”

...

...

Vì sao không ai đi ra? Chẳng lẽ người ở đây đều là đám giá áo túi cơm? Không thích hợp a! Cho dù người ở đây đều là giá áo túi cơm, cái người “lơ mơ” được danh Nam hiệp kia hẳn là không phải a?! Có vấn đề!!

Bạch Ngọc Đường dạo một vòng vòng quanh Khai Phong Phủ, rốt cục để cho hắn tìm được địa phương có người —— đại đường...

“A...”

Một tiếng thét chói tai của nữ tử từ trong nội đường, Bạch Ngọc Đường lặng lẽ mà ẩn thân trên xà nhà ở ngoài đại đường, len lén nhìn vào phía trong.

Ấn... Người ngồi ở trên công đường kia chính là Bao Chửng? Người ta đều nói Bao Chửng là bao công mặt đen... Nhưng mặt hắn cũng quá đen a?! Ấn ấn! Đứng bên kia không phải là Triển Chiêu ban ngày gặp qua sao? Đã nói thế nào trong hậu viện không ai, nguyên lai toàn bộ chạy tới đây?! Đây là đang thăm án? Hiện tại là canh ba a... Mặt Bạch Ngọc Đường đầy hắc tuyến.

“A...” Một nữ nhân mặc y phục sa mỏng rực rỡ trên công đường không để ý hình tượng mà kêu to bén nhọn, ấn... hẳn là kêu thăm thiết...

“Ba!” Kinh đường một gõ xuống, Bao Chửng hét lớn một tiếng: “Yên lặng! Trên công đường, há có thể để cho người hô to gọi nhỏ?!”

“Ta, ta, nàng, nàng...” Nữ tử y phục rực rỡ sợ đến mức dừng thét chói tai, lại lắp bắp.

“Ngọc Phượng tiểu thư, không nhận ra Liên Nhi sao?” Một thiếu nữ bạch y váy trắng ăn mặc kiêu nha hoàn lạnh lùng thốt.

“Vương Ngọc Phượng, người có thể thấy rõ, nữ tử bên cạnh người kia chính là thiếp thân nha hoàn của người Liên Nhi?” Bao Chửng nhìn nhìn nữ tử y phục rực rỡ Vương Ngọc Phượng hỏi.

“...”

“Vương Ngọc Phượng! Bản phủ đang hỏi người nói!”

“Phải... Không phải... A...” Toàn thân Vương Ngọc Phượng phát run.

“Tiểu thư, người như thế nào không biết Liên Nhi? Thi thể của Liên Nhi vẫn là do tiểu thư người chôn a!”

“A... Quý a...” Thét chói tai lần thứ hai vang lên.

“Ba!” Kinh đường một lần thứ hai vang lên, “Vương Ngọc Phượng, còn không mau nhận tội!”

“A, a, Liên Nhi, Liên Nhi, ta cũng không muốn a, thế nhưng, thế nhưng, tướng công hân nói muốn nạp người làm thiếp, ta, ta, ta sao có thể dung một nha hoàn cùng đường đường thiên kim tiểu thư ta ngang vai ngang vế a? Liên Nhi, ta, ta không phải cố ý muốn hại người a! Ta, ta chỉ là, chỉ là đẩy một cái, ta, ta...”

“Hừ! Công Tôn tiên sinh! Để cho nàng ta điếm chỉ!”

“Vâng!”

“Không, không, không muốn, Liên Nhi, người chết đều đã chết, ta thiêu chút tiền giấy cho người là được, ta, ta sẽ bồi thường cho gia đình người thật hậu! Bao đại nhân! Ta gia tài bạc triệu, ta nguyện quyền chút tiền tài, đại nhân! Người chết không thể sống lại! Ngọc Phượng nhất định sẽ hảo hảo bồi thường nàng! Cầu xin đại nhân tha Ngọc Phượng, Ngọc Phượng về sau không dám nữa!”

“Làm càn! Vương Ngọc Phượng! Trước người giết người, sau lại chối cãi, chuyện cho tới hiện tại, người còn chấp mê bất ngộ? Mưu toan hối lộ mệnh quan triều đình?! Phải bị tội gì? Để cho nàng ta điếm chỉ!”

Đợi đến khi Vương Ngọc Phượng kia run rẩy điếm chỉ. Bao Chửng chuyển hướng Liên Nhi kia nói: “Lâm cô nương! Đa tạ!”

Liên Nhi kia hì hì cười, ống tay áo khẽ lướt qua mặt, lập tức liền thay đổi khuôn mặt, cười khanh khách mà nói: “Bao đại nhân, án này đã xong, Lâm Thanh đi trước!” Nói xong xoay người đi, lên xuống mấy cái xa xa liền không thấy bóng dáng.

Vương Ngọc Phượng kia kinh ngạc đến ngây người ngồi phịch ở trên mặt đất.

“Vương Ngọc Phượng! Người giết chết nha hoàn Liên Nhi! Chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực! Bản phủ phán người sau thu xử trăm!”

“Bãi đường...”

Ân! Bao Chửng này hình như là một thanh quan! Lâm Thanh kia công phu cũng không tồi a. Bạch Ngọc Đường một bên len lén đi theo cách không xa bên cạnh mọi người, một bên âm thầm tính toán một hồi làm sao dẫn Triển Chiêu kia đến.

Đột nhiên, Triển Chiêu phía sau Bao Chửng nhảy ra ngoài, trường kiếm trong tay khẽ chuyển, chỉ nghe “đinh đinh đinh” vài tiếng kim loại vang lên! Mấy miếng cương đinh xanh sáng bóng đều bị đánh rơi! Tứ đại hộ vệ đem Bao Chửng cùng Công Tôn tiên sinh bảo hộ ở sau người, đồng thời kêu to: “Có thích khách!”

Nhóm nha dịch vốn đi theo phía sau Bao Chửng đều xông lên, vây quanh bên cạnh nhóm người Bao Chửng, cương đao ra khỏi vỏ.

Trong bóng tối chợt hiện mười dải thân ảnh, bốn người nhắm phía Triển Chiêu, Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hồ nhảy ra mỗi người ngăn một tên.

Một tiếng long ngâm Cự Khuyết ra khỏi vỏ, không đợi bốn gã hắc y nhân kia tới gần, thân hình Triển Chiêu khê giương, như phi diều lướt tới bên cạnh một tên bên trái, trường kiếm trong tay vung lên, nhẹ nhàng xẹt qua cổ họng người nọ, huyết quang văng ra, Triển Chiêu đi tới phía sau tên thứ hai, Cự Khuyết đâm ra, người nọ xoay người lại muốn đỡ, đã thấy Cự Khuyết khê chạm lên thân kiếm của hắn, Triển Chiêu mượn lực nhảy lên, cổ tay chuyển ngược, Cự Khuyết thẳng đến giữa mi của tên thứ ba đang xoay người lại kia, chưởng trái ấn lên lưng tên thứ hai, tên thứ hai kia bị chưởng này đánh trúng phun ra một ngụm máu tươi bay đi, kiếm của tên thứ ba mới nâng lên phân nửa, Cự Khuyết như thiểm điện mà đâm vào! Triển Chiêu bước nghiêng một bước, né qua kiếm của tên thứ tư, một chưởng vung đi, người nọ vội vàng né tránh, lại chỉ cảm thấy ngực chợt lạnh, Cự Khuyết rút ra, Triển Chiêu nhìn cũng không nhìn người ngã xuống mà chuyển thân bay đến hai hắc y nhân đang nhắm phía nhóm người Bao Chứng. (Trời ơi

~! Miêu Nhi a a a a

~~! Sao mà nhanh gọn lẹ thế a a

~!

4. Chương 3

Hăm Không đảo

Tụ Nghĩa sảnh

Chính giữa phía trên trong phòng, một trung niên hán tử đang ngồi, chính là một trong Ngũ Thử Toàn Thiên Thử Lô Phương.

Người thấp bé đang ngồi trên cái ghế thứ nhất bên tay trái trong phòng đương nhiên là lão Nhị Triệt Địa Thử Hàn Chương.

Đại hán mặt đầy râu bên phải chính là lão Tam, Xuyên Sơn Thử Từ Khánh.

Người cầm quạt Khổng Minh trong tay bên cạnh Từ Khánh chính là lão Tứ, Phiên Giang Thử Tương Bình.

Lúc này trong đại sảnh một mảnh yên lặng, quả nhiên là ảm đạm đầy phòng, trầm muộn vô bì. Vì sao? Đương nhiên là vì Ngũ đệ không biết trời cao đất rộng của bọn họ kia!

“Bẩm báo lão gia! Triển Chiêu cầu kiến!” Một người hầu tiến vào đánh vỡ sự trầm tịch của cả phòng.

“Nhanh như vậy đã tới rồi?” Hàn Chương nhảy dựng lên, “Đại ca! Làm sao bây giờ a?”

Hai mắt Lô Phương vô thần mà nhìn Hàn Chương một cái, không nói gì.

Từ Khánh đột nhiên đứng lên, cầm lấy hai thanh đại chuỳ măn danh trên giang hồ của hắn, nặng nề mà hừ một tiếng định đi ra ngoài.

Tương Bình vội vàng can lại: “Tam ca, người đi làm cái gì?”

“Làm cái gì?” Từ Khánh trợn tròn mắt ngư, “Đương nhiên là đi đuổi Triển Chiêu kia đi, chẳng lẽ còn để cho y bắt Ngũ đệ chúng ta đi hay sao?”

“Thế nhưng....” Tương Bình chỉ cảm thấy đau đầu vô cùng, “Chuyện này, sai hình như là bên phía chúng ta na!”

“Hừ! Tam gia quả nó sai hay không sai, chẳng phải các người nói đó sao? Tam bảo kia bị trộm, lần này lão Ngũ chỉ sợ là có nguy đến tánh mạng sao? Không đi đuổi Triển Chiêu kia, chẳng lẽ cứ như vậy để cho y bắt Ngũ đệ chúng ta đi chém hay sao?” Từ Khánh tức khí xông đầy đầu ngư.

Hàn Chương gãi gãi đầu: “Theo lý thuyết, lần này là Ngũ đệ không đúng, thế nhưng nếu để cho Triển Chiêu kia bắt Ngũ đệ đi, tánh mạng Ngũ đệ sẽ khó bảo toàn! Đây... Uy! Lão Tứ! Người không phải luôn luôn tức trí đa mưu sao? Người nhanh nghĩ biện pháp a!”

“Ta...” Tương Bình trầm nghĩ: Người bảo ta nghĩ như thế nào a!

“Được rồi!” Lão Đại Lô Phương rớt cục lên tiếng! Nhìn nhìn bộ dáng mấy tên huynh đệ một bộ gà bay chó sủa, không khỏi thở dài, nói; “Nên tới cuối cùng cũng phải tới, các người ngồi xuống cho ta!”

Vì vậy mấy người nhìn nhìn nhau, mỗi người đều ngồi trở lại!

Chỉ nghe Lô Phương nói: “Nói như thế nào, người ta cũng là lấy lễ bái kiến, chúng ta cũng lấy lễ đối đãi mới phải, xem y nói như thế nào rồi mới lại quyết định!”

Quay đầu đối gia phó kia nói: “Mới y tiến vào!”

Gia phó thì lễ đi ra ngoài.

Lô Phương lại nói: “Người đâu, đi mời Ngũ gia đến đây! Nói là Triển Chiêu đã tới!”

Một người hầu lĩnh mệnh xoay người, mới đi tới cửa phòng, liền lướt sát qua bên cạnh một người.

Người nọ lam sam phiêu phiêu, khuôn mặt cương nghị tuấn tú, mang theo nét cười mỉm đậm đậm, đi tới đứng giữa đại sảnh, “Tại hạ Triển Chiêu, kiến quá bốn vị đại hiệp!”

Lô Phương gật đầu đứng dậy đầu tiên, “Tại hạ Lô Phương, đây là Nhị đệ ta Hàn Chương, Tam đệ Từ Khánh, Tứ đệ Tương Bình!”

Triển Chiêu sau khi nghe xong, lần thứ hai mỉm cười đối bốn người chấp tay thi lễ.

Đám Từ Khánh mặc dù không muốn, nhưng thấy Triển Chiêu hữu lễ như thế, cũng đều hướng y trả lễ.

Triển Chiêu nhìn kỹ biểu tình cùng vẻ tâm trạng lúc này của bốn người, nghĩ nếu muốn lấy tam bảo mà không tổn thương hòa khí hẳn là có chút hi vọng! Tâm trạng mừng thầm, hướng về Lô Phương nói: “Lô đảo chủ, Triển mỗ hôm nay tới là muốn cầu kiến Bạch Ngũ hiệp! Không biết có thể gặp mặt hay không?”

Lô Phương cũng đang âm thầm đánh giá Triển Chiêu, thấy y đi vào trong sảnh, lễ nghi chu đáo, càng nghĩ càng thấy không giống bộ dáng muốn tới bắt Ngũ đệ đi chém đầu! Trong lòng lập tức liền thả lỏng, lại nghe câu hỏi của Triển Chiêu, trên mặt đã đầy tươi cười, “Xin Triển đại nhân chờ một chút, ta đã cho người đi mời! Mời Triển đại nhân ngồi! Dâng trà!”

Triển Chiêu nói đa tạ, ngồi xuống, người hầu bưng trà đến.

Lô Phương nhìn Triển Chiêu: “Triển đại nhân! Lô Phương có việc thỉnh giáo! Lần này Ngũ đệ trộm tam bảo, đều là vật đương kim hoàng thượng ngự ban, chúng ta cũng biết lần này Ngũ đệ xông họa lớn! Chỉ không biết Triển đại nhân chuẩn bị bắt Ngũ đệ chúng ta làm thế nào?”

Lời này của Lô Phương mới vừa ra khỏi miệng, lập tức đám bốn người Hàn Chương bốn đôi tám con mắt nhất tề nhìn chăm chăm Triển Chiêu. (*khụ*, nhìn gì dữ thế!)

Triển Chiêu vừa nhìn thấy thế, trầm nghĩ: Tới! Lần này có thể thuận lợi đòi lại tam bảo hay không, đều là chờ những lời này! Trầm ngâm nửa ngày, mới nói: “Lô đảo chủ! Đã từng nghe Bạch Ngũ hiệp nghĩa bạc vân thiên, hiệp nghĩa cái thế, Triển mỗ cảm thấy bội phục sâu sắc! Lần này nếu Triển mỗ có thể nhanh chóng thu hồi tam bảo, tin tưởng Bao đại nhân sẽ tự có biện pháp chu toàn, nếu Bạch Ngũ hiệp có thể đi Khai Phong là tốt nhất, nếu không muốn, liền xin đem tam bảo giao do Triển Chiêu mang về!”

Đám Lô Phương nghe vậy mừng rỡ, đều nói: “Như vậy đa tạ Triển đại nhân nhiều!”

(_Hai mắt Hương thành hình trái tim đánh về phía Chiêu Chiêu: Chiêu Chiêu! Người thật thông minh nga ~ Đây rõ ràng là lý do người không để cho Bao Bao thượng báo trước a! _Bạch ảnh thoáng hiện phía sau Hương, Tiểu Bạch phi lên một cước: Chó ngoan không cản đường!! _Hương nước mắt lưng tròng: Tiểu Bạch người lại đá ngẫu 555555555...) (5 = ‘hu’, tức là tiếng khóc đó, chương trước cũng có mà quên chú thích!)

“Bẩm báo lão gia! Ngũ gia nói, nếu Triển đại nhân muốn thu hồi tam bảo, xin mời Triển đại nhân một mình đi, Ngũ gia ở Phù Vân Cư xin đợi đại giá!”

Đám Lô Phương ngẩn ngơ, quả nhiên là vừa mới mừng đến tận trời đã ngã xuống tận đất, sao đã quên tính tình cuồng ngao kia của Ngũ đệ a?!

Triển Chiêu nhìn xung quanh, không khỏi than thở: “Như vậy, xin dẫn đường!”

Lô Phương thấy Triển Chiêu theo phía sau người hầu đi ra ngoài, vội kêu một tiếng: “Triển Chiêu!”

Triển Chiêu xoay người lại, kiên định cười: “Lô đảo chủ yên tâm! Triển mỗ nhất ngôn cửu đỉnh, tự có chừng mực!”

Người hầu dẫn Triển Chiêu tới trước một rừng đào, liền cáo từ rời đi!

Lúc này, Triển Chiêu đang đi trong một phiến rừng hoa đào..... Nhớ lại vừa rồi người hầu dẫn đường đem mình dẫn tới trước rừng, khi rời đi từng nói, Bạch ngũ gia hẹn gặp tại trong rừng này! Liền biết phiến rừng đào này chắc chắn cổ quái, một đường đi tới, tuy không hề hung hiểm, nhưng cũng không thể đi ra khỏi phiến rừng đào này, phiến rừng đào này..... hửn là ẩn theo ngũ hành phương vị mà bố trí? Tuy không hề hung hiểm, nhưng lại khiến cho người không biết kỳ môn không tìm được lối ra, chính là một cái Mê Tung Trận. Dùng một phiến rừng đào làm trận thức..... Do hiện tại là giữa tháng ba, hoa đào trên cây nở rộ, khiến người ta không khỏi trầm đắm bên trong, Bạch Ngọc Đường này, thật đúng là một con người tao nhã a! Bất giác cười ra tiếng!

Lại nói Bạch Ngọc Đường, nghe thấy Triễn Chiêu đã được dẫn vào rừng hoa đào, liền nhanh như chớp mà chạy đến trên một tảng đá lớn, tảng đá lớn này dựng trên sườn núi ngoài rừng hoa đào, vừa vặn có thể nhìn thấy toàn cảnh rừng hoa đào, liền thấy được Triễn Chiêu kia, dạo bước trong rừng, không chút hoang mang, khoan thai tự đắc! Bất giác bực bội trong ngực, người nói người hiện tại là đến làm gì a? Người không phải đến lấy tam bảo sao a? Sao còn có thời gian ở chỗ này chậm rãi mà thưởng thức hoa đào? Người không phải nên thở hổn hển, chạy tới nhảy lui, nhìn trái ngó phải mới đúng sao? Ngược lại, Bạch ngọc gia chúng ta càng xem càng tức, càng tức càng nghĩ, càng nghĩ càng giận. Tức thì tức, bực thì bực, tâm trạng lại vẫn bội phục với sự trấn định của y!

(Hương lén lút bò đến phía sau Tiểu Bạch: Tiểu Bạch, chỉ có lão thử mới có thể thường thường thử hỏn thử hỏn, chạy tới nhảy lui, nhìn trái ngó phải; Miêu Miêu người ta thế kia gọi là ưu nhả! _Tiểu Bạch cũng không quay đầu lại, đá ngược một cước ra sau: Ân! Ban nãy có người nói chuyện sao?! _Không trung chỉ còn lại Hương – một cái điểm đen nhỏ: Tiểu Bạch người vẫn còn đó?! 55555555555555555555)

Triển Chiêu đang trầm tư ở trong hoa đào đầy rừng, đột nhiên ngửi thấy từng trận hương rượu xông ngào mũi, trong lòng âm thầm cười, từ lâu nghe cá tính Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường xung động, lần này không nén giận nổi sao? Theo hương rượu bước đi, đã thấy một chỗ đất trống trong rừng, một chiếc bàn đá, mấy cái ghế đá, trên bàn là một bình ngọc bạch ngọc dương chi cùng hai chén rượu bạch ngọc tinh tế, từng trận hương rượu đang tản ra từ trong chén, bên cạnh bàn đối mặt y, một người đang ngồi ngay ngắn, khuôn mặt thanh tú mỹ lệ, mặt ngọc môi son, chiết phiến khẽ đưa, bạch y trắng tuyết, trong bóng dóa dóa hoa đào, tựa như cửu thiên tiên tử. Lúc này, môi son đang mỉm cười, nhẹ nhàng mà nhìn y. Triển Chiêu hơi ngẩn người, lập tức tỉnh ngộ lại, giang hồ đồn đãi Bạch Ngọc Đường lớn lên tuấn mỹ vô song, thích mặc bạch y, hiện giờ đang ở trên Hãm Không Đảo, người đối diện là ai, cũng không cần phải nghĩ! (Thiên a, sao lại tặng bốc con chuột lên đến thế cơ chứ a a a a a

~~, coi chừng hấn lên mặt a a

)

Mặc dù Bạch Ngọc Đường trước đây đã thấy qua Triển Chiêu, nhưng đều là nhìn từ xa xa, chưa bao giờ nhìn kỹ, hôm nay thấy y từ sâu trong hoa đào khoan thai bước đến, lam sam phiêu phiêu, cương nghị tuấn tú, hai mắt đen như hồ sâu, bên trong điểm điểm tinh quang, như kẻ như mộng, tóc đen nhẹ giương, cùng cánh hoa lay động theo gió quẩn quýt si mê quyến luyến, chân chính là nhân diện đào hoa (gương mặt như hoa đào)! Bất giác thở dài, chưa từng nghĩ thế gian ngoại trừ Bạch Ngọc Đường ta, lại còn có nhân nhi tao nhã tuyệt thế như thế! Nhân vật như thế, đáng tiếc lại dính nhiễm trần thế, quả nhiên là minh châu mộg trần, hà đường vô liên a (ngọc sáng bị phủ bụi, sông hồ không có hoa sen)?! (Ân ân, Miêu Nhi vốn là mỹ mao tuấn tú như thế đấy, không quá không quá, ân~!)

Đang trầm tư, lại nghe thanh âm của Triển Chiêu vang lên: “Bach ngũ gia!”

Ngẩng đầu, cười khê, “Triển Chiêu!” Nhân nhi xuất trần như thế! Nhân vật đủ để tương đề tịnh luận cùng mình (tương đề tịnh luận = thành ngữ ý chỉ ‘đem hai sự vật bất đồng nhưng không có gì khác nhau để cùng một chỗ để cùng bàn luận hoặc đối đãi’*theo baidu*, ý của con chuột ở đây là nói cả 2 người đều xuất chúng như nhau, Miêu Nhi có ‘tư cách sánh vai’ với hân!)* Vì sao phải dẫn thân vào quan phủ? Vì sao tự cam chịu làm nô? Lập tức, một cỗ cuồng nô xông thẳng vào lòng! Tiểu ý chuyển băng, lạnh lùng thốt: “Triển đại nhân! Hoặc là, hân phải gọi người Ngự Miêu đại nhân? Hừ hừ!”

Triển Chiêu ngẩng ra, mới vừa rồi thấy hân khê cười nhẹ nhàng, xuân phong ngênh người, thế nào ngay sau đó đã là sương lạnh đầy mặt, ngôn ngữ trào phúng?! Đều nói Bạch ngũ gia trở mặt vô tình, hôm nay xem như đã lĩnh giáo!

“Ngũ gia chê cười, xưng hào Ngự Miêu chính là hoàng thượng đích thân phong, không phải là Triển mỗ có ý gây chuyện cùng năm vị, với nhân vật bậc này như Ngũ gia, không đến mức sẽ vì việc này mà canh cánh trong lòng chứ?!”

“Hừ!”

“Ngũ gia đã ở đây chờ Triển mỗ, có lẽ là nguyện ý trả tam bảo?”

“Trả tam bảo? Được a! Chỉ cần Miêu đại nhân ra khỏi rừng đào này!” Vung tay lên, đem chén rượu đối diện cầm trên tay, nhẹ nhàng mà nói: “Chén bạch ngọc như thế, trăm triệu lần không thể bị những hạng người khúm núm nịnh bợ đó đập hư!” Nói xong, ngón tay khê búng lên đáy chén, rượu trong chén lập tức bay ra như một mũi tên, rơi trên mặt đất, cái chén kia lại được để vào trong lòng.

Khuôn mặt Triển Chiêu cứng đờ, trong lòng ngậm đau, buồn bã nói: “Mỗi người một chí! Triển mỗ hành sự đỉnh thiên lập địa, chỉ cầu không thẹn với tâm...” Thầm nghĩ bản thân thế này là làm sao vậy? Trước đây dẫn thân vào quan phủ, đã biết sẽ có việc hôm nay, mặc dù thường xuyên cũng có người giận dữ mắng to, bản thân lại chưa từng để ở trong lòng, hôm nay làm sao vậy?! Chuyện thế gian, mỗi người đều không giống nhau, không cần phải giải thích với người khác cái gì, người khác không hiểu, sao phải cần người ta hiểu?! Lắc đầu, đạm đạm mà nói: “Bạch ngũ gia, chỉ cần Triển mỗ ra khỏi rừng đào này, Bạch ngũ gia liền trả lại tam bảo?!”

“Ngũ gia ta nói lời giữ lời!”

“Được!” Triển Chiêu không chần chừ nữa, triển khai thân hình, lướt lên ngọn cây, bay lướt đi hướng về phương hướng sườn núi!

Bạch Ngọc Đường ngậy người ngẩn ngơ, tức giận nhảy dựng lên, “Khá cho người Triển tiểu miêu! Nguyên lai người sớm đã biết lên ngọn cây liền phá được Đào Hoa Trận này! Vẫn nhất mực không sớm đi lên, lại lừa gạt Bạch gia gia đồng ý?!”

Triển Chiêu vội lướt qua, gió nhẹ phất qua mặt, thổi đến trong lòng cũng thoải mái hơn, lại nghe được Bạch Ngọc Đường ở trong rừng rống giận! Chỉ cảm thấy vui sướng vô cùng, oán giận gì cũng giải hết! Lòng tràn đầy vui mừng hạ xuống mặt đất ngoài rừng, lại cảm giác dưới chân khê hẫng, mặt đất đang trũng xuống! Trong lòng cả kinh, hổ bầy?! Hít sâu một hơi, triển khai Yên Tử Phi, cố gắng nhấc thân hình lên! Rơi đến bên cạnh, mặt đất lần thứ hai trũng xuống, lúc này Triển Chiêu đã dùng hết chân khí, mắt thấy sắp rơi xuống từ mặt đất, lại thấy y phát ra chưởng trái, đánh lên bên cạnh, mượn lực một kích này, lần thứ hai phi thân lên, nghiêng nghiêng bay xuống! “Vù vù vù” nói tuy chậm nhưng xảy ra lại nhanh, ba sợi kinh phong phát vào mặt mà đến, giữa lúc ánh mắt lưu chuyển, ba miếng đá xếp thành hình chữ phẩm () thẳng đến trước ngực! Trường kiếm trong tay Triển Chiêu chuyển động, tuy đã đánh văng ra ba miếng đá này, nhưng cũng bị kinh đạo làm cho thối lui đến miệng hổ bầy vừa rồi. “Vù vù vù” lại là ba miếng đá, đánh xuống đầu, lúc này, Triển Chiêu đã giảm hết lực kinh đạo, đang hạ xuống hổ bầy kia, nếu dùng phương pháp lúc trước, liền tránh không khỏi ba miếng đá đánh xuống đầu kia, bất đắc dĩ chỉ đành huy động trường kiếm, đánh bay ba miếng đá, rốt cuộc không còn cách nào tách khỏi hổ bầy dưới chân, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thuận theo hổ bầy lộc cộc mà lăn xuống...

5. Chương 4

Không biết qua bao lâu! Triển Chiêu cảm giác trước mắt sáng ngời, mở mắt nhìn, xung quanh trơn bóng bằng phẳng, bản thân đang ở trong một quật đá (quật = dạng như cái hầm ngầm, xung quanh đều là tường, dạng hình trụ hoặc bán cầu). Đứng dậy, hoạt động thân mình, mặc dù cảm giác đau nhức vô cùng, nhưng cũng không có vết thương gì! Xem ra, Bạch Ngọc Đường này tuy thích làm càn, nhưng cũng không phải hạng người ngang ngược! Nghĩ lại, mấy mảnh đá kia chẳng phải chính là “ám” khí thành danh giang hồ của Bạch Ngọc Đường sao? Hắn đã đáp ứng trả tam bảo, rồi lại lấy sáu miếng đá đem mình bức xuống quật đá này, quả nhiên đoán không ra người này nghĩ cái gì! Vừa rồi không đến mức là thẹn quá thành giận chứ? Bạch Ngọc Đường này, thật đúng là như một tiểu hài tử không ăn được kẹo liền quậy phá a! Nghĩ tới đây, không khỏi phì cười ra tiếng!

“Yêu?! Người còn cười được a? Miêu đại nhân quả là Miêu đại nhân a!”

Theo tiếng nói hi cười này, Bạch Ngọc Đường xuất hiện ở trên nóc quật đá, buông một cái bọc ở trên tay ra, bản thân ngồi xuống bên quật. Lại lấy ra bình rượu bạch ngọc trong rừng hoa đào kia, trước tiên rót đầy một chén, đắc ý dào dạt mà nhìn về phía Triển Chiêu.

“Ta nói! Miêu đại nhân a! Cảm giác thế nào a? Nói ra để cho Ngũ gia nghe một chút!”

Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, thấy vẻ đắc ý trên mặt hắn kia a! Quả thực là kiêu ngạo đến mức tựa như sắp bay lên! Quả nhiên y như tiểu hài tử không ăn được kẹo lại muốn đòi kẹo! Liền tự tiểu phi tiểu mà nhìn hắn: “Ngũ gia đem Triển mỗ ‘mời’ tới đây, sẽ không phải chỉ là muốn nói lời thừa thãi chứ?!”

“Hừ!” Bạch Ngọc Đường hất mũi lên trời, “Bạch gia gia nói lời giữ lời, cũng không nuốt lời!” Giương tay lên, cái bọc kia bị ném xuống. (*khụ* quả nhiên là tiểu hài tử a~! Hềch cái mũi kia! XD

!)

Triển Chiêu tiếp lấy, mở ra nhìn, chẳng phải chính là tam bảo của Khai Phong Phủ sao?!

“Đa tạ Bạch ngũ gia hoàn trả tam bảo! Vẫn xin thả Triển mỗ ra ngoài!”

“Người ra được rừng đào, Bạch gia gia liền đúng hẹn trả người tam bảo, nhưng Bạch gia gia lại chưa từng đáp ứng ‘cứu’ người a! Bản thân người bước đi không cẩn thận, trách được ai?! Muốn Bạch gia gia ‘cứu’ người ra a?” Về mặt tiểu bạch thử cười xấu xa, đuôi đều sắp vểnh lên tận đỉnh đầu, “Vậy đến cầu Bạch gia gia người a! Nói không chừng Bạch gia gia tâm tình tốt, liền đại nhân đại lượng mà thả người con tiểu miêu nhi ngốc tới cực điểm này đây!” (XD

! Vểnh đuôi kia vểnh đuôi kia a a a

)

Tĩnh lặng...

“Bạch Ngọc Đường! Triển mỗ đã nói qua, xưng hào Ngự Miêu này không phải Triển mỗ có ý!”

“Yêu! Mèo ngốc sinh khí?! Ai nha! Vậy thật đúng là có lỗi rồi? Đến! Người tới đánh ta đi, đến a! Bạch gia gia không đánh trả, đến đánh a!!!” (Đạp đạp đạp đạp chết con chuột mặt dày hạ lưu vô sỉ bỉ ổi nhà người! *hừ hừ*)

Triển Chiêu không khỏi lật một cái bạch nhãn. (= xem thường! Ha ha, chính thế, không cần coi trọng con chuột vô sỉ đó!)

“Triển tiểu miêu, thế nào không đến a?! Yêu! Người xem trí nhớ của ta này, đã quên ở đây cao như thế, người lại là con mèo ngốc! Sẽ chỉ ở trước mặt chủ nhân làm nũng, nào bắt được người nào...”

“Bạch Ngọc Đường!!! Triển mỗ đường đường bảy thước nam nhi, người đừng khi nhục Triển mỗ như thế!”

“Ai dô?! Miêu đại nhân phát hỏa? Ai nha nha! Ngũ gia thực sợ a! Không thích nghe a?! Ngũ gia vẫn nhất mực muốn kêu người mèo thối, mèo ngốc, mèo chết, mèo nát, mèo đàn, mèo rách, mèo ngu ngốc, mèo keo kiệt, mèo tim đen...” (Còn gì nữa ko?? ==)

“Chuột bạch!!! Đừng khinh người quá đáng!!!”

“Ha ha ha... Khó chịu a?! Vậy người bỏ đi cái xưng hào chữ ‘miêu’ kia đi!”

“Triển mỗ đã nói qua! Cũng không phải Triển mỗ ham muốn xưng hào Ngự Miêu này, chỉ là vì thánh thượng ban tặng, Bạch ngũ gia cần gì phải khổ sở khó xử Triển mỗ?”

“Nga?! Vậy thì không có biện pháp! Đến! Đến van cầu Bạch gia gia người đi! Bạch gia gia tâm tình tốt, nói không chừng sẽ thả một con mèo lột hổ đây?”

Triển Chiêu ném qua một cái bạch nhãn. (Xem thường đợt 2! XD

~~!)

“Nga?! Không đồng ý sao?! Vậy không thì như vậy đi! Miêu đại nhân, người dùng sức nhảy, nói không chừng, nhún nhún nhảy nhảy một cái, liền nhảy ra đây?!” (Chuột mới nhảy chứ nhỉ!?)

“Chuột bạch!!!”

“Ha ha ha... Thế nào a? Bạch gia gia vẫn một mực muốn kêu người miêu! Ta nói Miêu Nhi, Miêu đại nhân, người hảo hảo hưởng thụ đi! Bạch gia gia ngày mai trở lại xem người!” Tiếng gió phát lên, người đã biến mất vô tung!

(_Hương nỗ lực bò nỗ lực bò: Chiêu Chiêu không phải sợ! Ngẫu tới cứu người đây! Người nhất định phải nhớ kỹ cổ huấn, ngẫu không cần người báo cả dòng sông, chỉ cần người lấy thân báo đáp là được rồi*! A! Nước bọt chảy ra... _Đột nhiên cổ áo Hương bị kéo căng, thân thể rời mặt đất, run rẩy, đối diện với một cái mặt đen đen xuống: Dám ở trên địa bàn của Ngũ gia lén lút?! _Giương tay lên, Hương như một miếng đá trực tiếp bay ra khỏi địa giới Hãm Không Đảo...) (* cổ huấn từ xưa dạy người ta, khi nhận ân một giọt nước phải trả bằng cả dòng sông, mà Yên ko thêm nguyên con sông nên...! Ta câm nín! ==)

Buổi tối hôm nay, Bạch ngũ gia ăn cơm thực ngon miệng a! Người xem hân, mắt đào hoa cười đến híp lại chưa hề đổi, một ngụm thức ăn một ngụm rượu, dường như ăn chính là sơn trân hải vị, quỳnh dao ngọc tương. Đến mức bốn đôi mắt chuột còn lại trắng tấp mà nhìn nhìn hân, cũng không tự biết! Sau cùng vẫn là đại tẩu mở miệng:

“Ta nói Ngũ đệ a! Hôm nay chuyện gì vui vẻ như thế a? Nói ra cũng để cho đại tẩu cùng mấy vị ca ca người cùng vui?!”

“Ha ha ha... Không có việc gì không có việc gì! Ha ha! Ta ăn no, ăn no! Cái này, cái này, còn có cái này! Các người đều không ăn, ta mượn đi cho mèo ăn a!”

“A?! Cái gì? Cho mèo ăn?”

Mấy người trong đại sảnh còn chưa hiểu rõ, liền thấy một con chuột bạch hoan hoan hỉ hỉ nhảy ra ngoài!

(_Hương: Tiểu Bạch, người không phải ngày mai mới đi sao? _Tiểu Bạch: ai cần người lo?!)

“Ngũ đệ nuôi mèo? Ta nói đương gia, ta thế nào không biết a?” Nhìn một đồng lớn thực vật kia, cho mèo ăn? Để cho hai đại nhân ăn cũng còn được a!

“Aiz?! Đại ca, Ngũ đệ sẽ không phải là đem Triển Chiêu giam lại chứ?” Tương Bình lung lay quạt Khổng Minh, có chút cảm giác đau đầu.

“Cái này... Xem ra là như thế!”

“Aiz?! Vậy làm sao bây giờ a? Ngũ đệ làm như vậy, chuyện không phải càng lúc càng lớn sao?!” Hàn Chương gấp đến độ nhảy lên!

“Các người thế nào mà một đám sấu mi khổ kiếm a? Hiện tại Ngũ đệ chúng ta không phải không có việc gì sao! Thật tốt a!” Từ Khánh đối với bộ dáng đau đầu phiền muộn của mọi người rất không thể lý giải.

“Uy! Ta nói mấy người các người làm sao vậy a?! Các người sẽ không phải là bị Triển Chiêu kia làm cho kinh hách chứ?” Từ Khánh bị mọi người cho hân cái bạch nhãn rất không phục.

“Lão Tam, người cầm miệng!” Lô Phương chỉ cảm thấy một cái đầu hai cái đại. (= chỉ sự việc quá phiền toái, hoặc bản thân quá xui xẻo, không có cách nào giải quyết, làm thập phần đau đầu.)

“Tam ca, người nói nếu Triển Chiêu trở về không được, vậy quan phủ có tiếp tục phái người đến hay không?”

“Sợ cái gì? Ngũ Thử chúng ta ở trên giang hồ cũng là hán tử vang danh, đến một tên, Tam gia giết một tên, đến hai tên, chúng ta giết một đôi!”

“Đều cầm miệng cho ta!!” Lô Phương rốt cục nhìn không được nhảy dựng lên, “Giết giết giết? Người có thể giết được mấy người? Đó là quan phủ, là triều đình!”

Hoãn lại ngữ khí, “Lại nói, lần này sai là lão Ngũ! Người ta hữu lễ cầu kiến, trong lời ngoài lời đều đáp ứng chúng ta sẽ không khó xử Ngũ đệ, cho Hãm Không Đảo chúng ta đủ mặt mũi, hiện giờ, lão Ngũ đem người nhốt ở trên đảo, trước tiên không nói quan phủ đến đòi người, nếu Triển Chiêu kia tức giận trở mặt, tánh mạng của Ngũ đệ liền gặp phiền lớn!”

“Này cũng không được, kia cũng không được! Vậy, vậy các người nói làm sao bây giờ a? Tam gia nghe các người, vậy được rồi chứ gì?”

Lần thứ hai đổi lấy bốn đường bạch nhãn, Từ Tam gia tức giận bất bình mà ngồi xuống.

Một phòng yên tĩnh, mọi người suy sâu nghĩ khổ, sầu mi khổ kiếm. Đương nhiên, chuyện này không liên quan đến Tam gia của chúng ta! Tam gia chỉ là buồn chán mà nhìn xà nhà mà thôi!

“Ta nói, không bằng cứ như vậy đi! Để cho lão Tứ đi tìm xem, nếu không được, liền theo lão Ngũ, tìm Triển Chiêu kia, trước tiên tìm biện pháp rồi lại nói, nếu lão Ngũ không biết chuyện gì, liền làm một cái ân huệ, thả y, cũng đừng để cho người khác chê cười chúng ta!” Lô phu nhân nhìn nhìn bốn người chậm rãi nói.

“Chủ ý này không tồi, nếu chúng ta thả Triển Chiêu, có lẽ y cũng không nỡ nhắc lại thù Ngũ đệ nhốt y!”

“Được! Vậy cứ như vậy đi!”

Bốn con lão thử cộng thêm một vị lão thử phu nhân cùng nhau thăm thăm thì thì.

...

Tuy rằng thân bị nhốt trong quật đá, Triển Chiêu vẫn không vì vậy mà bỏ vận khí hành công mỗi ngày. Mới chậm rãi thu công, thở ra một hơi, liền trực giác cảm thấy không đúng, bên người có một cổ khí, có người! Ngẩng đầu nhìn lên, bạch y tung bay, đôi mắt như mỹ ngọc của người nọ đang nhìn mình.

Bạch Ngọc Đường lên trên nóc quật đá, liếc mắt một cái liền thấy người kia đang đả tọa vận khí. Liền tự mình thư giãn mà ngồi xuống nhìn. Thấy y thu công, ngẩng đầu nhìn qua, liền phát tay đem một hộp thức ăn lớn ném xuống!

“Miêu đại nhân! Người thế nào gầy như vậy a? Người của quan phủ các người không phải một đám đều là tai to mắt lớn sao? Sao lại xuất ra con mèo gầy như người thế này? Sẽ không phải là hoàng thượng nhà người ngược đãi người, cắt xén bổng lộc của người đấy chứ?”

Triển Chiêu quảng cho hắn một cái bạch nhãn (lần 3! XD~), không để ý đến hắn. Mở ra hộp thức ăn kia, từ khi lên đảo, vẫn chưa hề ăn gì, cũng xác thực đói, liền tự mình ăn.

“Ha ha... Ta nói Miêu đại nhân! Người cầm một cái liền ăn như vậy, không sợ trong cơm nước kia có độc sao?”

“Dựa vào danh tiếng của Bạch ngũ gia, nếu thật có độc, Triển mỗ cũng nhận!”

Một lần nữa lườm hắn một cái (lần 4! XD~) “Lại nói, Triển mỗ hiện giờ đang ở trong quật, nếu Bạch ngũ gia muốn làm khó dễ Triển mỗ, cũng không cần phải dùng loại thủ đoạn hạ độc này a?!”

Bạch Ngọc Đường nghe xong lời này, vui tươi hơn hớn mà nói: “Coi như người tinh mắt!”

(_Hương: Tiểu Bạch, Chiêu Chiêu người ta vẫn luôn cho người bạch nhãn na, người vui cái gì na? _Tiểu Bạch: Thiết! Bạch gia gia ta đây kêu là đại nhân có đại lượng, không cùng mèo keo kiệt so đo! _Hương:...)

Triển Chiêu một lần nữa đưa lên một cái bạch nhân (Ân, lần 5!). Quyết định chủ ý, mặc cho Bạch Ngọc Đường nói lời khiêu khích như thế nào, chỉ ăn của bản thân, không để ý tới nữa.

Bạch Ngọc Đường nói nửa ngày, thấy Triển Chiêu không tiếp lời, chỉ vùi đầu khổ ăn. Không khỏi cũng không thấy thú vị, hiềm thấy cũng im lặng xuống.

(__Hương: Oa ha ha ha! Tiểu bạch thử, người thế nào a?! __Lời còn chưa dứt, chỉ nghe ‘Thương’ một tiếng, Họa Ảnh đặt ngang trên cổ, Hương mồ hôi lạnh-ing, lấp bắp mà nói: Ha ha! Bạch ngũ gia xin bớt giận! Bớt giận a! Tiểu nhân cái gì cũng chưa từng nói! Thực sự cái gì cũng chưa từng nói! Tiểu nhân, tiểu nhân lập tức tránh ra!! Ngài đừng sinh khí!)

Mấy ngày sau đó, Bạch Ngọc Đường lúc rảnh rỗi đều chạy đến nóc quật, nói đủ thứ chuyện trên đời, tuy rằng trong mười câu Triển Chiêu cũng chỉ đáp lại hần một, hai câu, nhưng cũng làm không biết mệt. (=__=”, còn biết nói gì hơn! Con chuột này rảnh thật!)

Thường xuyên qua lại, hai người ngược lại sinh ra ý tình tương tích (là một thành ngữ chỉ những người có cùng tính cách, sở thích, cảnh ngộ tương đồng, sẽ quý trọng, đồng tình, hỗ trợ lẫn nhau! *theo baidu* Theo hoàn cảnh của 2 người hiện tại thì là tính cách, sở thích tương đồng dẫn đến quý trọng!), Bạch Ngọc Đường khi nói chuyện, cũng không luôn châm chọc nữa. Nhưng thủy chung vẫn không chịu thả y ra.

Nhìn bồ câu giương cánh bay đi, cầm tờ giấy trong tay lại nặng đến như thế.

Triển hộ vệ, hôm nay thánh thượng biết được việc này, hạ chỉ lệnh trong vòng ba ngày tìm tam bảo về!

Tâm cũng theo tờ giấy này mà trầm xuống! Cuối cùng cũng không thể giấu được sao?! Ba ngày...

“Triển đại nhân!”

Trầm tư bị cắt ngang, ngẩng đầu nhìn qua, Phiên Giang Thử Tương Bình đang ngồi xổm trên nóc quật.

“Triển đại nhân! Thật sự là xin lỗi a! Ngũ đệ lại làm ra chuyện như thế!”

Ngẫm lại con chuột bạch kia, mỗi ngày ngoại trừ khoa tay múa chân, gà bay chó sủa, ngược lại cũng không có gì. Cơm ngon rau ngọt, còn thường thường đem tới một vỏ rượu ngon.

“Không sao!”

“Tương Bình tìm mấy ngày, bắt đắc dĩ Ngũ đệ không chịu nói, đến hôm nay mới tìm được chỗ này! Thoạt nhìn, Ngũ đệ cũng không khó xử Triển đại nhân nhiều! Mong Triển đại nhân không nên ghi hận Ngũ đệ!”

Triển Chiêu cười cười.

“Như thế nào?! Tương Tứ gia! Ở đây là địa phương nào?”

“Không dám! Quật này tên là Thông Thiên Quật, cửa ra ở trên vách tường đá bên trái người, xin Triển đại nhân tùy tiện! Mong Triển đại nhân sau khi rời khỏi đây, chớ làm khó dễ Ngũ đệ chúng ta!”

“Tương Tứ gia yên tâm! Lời Triển mỗ đã nói qua, sẽ không quên!”

“Vậy là tốt rồi! Tương Bình cáo từ!” Lập tức nói phương pháp ra khỏi quật, liền rời đi.

Triển Chiêu thận trọng chỉnh lý lại vật bên người, đem tam bảo cẩn thận thu lại! Cầm lấy Cự Khuyết, muốn đứng dậy rời đi, rồi lại chân chừ. Cứ đi như vậy? Hay là chờ Bạch Ngọc Đường kia tới nói chuyện lại đi?!

Đang tự hỏi, một dải bạch ảnh bay tới, không phải Bạch Ngọc Đường kia thì còn là ai?!

“Miêu Nhi! Hôm nay thế nào có tinh thần như thế?”

“Bạch huynh! Hôm nay Triển mỗ thu được bồ câu đưa tin của Bao đại nhân, trong vòng ba ngày cần trở về!”

Trong mấy ngày này, hai người trò chuyện dần dần vui vẻ, Triển Chiêu cơ hồ đã quay về thời gian làm Nam hiệp trường kiếm giang hồ, tiểu ngạo ân cừu trong quá khứ, quyết định chủ ý, nói cái gì cũng phải giữ được tánh mạng của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vốn là hoan hoan hỉ hỉ mà tới, vừa nghe lời này, không khỏi nhú mày.

“Cái loại quan trường kia, còn trở lại làm gì? Dựa vào chỉ làm bản người!”

“Bạch huynh! Bao đại nhân là thanh quan a!”

“Thì sao?! Hắn chỉ là một người, có thể quản được bao nhiêu chuyện bất bình của thiên hạ này! Ta nói Miêu Nhi, người sao không như ta, trường kiếm giang hồ, tiêu dao khoái hoạt biết bao!”

“Không cần nói! Bạch huynh!”

“Người nhất định muốn trở về?”

“Không sai!”

“Được! Ta thực muốn xem người trở về thế nào!”

“Ý Bạch huynh là chỉ Thông Thiên Quạt này?!”

“Nga?! Người cũng biết tên này a! Nếu người ra khỏi quạt này, Bạch gia gia tuyệt đối không tiếp tục can người! Còn theo người trở lại Khai Phong Phủ, tùy ý xử lý!”

Bạch Ngọc Đường đối với cơ quan bản thân tạo ra này tin tưởng mười phần.

Triển Chiêu nhìn hắn thật sâu một cái, đề khí thân mình phát lên, bay hướng một chỗ tường đá bên trái, phất tay, tường đá kia lồm vào phía trong một tắc, Triển Chiêu điểm nhẹ mũi chân, lần thứ hai mượn lực bay lên, nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh Bạch Ngọc Đường!

“Thế nào sẽ...” Chuột bạch biến thành trạng thái đại ra, chỉ có thể ngây ngốc mà nhìn nhìn Triển Chiêu.

“Vừa rồi Tương Tứ gia đã tới!”

Thì ra là thế! Tứ ca a! Bạch Ngọc Đường không nói gì trầm mặc.

(__Hương thật vất vả chạy về, cười gian: Người xong! Tiểu bạch thử! __Tiểu Bạch: Đang phiền muộn không chỗ phát hỏa đây! Đi! __Hương lần thứ hai bị một cước đá bay: Người, người lại đá ngẫu... 5555555555555555)
(Hình như Yên xuất hiện chỉ để làm bao cát cho chuột bạch thôi thì phải! ==)

Đối với Triển Chiêu chỉ mang theo tam bảo rời đi, tứ thử mỗi người mặt mày rạng rỡ, tiễn Triển Chiêu thẳng đến bến tàu, đưa lên đò!

“Ha ha! Chuyện này cuối cùng cũng xong! Có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không thực sự là không thể tốt hơn!”

Hàn Chương nói còn chưa dứt lời, đã thấy một đạo bạch ảnh bay vút đi, trong nháy mắt, liền rơi lên trên con thuyền mới vừa rời bến tàu kia!

Ta có cảm giác bộ này là truyện hài mà lại ko phải nha! Biết xếp nó vô loại nào đây!? Mới mấy chương đầu cũng chưa chắc lắm! Haizzz....!

Nàng nào đang theo dõi ‘Bất nguyện tương tín’ bên nhà Bạch Thử khi đọc bộ này cẩn thận tâm thần phân liệt (như ta) nha!

1 bên thì ngược quần quai 1 bên thì hài quần quai! Ta sắp điên a

~~! T^T

6. Chương 5

Hàn Chương nói còn chưa dứt lời, đã thấy một đạo bạch ảnh bay vút đi, trong nháy mắt, liền rơi lên trên con thuyền mới vừa rời bến tàu kia!

Triển Chiêu quay đầu lại, giật mình!

“Bạch gia gia đã nói qua, nếu người có thể ra khỏi Thông Thiên Quật, Bạch gia gia liền theo người đi Khai Phong!” Bạch y tung bay, tiếng nói trong trẻo vang vọng phong khinh.

Triển Chiêu hiểu rõ cười, không nói.

Nhưng bốn con lão thử trên bờ, lại vội vàng hô hoán.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, đề khí hô to: “Các vị ca ca xin đừng lo lắng, Ngọc Đường tự mình xông họa tự mình đi đổi mặt!”

Lần này bốn con lão thử càng nóng nảy! Như con kiến trên chảo nóng mà nhảy dựng lên.

“Xin bốn vị đại hiệp yên tâm! Bạch huynh đi Khai Phong, Triển mỗ nguyện đem tính mạng đảm bảo sự an toàn của Bạch huynh!” Một tiếng nói ôn hòa từ xa xa truyền đến!

Bạch Ngọc Đường chuyển mắt nhìn chăm chú Triển Chiêu.

Triển Chiêu cho hắn một nụ cười diễm tĩnh.

Thuyền, dần dần đi xa!

“Cái gì? Triển Chiêu đã rời khỏi Hãm Không Đảo?”

Trong bóng tối, một người cuồng nộ lên.

“Đúng, đúng vậy! Bạch Ngọc Đường kia theo Triển Chiêu, đi hướng Khai Phong!”

Người nằm sấp trên mặt đất nhịn không được thân hình run rẩy.

“Thế nào sẽ? Hừ! Cái gì Ngũ Thử? Ngay cả một tên Triển Chiêu cũng bắt không được! Ba ngày... Truyền lệnh xuống, sai người dọc đường chặn giết! Cần phải kéo qua ba ngày! Dùng bả câu đưa tin cho người ở lại Khai Phong, toàn lực ám sát Bao Chứng!”

“Vâng!”

Bạch Ngọc Đường ngồi trên lưng ngựa, trăm điều buồn chán, liếc mắt nhìn qua, Triển Chiêu mặt không chút thay đổi biểu tình bình thản, trong lòng không khỏi cảm giận bất bình.

“Ta nói Miêu Nhi! Người luôn lộ một tấm mặt không biểu tình, Bạch gia gia lại không nỡ người cái gì! Bày cho ai xem a?”

Triển Chiêu đang suy nghĩ đợi khi quay về Khai Phong nên làm sao giải vây cho Bạch Ngọc Đường, lại nghe hắn nói như thế, đành phải cười khổ một chút:

“Bạch huynh! Tinh thần của người ngược lại rất dồi dào a!”

“Bạch gia gia đương nhiên tinh thần rạng rỡ rồi! Ai như người a! Không có việc gì còn cau mày, cẩn thận mau già a! Người như vậy a! Sẽ không có nữ nhân yêu thích!”

“Bạch huynh...”

Miệng của con lão thử này thật đúng là không có khóa ngăn a! Đương nhiên, chỉ là ngẫm nghĩ, Triển Chiêu cũng sẽ không ngốc mà nói ra.

“Ha! Ngũ gia nghĩ ra một biện pháp giải buồn! Miêu Nhi! Chúng ta so xem, xem ai tới khách *** phía trước trước! Ai thua phải mời rượu!”

Dứt lời, người đã phóng ngựa chạy đi. (= _ = ăn gian a!)

Triển Chiêu bất đắc dĩ mà nhìn nhìn con chuột bạch chơi xấu, cam chịu mà đuổi theo phía sau!

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại cười ha ha: “Ta nói Miêu Nhi! Tử lượng của Bạch gia gia chính là không cạn a! Nếu người không nhanh lên một chút, cẩn thận chút bóng lộc của người còn chưa đủ một lần tiền rượu của Bạch gia gia...”

Đang lúc cười to, bỗng dưng đột sinh. (đột nhiên sinh ra)

Bạch Ngọc Đường vừa phóng ngựa qua, một dải thùng thép đột nhiên bay tới.

Triển Chiêu cả kinh, nhưng thể đi của ngựa quá nhanh, muốn ghìm lại, đã không kịp.

Triển Chiêu hít sâu, một chưởng vỗ nhẹ vào lưng ngựa, thân hình bay lên! Con ngựa đã dừng phải thùng thép! Một tiếng rống thê lương, ngã bay đi! Hai bên đường, ám khí đầy trời gào thét mà ra, con ngựa kia chưa rơi xuống đất, đã thành con nhím.

Một tiếng long ngâm, Cự Khuyết ra khỏi vỏ, cổ tay khê rung, giữ ra một mảnh kiếm hoa, chói như màn ánh sáng, nước hắt không vào! Đem ám khí bay tới trước người ào ào ngăn chặn rơi xuống.

Hơn mười hắc y nhân nhảy ra từ bên đường, sát khí sắc bén, thẳng hướng Triển Chiêu giữa không trung!

Bạch Ngọc Đường vội vàng ghìm ngựa, con ngựa hí dài một tiếng, lao ra một trượng, mới dừng lại.

Một hắc y nhân bên đường bộ dáng như thủ lĩnh thấy thế, vội vàng quát: “Bạch Ngũ hiệp! Hôm nay chúng ta là tới vì Triển Chiêu, xin Bạch Ngũ hiệp không nên nhúng tay thì hơn! Để cho chúng ta giải quyết Triển Chiêu, cũng tránh khỏi Bạch Ngũ hiệp phiền não vì quần thân vào quan trường!”

Bạch Ngọc Đường trông trông Triển Chiêu, thấy y bị hơn mười người vây công, lại vì ám khí mà đánh mất tiên cơ, mặc dù đang đánh chạy, nhưng tình hình cũng vẫn nguy hiểm.

Liên chỉ cười lạnh một tiếng: “Dựa vào lấy nhiều đánh ít, Bạch gia gia trông không vừa mắt!”

Rút ra Họa Ảnh, cùng thân lao tới.

Thủ lĩnh kia vừa thấy, lượng xuất kiếm lai (ánh sáng xuất ra thì kiếm tiến đến), đâm hướng sau lưng Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường không quan tâm đến, thân hình bay vút, trong nháy mắt đã tới trước mặt đám người kia, Họa Ảnh chém ngang, chặn lại hai thanh trường kiếm đến trước mặt, tay khê dùng lực, đẩy ra! Phi lên một cước, đá bay hai người, Họa Ảnh vẽ ra một đóa kiếm hoa trên không trung, nghênh tiếp trường kiếm của thủ lĩnh phía sau, thủ lĩnh kia chỉ cảm thấy một cổ lực mạnh mẽ xuyên qua trường kiếm trong tay bức thẳng đến ngực, trong tai chỉ nghe thấy Bạch Ngọc Đường cười to nói:

“Công phu mèo quào, cũng dám ngăn cản Bạch gia gia người! Không sợ chết!”

Đảo mắt xông ra khỏi vòng vây của đám người, đi tới phía sau Triển Chiêu! Hai người lưng tựa lưng mà đứng! (Cảnh đẹp a!

7. Chương 6

Hoàng cung, Ngự Thư Phòng.

“Thần, Bao Chứng (Triển Chiêu) tham kiến ngô hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Hai vị ái khanh bình thân!” Thiên tử thiếu niên Triệu Trinh tiểu ý nhẹ nhàng.

Triển Chiêu theo Bao Chứng đứng dậy, đứng hầu một bên!

“Bao Chứng! Hôm nay là ngày sau cùng của hạn kì, tam bảo đã tìm về chưa?” Thái sư Bàng Cát cười lạnh nhìn về phía Bao Chứng.

“Hồi hoàng thượng! Triển hộ vệ đã mang tam bảo về!” Bao Chứng nhìn cũng không nhìn thái sư một cái.

Triển Chiêu tiến lên một bước, quỳ xuống, cầm túi bao trong tay giơ lên cao khỏi đầu. Một thái giám bên cạnh tiếp lấy, trình lên cho Triệu Trinh xem, lại trả cho Triển Chiêu.

Thái sư oán hận mà nâng ống tay áo, hừ một tiếng!

Triệu Trinh hài lòng mà cười nói: “Triển hộ vệ vất vả! Đứng lên đi!”

Bàng Cát vội vàng nói: “Hoàng thượng! Ngự tứ tam bảo chính là vật hoàng thượng ngự ban, là ân sủng ra sao?! Bao Chứng cư nhiên để mất, tuy rằng đã tìm về, nhưng tội thất trách, khó thoát xử phạt!”

“Hoàng thượng! Việc này không quan hệ tới Bao đại nhân, hoàn toàn vì Triển Chiêu mà nên!” Triển Chiêu giành nói.

Triệu Trinh hướng Triển Chiêu trấn an mà gật đầu, chuyển hướng thái sư, hơi hơi không vui: “Thái sư! Ngày hôm trước người cùng Bao khanh ở trong Ngự Thư Phòng này, không phải nói là trong vòng ba ngày tìm về tam bảo, liền không tính toán nữa sao?! Thế nào hôm nay lại nhắc lại?”

“Này... Cựu thần cũng là suy nghĩ vì hoàng thượng a!” Mặt Bàn Cát có vẻ xấu hổ.

“Việc này tin tưởng Triển hộ vệ chắc chắn sẽ có câu trả lời khiến cho trẫm hài lòng!” Triệu Trinh cười cười mà nhìn Bàn Cát một cái, quay đầu hỏi Triển Chiêu, “Nghe nói trộm tam bảo chính là một người kêu Bạch Ngọc Đường?”

Triển Chiêu đứng lên, cung kính mà trả lời: “Hồi hoàng thượng, Bạch Ngọc Đường ở trên giang hồ cũng là hiệp khách có danh! Nhân xưng Cẩm Mao Thử! Lần này đến Khai Phong, trộm tam bảo, cũng không có ý tứ mạo phạm hoàng thượng, chỉ là không phục phong hào ngự ban của vi thần mà thôi!”

“Nga?!” Triệu Trinh nghiêng ngẫm mà nhìn Triển Chiêu! “Ngự Miêu? Cẩm Mao Thử?! Nói như thế, là trẫm liên lụy Triển hộ vệ?!”

“Vi thần không dám! Vi thần chỉ là đem tình hình thực tế bẩm báo hoàng thượng...” Triển Chiêu đón đường nhìn của Triệu Trinh, sắc mặt bất biến, hòa ái thanh đạm như trước.

“Hừ! Triển Chiêu! Người đã tìm về tam bảo, người trộm bảo kia có bắt được?” Bàn Cát lạnh lùng hỏi.

“Khởi bẩm hoàng thượng! Võ công của Bạch Ngọc Đường cùng thần không phân cao thấp...”

“Vậy chính là không bắt được người?” Bàn Cát âm thầm đặc ý, xem ra, có cơ hội! Xoay người đối mặt Triệu Trinh, “Hoàng thượng! Triển Chiêu hành sự bất lực, để cho hiềm phạm chạy thoát, thiếu sót cương vị, cần phải trọng trọng nghiêm phạt! Để làm cảnh cáo!”

Triệu Trinh không nói, chỉ nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu không chút hoang mang mà nói: “Hoàng thượng, võ công của Bạch Ngọc Đường xác thực cùng vi thần không phân cao thấp, nếu tranh đấu, thắng bại khó phân! Nhưng Bạch Ngọc Đường thông hiểu đại nghĩa, tự nguyện theo vi thần vào kinh, hướng Hoàng thượng thỉnh tội!”

“Nga!!! Có thể cùng Triển hộ vệ không phân cao thấp, vậy thực sự là có thực tài thực học! Biết rõ trộm tam bảo, khó thoát tử tội, còn vào kinh thỉnh tội... Người này thật đúng là thú vị na! Triển hộ vệ! Bạch Ngọc Đường này hiện giờ ở đâu?”

“Hồi hoàng thượng, Bạch Ngọc Đường ngay ngoài cửa cung đợi chỉ!”

“Tốt! Người đâu! Tuyên Bạch Ngọc Đường!”

Triệu Trinh có chút hưng phấn, từ nhỏ đã nghe bọn thị vệ nói chút chuyện trên giang hồ, đối sự tự do tự tại của bọn họ rất hâm mộ! Thẳng đến khi gặp Triển Chiêu, Triển Chiêu hành sự nhất quy nhất cử (mỗi một hành động, cử chỉ đều theo quy định), lại cùng người giang hồ trong tưởng tượng của mình cực kỳ bất đồng, ân! Nhất định là bởi vì vào quan phủ, cái này, vì vậy không tính. Hiện giờ, có thể lập tức nhìn thấy một người trong giang hồ chân chính rồi a!

(_Hương: 5555 Chiêu Chiêu nhà giàu cũng là người trong giang hồ chân chính a! _Triệu Trinh: Trẫm nói không phải sẽ là không phải! Người đâu! Đem tên ngu ngốc chống đối trẫm này kéo ra ngoài chém! _Hương: A?! Chiêu Chiêu cứu mạng! Tiểu Bạch cứu mạng! _Tiểu Bạch: Đáng đời! _Hương: Tiểu Bạch, người không cứu giàu, giàu khiến cho Chiêu Chiêu rời khỏi người! _Tiểu Bạch: Hương mỹ nữ! Bạch ngũ gia anh tuần tiêu sái tới cứu người đây!) (= _ =”)

Bạch Ngọc Đường một thân bạch y phiêu phiêu, sợi tóc tung bay, một đôi mắt đào hoa, nửa cười nửa buồn, khi đi vào, nhanh chóng liếc Triệu Trinh một cái. Trong lòng bất giác cảm thấy, cái gì a? Cái hoàng đế này thoát nhìn so với Bạch ngũ gia ta còn trẻ hơn na! Vì vậy cái môi trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần kia, không tự giác mà bĩu ra. (Lạy anh! m(_ _)m)

Triệu Trinh luôn luôn cảm thấy người giang hồ, phải là hạng người cao lớn thô kệch, tướng mạo kinh người. Nhưng lần đầu thấy Triển Chiêu, quả nhiên là ôn văn nho nhã, dung mạo tuấn tú. Hôm nay lại nhìn Bạch Ngọc Đường này, rõ rệt so với Triển Chiêu càng thêm tuấn tú, mà đi đứng hào hiệp, một thân bạch y không nhiễm bụi, càng tôn hấn lên như thoát trần xuất thế, tuấn mỹ vô bì. Trong lúc nhất thời, nhìn đến ngây người.

Triển Chiêu hung hăng trừng Bạch Ngọc Đường một cái, ý tứ kia là: Quân ngươi bằng lòng hay không bằng lòng, hấn là hoàng thượng, nhanh một chút hành lễ.

Bạch Ngọc Đường bẹp bẹp miệng, Ngũ gia đương nhiên biết! Không cần mèo chết người giả hảo tâm nhắc nhở.

Vì vậy, vén vén vạt áo, quỳ xuống đất: “Thảo dân Bạch Ngọc Đường, tham kiến Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Ách?! Triệu Trinh rớt cục nhờ tiếng gọi này mà hồi hồn lại, đập lên tiểu ý đầy mặt. Đang định lên tiếng, lại nghe thấy tiếng quát tháo của thái sư Bàng Cát.

Lại nói Bàng Cát thấy mặt Triệu Trinh không chút thay đổi (đang trong lúc ngẩn người), thật lâu không nói (còn chưa lấy lại tinh thần). Đương nhiên là đang suy nghĩ xử phạt Bạch Ngọc Đường như thế nào.

Vì vậy, quát tháo một tiếng: “Điều dân Bạch Ngọc Đường to gan! Dám trộm thánh vật hoàng thượng ngự tứ! Ngươi đáng bị tội gì? Khai Phong Phủ Bao Chửng, ngươi trông giữ không nghiêm, khiến thánh vật ngự tứ bị trộm, lại đáng bị tội gì? Tứ phẩm hộ vệ Triển Chiêu, bảo hộ bất lực, lại đáng tội gì?”

Một tiếng quát ra, lập tức cả phòng trầm tĩnh. Bàng Cát tự thấy tiếng quát này uy phong lẫm lẫm, rất là đắc ý!

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Bàng Cát, “Thảo dân nghe nói, đương kim Thiên tử trung hậu nhân hiếu, thông tuệ biết lý, chẳng lẽ đều là truyền goa hay sao?”

Bàng Cát giận dữ, “Hay cho Bạch Ngọc Đường ngươi, dám nói xấu hoàng thượng?! Đây chính là tội lớn tru di cử tộc!!!”

Triển Chiêu nhú mày, cúi người hành lễ nói: “Xin thái sư bớt giận! Bạch Ngọc Đường chính là tự nguyện theo vi thần hồi kinh, đương nhiên không vì chống đối mà đến!” Nói xong, lấy mắt quét quét Bạch Ngọc Đường!

Bạch Ngọc Đường hiểu rõ, sắc mặt không đổi, lại hướng về phía Bàng Cát khẽ cười, “Dám hỏi hoàng thượng! Hoàng thượng quý vi đương kim thiên tử, nhất quốc chi tôn, vạn dân chi chủ (tôn quý nhất một nước, chủ của vạn dân)! Sao hôm nay trước thánh giá, thái sư lúc nào cũng giành trước, mọi chuyện đều muốn tự quyết định?! Chẳng lẽ việc hôm nay, đều do thái sư định đoạt hay sao?!”

Bàng Cát vừa nghe, sắc mặt lập tức thành xanh xám, vội vàng quay mặt lại hướng Triệu Trinh: “Hoàng thượng! Đừng vội nghe điều dân này hồ ngôn loạn ngữ! Cự thần trung thành tận tâm, nhật nguyệt chứng giám, thiên địa chứng minh... (dưới tính lược mấy trăm chữ)”

Bao Chửng bội phục mà nhìn nhìn Bàng Cát, cứ nhiên có thể một hơi nói nhiều như vậy, còn không cần nghỉ ngơi!

Triển Chiêu đồng tình mà nhìn nhìn Bàng Cát, bản thân vượt mông ngựa là không có tội, bắt quá, người lấy Cẩm Mao Thử đến làm cái đệm vượt mông ngựa, vậy người... (chết chắc!)

Bạch Ngọc Đường ai oán mà nhìn nhìn Bàng Cát, người lão bất tử này còn muốn nói bao lâu a? Bạch gia bên này còn quỳ na... Lão đáng chết, nếu Bạch gia gia sống qua hôm nay, nhất định tìm người đòi lại!

Sắc mặt Triệu Trinh dần dần biến đen. Dùng một loại ngữ điệu rất ôn hòa, không có một tia lên xuống nói với lão: “Thái sư! Trẫm biết ngươi trung tâm ái quốc! Bắt quá người tuổi tác đã cao, vẫn nên chú ý thân thể thì hơn! Ngươi trước hết hồi phủ nghỉ ngơi đi!”

“Cự thần... Cự thần tuân chỉ, tạ hoàng thượng!” Chân tay Bàng Cát co rút mà đi xuống.

Triệu Trinh lúc này mới chuyển nhìn Bạch Ngọc Đường trên mặt đất, “Bạch Ngọc Đường, người đã tự nguyện hồi kinh, trước đây lại vì sao mà muốn trộm tam bảo?”

Nhân châu Bạch Ngọc Đường xoay động, “Hoàng thượng! Thảo dân nghe nói trong thành Biện Lương xuất hiện một con Ngự Miêu, vì vậy thảo dân liền muốn tìm Ngự Miêu kia tỷ thí một chút, ai ngờ vào được thành, hàng đêm đều có sát thủ không biết điều giành trước tìm Ngự Miêu kia gây phiền phức! Thảo dân bất đắc dĩ! Đành phải mượn dùng một chút vật trên quý nhất, đáng giá duy nhất trong Khai Phong Phủ! Hoàng thượng người nghĩ a! Nếu thảo dân không lấy tam bảo, lấy thứ khác, chẳng lẽ không phải là có mắt không trông? Chẳng lẽ vật hoàng thượng ban còn so ra kém thứ khác sao?!” (Con chuột này vậy mà cũng biết vỗ mông ngựa nha! 0_0)

Lời này vừa ra, Bao Chứng rất xấu hổ.

Triển Chiêu có chút thẹn quá thành giận.

Triệu Trinh cố nén cười, “Nói như thế, người trộm tam bảo kia chính là có lý? Trẫm có cần phải cảm tạ người để mắt đến đồ của trẫm hay không na?”

Bạch Ngọc Đường xem xét sắc mặt, thấy Triệu Trinh cũng không có vẻ tức giận, liền cố ý nhíu nhíu mày, nhu nhu đầu gối còn quỳ trên mặt đất, “Hoàng thượng, Bạch Ngọc Đường không phải trộm! Là mượn! Hoàng thượng na, không tin người hỏi Triển Chiêu, tam bảo kia chính là Bạch Ngọc Đường trả lại cho y!”

Triển Chiêu thấy Triệu Trinh nhìn qua, liền nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, tam bảo thực là do Bạch Ngọc Đường chủ động trả cho vi thần!”

Triệu Trinh liền cười nói: “Đã như thế, Bạch Ngọc Đường! Trẫm liền miễn cho người tội trộm tam bảo, người đứng lên đi!”

Bạch Ngọc Đường vui vẻ mà nhảy lên, “Tạ hoàng thượng!”

Lại nghe Triệu Trinh nói: “Bao khanh! Bạch Ngọc Đường nói hàng đêm đều có sát thủ tiến vào Khai Phong Phủ, chính là sự thực?”

Bao Chứng cung kính mà nói: “Hồi hoàng thượng, đều là một chút trộm vặt mà thôi! Khai Phong Phủ còn ứng phó được!”

Bạch Ngọc Đường không nhịn được mà xen mồm: “Cái gì ứng phó được a? Triển Chiêu mới rời đi mấy ngày na? Bao đại nhân người không phải bị thương sao?”

Triệu Trinh thân thiết mà nói: “Cái gì? Bao khanh bị thương?”

“Tạ hoàng thượng quan tâm, thần chỉ bị một chút thương ngoài da, không sao!”

“Vậy là tốt rồi! Bạch Ngọc Đường!”

“Có thảo dân!”

“Trẫm không truy cứu tội người trộm tam bảo! Nhưng người đã biết Khai Phong Phủ hàng đêm có người muốn ám sát Bao khanh, có nguyện cùng Triển hộ vệ, bảo hộ Khai Phong Phủ an toàn?”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn nhìn hoàng thượng cười đến giảo hoạt, thâm nghĩ, đây là ý tứ gì?

Còn chưa hiểu rõ, lại nghe Triển Chiêu nói: “Hoàng thượng, Bạch Ngọc Đường tuổi tác còn trẻ, thường ngày tự do đã quen, không thích hợp làm quan!”

Bạch Ngọc Đường bưng tỉnh đại ngộ liếc ngang Triển Chiêu một cái, thâm nghĩ, coi như người có chút lương tâm!

“Hoàng thượng, từ xưa miêu thử bắt lưỡng lập! Muốn Bạch Ngọc Đường cùng con mèo này làm quan đồng triều? Vẫn là thôi đi!”

Triệu Trinh trái nhìn nhìn Triển Chiêu, phải nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, có chút thất vọng, “Việc này về sau lại nói! Mới vừa nghe Triển hộ vệ nói, võ công của Bạch Ngọc Đường cùng Triển hộ vệ không phân cao thấp!”

Đuôi lão thử bồng chốc vểnh lên. (= _ =)

“Vậy trước mặt trăm, hai vị tỷ thí thử một chút đi!” Ánh mắt Triệu Trinh lóe sáng lóe sáng.

Choáng! Hoàng đế này coi Bạch gia gia là khỉ làm xiếc??? Lần này, lông con lão thử nào đó hoàn toàn dựng thẳng lên.

Triển Chiêu cũng căng cứng da mặt.

Đáng tiếc hoàng thượng của chúng ta còn chưa tự giác! “Ân ân! Ở đây quá nhỏ, chúng ta đi Ngự Hoa Viên đi...”

Bao Chứng đầu đầy mồ hôi lạnh vội vã bẩm: “Hoàng thượng, thần có việc cơ mật khởi tấu! Cái này... xin hoàng thượng để cho Triển hộ vệ mang Bạch Ngọc Đường lui ra trước!”

Triệu Trinh vui vẻ nói: “Bao khanh có việc?! Được! Bạch Ngọc Đường, Triển hộ vệ, các người đi xuống đi!”

“Ta nói Miêu Nhi! Người sẽ không phải là lúc nào cũng bị kêu đi làm xiếc khỉ đấy chứ?” Con lão thử nào đó từ trong cung một đường nhảy đến gian phòng Triển Chiêu ở Khai Phong Phủ, còn chưa có dấu hiệu dừng lại.

“Người ta kêu đó là xiếc chuột, liên quan gì đến mèo?” Con Miêu Miêu nào đó buồn bực một bụng tức khí không chỗ phát trả lời như thế! (XD

, Miêu Nhi hay nha

~!)

“Hắc hắc hắc! Bạch ngũ gia chính là tự do na, nào như con mèo ngốc a! Đến! Nói cho Ngũ gia nghe! Miêu Nhi người diễn qua mấy lần rồi?” Con chuột bạch không biết sống chết!

“Chuột ngược lại đã thấy một con, khỉ thì chưa thấy qua!” Miêu Miêu hữu khí vô lực.

“Nga nga! Miêu Nhi người rốt cục cũng thừa nhận xưng hô này? Bạch gia gia quyết định! Về sau nhất định đều kêu người Miêu Nhi!” Tiểu bạch thử gian xảo đắc ý dào dạt.

“Chuột bạch! Ai thừa nhận cái gì?” Miêu Miêu bắt đầu phát điên.

Vì vậy, Khai Phong Phủ, gian phòng của Triển hộ vệ, cửa sổ mở ra lóe ra hai đạo nhân ảnh một trắng một đỏ.

Trắng ở phía trước hưng trí dạt dào, hoàn toàn không nhớ rõ bản thân là tới làm gì!

Đỏ ở phía sau nghiêng răng nghiêng lợi, quên sạch vừa rồi liều mạng là để bảo hộ ai!

Bao Chứng trở về liền thấy một hình ảnh như thế, nhu nhu đầu phát đau, thở dài, đây, đây vẫn là Triển hộ vệ ổn trọng sao?

“Triển hộ vệ!”

“?!” Triển Chiêu đột nhiên dừng cước bộ, quay đầu lại nhìn sang Bao Chứng, lại nhìn nhìn tiểu bạch thử phía trước, lại suy xét một chút giữa hai người, vui vẻ mà lựa chọn người trước.

Vì vậy, thu kiếm, xoay người lại, “Đại nhân! Đại nhân gọi thuộc hạ lại, có phân phó gì?!”

Bấp bênh a chuột bạch, nhân phẩm có vấn đề nên bị xếp sau Bao Bao a~! Hắc! XD

~! Giống hình dưới nè!

8. Chương 7

“Tương Dương Vương năm ngày sau vào kinh?”

“Không sai! Tương Dương Vương Triệu Doanh, Triệu vương gia lần này vào kinh, chỉ dẫn theo hai mươi người, đến đây chúc thọ hoàng thượng! Hoàng thượng lo lắng sự an toàn của vương gia! Triệu hộ vệ!”

“Có thuộc hạ.”

“Bản phủ hy vọng người có thể trong lúc này, bảo hộ Tương Dương vương!”

“... Nếu thuộc hạ đi, đại nhân ở đây...” Triệu Chiêu có chút chần chừ.

“Triển hộ vệ không cần lo lắng! Có nhóm Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán ở đây, bản phủ sẽ không có vấn đề! Ngược lại Triển hộ vệ người, mọi việc cẩn thận một chút, chú ý an toàn của bản thân!”

“Thuộc hạ hiểu rõ!” Triệu Chiêu âm áp trong lòng.

Hôm nay Khai Phong rất không yên tĩnh! Triệu Chiêu cùng đi với Bao Chứng vào triều, đi bên kiệu quan của Bao Chứng, một bên chú ý động tĩnh bốn phía, một bên phân tâm nhìn lên bầu trời của phủ thái sư vừa vắn đi ngang qua, một cỗ khói đen.

Tới cửa cung, gặp phải thái sư Bàng Cát, một tấm mặt đen đứng ở trước cửa chờ đợi. (Ông này tranh vua mặt đen với Bao Bao à!????? 0.0)

Bao Chứng tiến lên, vẻ mặt thân thiết. “Thái sư, trong phủ không xảy ra việc gì chứ?”

“Không, không có việc gì, lão phu sẽ có chuyện gì sao?” Bàng Cát chỉ chi ngô ngô, lập tức vội vã vào cung!

Bao Chứng vui tươi hơn hớn theo sát phía sau.

(_Hương: Bao Bao, người không phải người thành thật sao? Thế nào có thể hưng tai nhạc họa? (hưng phần, vui vẻ vì tai họa của người khác) _Bao Chứng: Bản phủ vẫn luôn rất thành thật a! _Hương: ...)

Triển Chiêu chớp chớp mắt, liền chờ ở ngoài cung. Thành linh nghe thấy có người gọi y, quay đầu lại đã thấy An công công bên cạnh hoàng thượng ở một bên đang hướng y vẫy vẫy tay.

Triển Chiêu đi qua chào hỏi, lại bị An công công vội vàng kéo qua một bên: “Triển hộ vệ, đêm hôm qua gặp chuyện không may rồi!”

“?!” Về mặt Triển Chiêu đầy nghi vấn.

An công công đem chuyện trải qua nói lại, Triển Chiêu chỉ cảm thấy dở khóc dở cười! Nguyên lai, đêm qua, Nhân Tông Triệu Trinh ngủ lại ở trong Hồng Vân Điện của Bàng phi, sáng sớm hôm nay, liền thấy y vật của hai người lũng lổ chỗ, hoàn toàn không thể mặc được nữa! Triệu Trinh nhìn thấy cũng không nói gì, chỉ phân phó An công công nói cho Triển Chiêu biết.

Thật vất vả chịu đựng đến khi hạ triều, đưa Bao Chứng đến cửa Khai Phong Phủ, Triển Chiêu liền vội vã đi tuần nhai (tìm người?).

Đi khắp toàn bộ thành Biện Lương, tìm khắp các khách ***, tửu lâu, nơi hồng phấn phồn hoa, người muốn tìm kia lại ngay cả một cái bóng cũng không thấy. (Chuột này hay nha~, để Miêu Nhi biết mà đến đó tìm a~~! *sát khí bay đầy trời*)

Cho đến khi mặt trời ngã về tây, màn đêm buông xuống, Triển Chiêu bắt đắc dĩ mà kéo thân thể mệt mỏi trở về.

Mới vừa vào phòng, liền giẫm lên một vật thể trơn trượt, nhất thời không đề phòng, thiếu chút nữa té ngã, Triển Chiêu vội vàng vắn tắt lưng, hiểm hiểm xoay người lại. Tập trung nhìn, nguyên lai là một bầu rượu, đang lăn long lóc trên mặt đất! (Vứt rác bữa bãi~! Thẻ vàng!)

Một chuỗi tiếng cười vang lên, một người ngồi bên giường đang nhìn Triển Chiêu cười đến mức kiêu ngạo ngang ngược. Không phải là con chuột bạch Triển Chiêu tìm một ngày không thấy bóng dáng kia thì là ai?!

“Ta nói Miêu Nhi! Người thật đúng là như con tiểu miêu nhi lơ mơ a, trong phòng của bản thân còn có thể thiếu chút nữa té ngã!” Nói xong, chuột bạch nhin không được lại cười to một trận, một chút cũng không có sự chột dạ của người gây nên chuyện.

“Bạch Ngọc Đường! Triển mỗ nhớ rõ không hề mời con tiểu bạch thử người đến gian phòng này!” Triển Chiêu cảm giác thấy cái dây thần kinh gọi là lý trí của bản thân đang trong tình trạng căng kéo căng căng.

“Ây dô! Bạch gia gia hôm nay chính là đặc biệt mang theo rượu ngon đến, thế nào mà con mèo người còn muốn kén chọn? Khinh thường Bạch gia gia?!” Nói xong, cầm lấy một vò rượu tinh xảo khắc hoa hướng về phía Triển Chiêu mà lắc lắc.

Triển Chiêu nguyên bản nghe xong lời này dần dần trầm tĩnh lại, nhưng khi nhìn thấy vò rượu kia lại căng thẳng.

“Nếu Triển mỗ nhớ không lầm, đây là rượu của nước Cao Ly tiến cống...” Trán của Triển Chiêu xuất hiện hắc tuyến.

“Nga?! Rượu này có lai lịch như thế a! Sớm biết vậy Bạch gia gia liền tìm thêm, hiện giờ chỉ lấy năm vò đi...” Con chuột bạch kia hơi hồi hận.

“Nước Cao Ly tổng cộng chỉ tiến cống năm vò...” Hắc tuyến trên trán Triển Chiêu càng ngày càng nhiều!

“Nga, vậy sẽ không bại lộ! Lần sau lại đi tìm rượu tốt hơn!”

“Lần sau???” Khí tức nguy hiểm áp sát.

“A?! Không! Bạch gia gia không hề nói cái gì hết!” Đánh chết ta cũng không thừa nhận! Người có thể làm gì ta? (Chuột bỏ! *hừ*)

“Hôm qua Bạch huynh chỉ ‘lấy’ rượu này liền đi sao???” Thở dài, quyết định không cùng con lão thử chơi xấu nào đó dây dưa.

“Ách?! Ta nói Miêu Nhi! Luôn nhắm mắt để sinh nết nhắm nga! Đến đến đến! Uống rượu!” Bạch gia gia vẫn nhất mực muốn lấp liếm tới cùng!

Tiếp nhận vò rượu bị ném tới, nhìn nhìn người nọ hung hăng uống một ngụm lớn, có chút bất đắc dĩ, người này rất cuộc có biết đối diện hấn chính là quan sai hay không a?!

“Bạch huynh, nghe nói hôm qua trong hoàng cung bị chuột quấy phá a! Y phục của Hoàng thượng đều bị chuột cắn!” Triển Chiêu cam chịu mà ngồi đối diện con chuột bạch.

“Khụ khụ khụ!!! Ai nói nhất định là chuột cắn? Nói không chừng là mèo a?” Chuột bạch không phục mà nhìn nhìn Triển Chiêu.

Lãnh tĩnh! Lãnh tĩnh! Một bên nhắc nhở bản thân, một bên hít sâu. Triển Chiêu ngoài cười nhưng trong không cười: “Như vậy, phủ thái sư...”

“Phủ thái sư?” Mắt con chuột bạch chuyển chuyển, “Phủ thái sư mất trộm, cháy nhà thì liên quan gì đến Ngũ gia?”

“Nga?! Nguyên lai đêm hôm qua phủ thái sư mất trộm còn bị cháy a...” Kéo dài âm cuối. (*vỗ tay lộp bộp* Miêu Nhi hay!)

“A? Ách! Hắc hắc hắc! Ta nói Miêu Nhi, người cũng quản quá nhiều đi? Thái sư kia tìm người báo án?”

“Chuyện này thì không có!”

“Ta đã nói a! Mấy thứ kia rõ ràng chính là cống phẩm, lão gia hỏa kia thế nào còn dám báo quan?!”

“Người nói cái gì?”

“Hắc hắc hắc! Miêu Nhi, ta nói cho người a! Bàng lão đầu kia thực có chút bản lĩnh, phòng giấu bảo vật trong phủ, rất nhiều đều là trân phẩm, cống phẩm, Bạch gia gia liền thuận tay lấy! Lại phóng một mối lửa, biết Bàng thái sư kia cũng không dám báo quan, lúc này mới chính là khóc không ra nước mắt! Ai bảo lão hôm qua tính kể Ngũ gia!”

“Vậy rượu cống Cao Ly?”

“Bạch gia gia phóng xong mối lửa kia a, không phải nên cao hứng sao! Đi tới đi tới liền lạc đường...”

“Lạc đường trong hoàng cung?!” Triển Chiêu cười lạnh

“Kết quả phát hiện năm vò rượu ngon, Bạch ngũ gia cao hứng a! Không cần thận một chút, một vò rượu trên tay rơi ra, rơi xuống trên y phục...”

“Bạch Ngọc Đường!!!” Hét lớn một tiếng!

“Làm gì a? Bạch gia gia bắt quá chỉ là giáo huấn hạng người ỷ thế hiếp người một chút mà thôi! Người mèo thối này kêu lớn tiếng như vậy làm gì a? So thanh âm ai lớn hơn a? Bạch gia gia cũng không sợ người!”

Vì vậy, tứ đại hộ vệ bị một tiếng rống to kia làm bừng tỉnh, bốn người Trương Triệu Vương Mã cho rằng có thích khách đến, nỗ lực trừng lớn hai mắt vừa mới rồi còn ngủ! Cầm cương đao trong tay vọt vào trong viện tìm kiếm xung quanh. Kết quả, chỉ nhìn thấy! Khai Phong Phủ, gian phòng của Triển hộ vệ, từ trong khe cửa một con chuột bạch ôm vò rượu bị quăng ra. (XD

!)

“Hừ! Làm cái gì dữ vậy a? Bạch gia gia ở trong phòng người uống, là để mắt đến người! Mèo thối tự cho là đúng, mèo nát, mèo chết, mèo ngốc, mèo rách...”

Bạch Ngọc Đường một bên làm bà lầm bầm, một bên đứng lên, vỗ vỗ bụi trên y phục, một bên hung hăng trừng tứ đại hộ vệ một cái, “Nhìn cái gì? Tròng mắt sắp rớt xuống rồi, còn nhìn?!”

Xoay người để khí, nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà! Tìm một tư thế thoải mái nằm xuống,

“Mèo keo kiệt, cái ổ mèo của người kia vừa nhỏ vừa rách, Bạch gia gia không thèm, nào có thanh không lãng nguyệt (trời trong trăng sáng), tự tại tiêu sái thế này?!” (Vâng, một mái nhà tranh làm sao bằng ‘khách sạn ngàn sao’ của anh! XD

)

Một bên tự xưng tự khen, một bên cùng nguyệt đối ẩm!

Trong bóng tối, thường thường truyền ra một tiếng giong vang của đồ sứ vỡ tan, trong ban đêm vắng vẻ, truyền ra rất xa... (Uy, vút rác đọt 2, thế đổ ra sân!)

Ngày thứ hai khi vào triều, Bao Chứng vốn nộ cách khá xa Triển Chiêu, đột nhiên phát hiện Ngự Miêu cùng tứ đại hộ vệ bên cạnh mỗi người mang theo hai con mắt gấu mèo.

Tối thứ nhất là rượu cống của Cao Ly.

Tối thứ hai là liệt tửu của nước Liêu.

Tối thứ ba là rượu ngon của Giang Nam.

Tối thứ tư...

Triển Chiêu luôn luôn nghĩ không thông, chẳng lẽ thị vệ của hoàng cung đều chỉ ăn cơm không làm việc sao? Thế nào mà hàng đêm đều để cho con chuột bạch kia đi tới đi lui thoải mái như vậy?!

Rất cục khi tiếng giong vang thứ bảy truyền đến, Triển Chiêu không nhận được nữa, triển khai thân hình, nhẹ nhàng bay lên nóc nhà.

Bạch Ngọc Đường nằm nghiêng, dùng com mắt nửa híp của hắn nhẹ nhàng quét qua, giương tay lên, ném qua một vò rượu.

Nổi giận đùng đùng mà nhìn hắn dưới ánh trăng kiêu khiết, khuôn mặt ngà ngà say mà phiếm đỏ, khóe môi cao ngạo nâng nâng kéo ra nụ cười mỉm, trong mắt chứa đầy ánh trăng mà lấp lánh tỏa sáng, lại sáng đến chói mắt như thế.

Thở dài, oán khí đầy bụng vừa rồi trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng. Duỗi tay tiếp lấy, ngồi xuống bên cạnh hắn.

9. Chương 8

“Miêu Nhi, người rót cụng cũng chịu lên đây?”

“Bạch huynh! Người say!”

“Tửu lượng của Bạch gia gia không thấp như thế! Đang suy nghĩ còn mấy đêm nữa người mới ra đây! Không nghĩ tới Miêu Nhi người một chút kiên trì cũng không có...”

“Bạch huynh...”

“Ân?”

“Người mỗi đêm ở nóc nhà Triển mỗ uống rượu, sẽ không phải là muốn Triển mỗ ra cùng người uống rượu đấy chứ?”

Bạch Ngọc Đường xoay người nhìn y, lộ ra một nụ cười tà khí, “Vậy người bồi Bạch gia gia hảo hảo đánh một trận!”

Nhẹ nhàng nhả lại làn mi đẹp, gương mặt nguyên bản cười khê, trong nháy mắt u ám xuống. “Bạch huynh! Hà tất làm cái việc tranh khí phách vô nghĩa này?”

“Ngũ gia lại không cảm thấy vô nghĩa! Miêu Nhi! Người luôn nhăn đầu mi, cũng không sợ già sao?” Không biết sao, vốn là một câu chế nhạo, nhưng sau khi nhìn thấy y lộ ra nụ cười khổ, cùng tản ra u buồn liền biến thấp ngữ điệu, trong lòng cũng khê đau theo, một câu nói đến lời cuối cùng, không tự kìm hãm được mà mềm đi.

“Bạch huynh!! Hoàng thượng đã miễn cho người tội trộm tam bảo, vì sao còn ở lại Biện Lương?”

“Miêu Nhi! Vậy người biết rõ xuất xứ của rượu trong tay ta mỗi đêm, vì sao một chữ cũng không đề cập tới? Cũng không bắt ta?”

“...”

Khuôn mặt mỉm cười tức giận, đôi môi hơi mỏng, đôi mắt so với trăng sáng trên trời còn trong suốt hơn. Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy có chút miệng khô lưỡi khô, vô ý thức nâng lên vò rượu trong tay, lại phát hiện trong vò trống không, ngẩng đầu, lại đối diện cặp mắt đào hoa cười khê kia, trái tim không khống chế được mà càng nhảy càng nhanh, nuốt xuống nước bọt, miễn cưỡng trấn định lại tâm thần! Rũ xuống làn mi. (Hix, ko phải đâu nha~~, sao Miêu Nhi lại ‘ngã’ trước a

! T^T)

Nửa ngày không chờ được đáp án, Bạch Ngọc Đường nâng thân lên, đã thấy Triển Chiêu bên cạnh, một gương mặt nhiễm lên đỏ ửng hiểm thấy, hiểu kỳ mà tới gần y, đã thấy đôi mắt luôn luôn trong suốt kia hiện lên một tia mê hoặc, trong chớp mắt liền mất, nhanh đến mức tựa hồ chỉ là ảo giác!

“Miêu Nhi! Bộ dáng người uống say... thực sự là đáng yêu nha!” Thấp trầm mà cười khê, tiến đến bên tai người nọ.

Lại cảm giác gió nhẹ lướt qua, người ban nãy còn bên cạnh đã đứng vững dưới đất.

“Miêu Nhi! Người đi đâu?”

“Nên ngủ, Triển mỗ ngày mai còn có việc, không phụng bồi!” Dừng lại, “Ngày mai Triển mỗ không trở về, Bạch huynh ở đây uống rượu, nếu mệt mỏi có thể tùy ý tìm gian phòng nghỉ ngơi!”

“Thật là mèo keo kiệt!” Bĩu bĩu môi lắm bầm, lần thứ hai nằm trở lại! Bất quá lần này ngược lại không còn thanh âm bình rượu rơi xuống!

Triển Chiêu trong phòng lại thế nào cũng ngủ không được, hồi tưởng lại cảm giác vừa rồi, trái tim không khỏi thấp thỏm lên! Vừa vui mừng, lại vừa kinh hoảng. Một khi nhắm mắt lại, liền thấy đôi mắt đào hoa mỉm cười của người nọ, đôi môi khê mỏng, dẫn theo ba phần tà khí, thần thái phi dương mà khắc ở trước mắt. Lặp đi lặp lại, trong bất giác, trời đã sáng.

Sớm thức dậy, ra khỏi cửa phòng, vô ý thức nhìn về phía nóc nhà, trống không, sớm đã không còn bóng người, cúi đầu, tự giễu mà cười.

Lại thấy Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán, một đám ôm một đồng đồ dùng hằng ngày, đang len lén chuẩn đi hướng hai bên!

Hiếu kỳ mà hô hoán một tiếng, tứ đại hộ vệ lại sợ đến mức nhất tề giật mình một cái, đầy mặt áy náy, mỗi người chột dạ mà quay đầu! (Một đám quan sai mà sao giống ăn trộm thế này! =__=)

“Các người đang làm gì?!” Triển Chiêu đột nhiên có chút dự cảm không tốt!

“Triển đại nhân! Ha ha! Cái kia! Chúng ta là thật cao hứng mấy ngày nay Bạch thiếu hiệp ở không có thích khách nào... Vì vậy chúng ta quyết định không quấy nhiễu Bạch thiếu hiệp tìm Triển đại nhân, ân, cái kia đem rượu, đem rượu chúc mừng...”

Vương Triều thật vất vả lắp bắp nói xong, ba người phía sau gật ba cái đầu như gà mổ thóc.

“...”

Triển Chiêu không nói gì nhìn bốn người bốn đôi mắt gấu mèo, lại nhìn biểu tình áy náy của bốn người! Ngẫm lại, cũng xem như là mình liên lụy bọn họ đi! Vì vậy, bắt đắc dĩ mà gật đầu, xoay người rời đi.

Đi tới trước phòng Bao Chửng, thấy Bao Chửng đang sửa sang lại quan phục.

“Triển hộ vệ tới! Bản phủ đang muốn đi tìm người! Mau vào đi!”

Vào phòng, khom người, thi lễ, “Đại nhân!”

“Tương Dương Vương sắp vào thành, hoàng thượng vì Tương Dương Vương cử hành tiệc tẩy trần, bản phủ lần này phải vào cung!”

“Thuộc hạ hộ tống đại nhân tiến cung.”

“Không cần! Triển hộ vệ! Hôm qua, hoàng thượng đã truyền xuống khẩu dụ, Tương Dương Vương ở trong thành Biện Lương, do Triển hộ vệ người phụ trách sự an toàn của vương gia! Người nhanh chóng đi đi.”

“Vâng!”

“Triển hộ vệ! Chỗ thành bắc là nơi ở của Tương Dương Vương ở trong thành Biện Lương... Người... cũng cần chú ý an toàn của bản thân!” Nhìn thân hình ngày càng gầy, Bao Chửng thở dài, nếu không phải bởi vì mình, điều hâu như thế nào thu lại cánh chim. “Thực sự là khổ cho người rồi...”

Trên gương mặt tuần tú hiện ra một mặt tươi cười ấm áp, “Thuộc hạ hiểu rõ! Đại nhân không cần quan tâm vì thuộc hạ, thuộc hạ sẽ tự chiếu cố tốt bản thân!”

Tương Dương Vương Triệu Doanh, năm nay vừa mới hai mươi bảy, năm năm trước kế thừa vương vị Tương Dương Vương! Từng lĩnh mười vạn đại quân, đại thắng hai mươi vạn đại quân của Tây Hạ nơi quan ngoại, từ khi kế thừa vương vị tới nay, trong một năm liền quét sạch đạo phỉ trong biên giới Tương Dương, tình thông binh pháp, văn võ song toàn...

Một bên nghĩ đến lời đồn về Tương Dương Vương, một bên xa xa mà nhìn một đội nhân mã nâng một chiếc nhuyễn kiệu rõ ràng chậm rãi đi tới!

Trước sau bên cạnh kiệu, bốn vị đại hán phân biệt đứng, bốn người theo kiệu mà đi, y sam trên người bất động, chân bước đi không ngừng, nét mặt bình bình đạm đạm, nhìn không chớp mắt, huyết thái dương cao cao hưng thịnh, vừa nhìn đã biết là cao thủ huấn luyện kinh nghiệm lâu năm.

Đội khi nhuyễn kiệu đi tới trước phủ, ngừng lại, một hộ vệ cúi người nhắc lên màn kiệu.

Mọi người trước phủ đồng loạt quỳ xuống: “Cung nghênh vương gia hồi phủ!”

Người trong kiệu chậm rãi bước ra, một thân măng bào cẩm đai của vương gia! Gương mặt đoan chính, mi rỗng mắt phượng. Nhẹ nhàng đảo qua mọi người, không giận tự uy! Một cỗ khí phách bức người đến trước mặt!

Triển Chiêu cũng không khỏi cứng lại!

Khí phách vừa phát liền thu, thoáng qua giữa trời trong nắng ấm, tựa hồ như chưa từng có!

Ánh mắt của Triệu Doanh gắt gao khóa trên thân người đứng thẳng duy nhất giữa sân —— Triển Chiêu!

Triển Chiêu đậm đậm tiến lên vài bước, vén bào, một gối đặt xuống đất: “Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu, phụng chỉ đến đây tham kiến vương gia! Trong lúc vương gia ở kinh thành, Triển Chiêu tùy ý vương gia phân phó!”

Triệu Doanh chỉ nhìn Triển Chiêu, thanh bình ôn hòa, không thấy một góc sắc nhọn, không có nhuệ khí đâm người, cả người thanh thanh đậm đậm, thế nhưng lại khiến cho người ta không thể khinh thị, cảm giác tồn tại cường liệt như thế!

Khóe miệng Triệu Doanh lộ ra một nét tươi cười hiền lành, “Triển hộ vệ, xin đứng lên!”

Duỗi tay nâng Triển Chiêu dậy.

“Đa tạ vương gia!” Triển Chiêu không hề được sủng mà kinh, thanh đậm ôn hòa như trước!

Triệu Doanh thân thiết mà cười, “Triển hộ vệ, theo bản vương cùng vào đi!” Nói xong hướng y gật đầu, dẫn đầu bước vào trong phủ!

Hộ vệ phía sau tự động lui về sau nửa bước, mới lộ ra khe hở với người trước. Đường như ở đây vốn đã có một khe hở như thế!

Triển Chiêu hơi cảm thấy kinh dị trong lòng, trên mặt lại bất động thanh sắc, nhìn như tùy ý, hơi bước một bước, diềm tĩnh bước vào trong khe hở kia, đi theo phía sau Triệu Doanh!

Dư quang khóe mắt của Triệu Doanh nhìn thấy, quay đầu cười nói: “Bản vương lâu nay đã nghe ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu của Khai Phong Phủ, võ nghệ cao cường, ôn văn nho nhã, hôm nay thấy được, quả nhiên là danh bất hư truyền a!” (danh tiếng ko truyền sai)

“Vương gia quá khen, ty chúc thường nghe nói vương gia văn võ song toàn, thật là ngưỡng mộ!”

“Triển hộ vệ quá khiêm tốn rồi!”

Triển Chiêu cười, không nói nữa.

Trong nháy mắt đã đi tới hậu viện.

Triển Chiêu dừng lại cước bộ, “Vương gia mới vừa vào Biện Kinh, đường xá mệt nhọc, xin vương gia hảo hảo nghỉ ngơi.”

Triệu Doanh cười nói: “Như vậy, rất tốt! Mấy ngày này, liền phải làm phiền Triển hộ vệ!”

Triển Chiêu hơi khom người, “Đây là phận sự của ty chúc! Vương gia không cần khách khí! Ty chúc cáo lui!”

Triệu Doanh mỉm cười nhìn Triển Chiêu rời đi, xoay người vào phòng, hai hộ vệ phía sau theo vào! Sau cùng hai người đứng ở cửa, lẳng lặng đứng hầu.

Triệu Doanh đi vào trong phòng, thu lại tiểu ý trên mặt, khí tức sắc bén trong nháy mắt bao phủ toàn bộ gian phòng!

Một người bên trái thấp trầm thử thăm dò thở nhẹ một tiếng: “Vương gia!”

Triệu Doanh giương mắt nhìn hần, nhẹ nhàng mà nói: “Người này không kiêu không nóng, không hèn mọn không siểm nịnh, hành sự nói chuyện từng chút không tiến! Từ ngữ hữu lý! Khó trách người hao hết tâm tư, cũng không thể diệt trừ được Bao Chứng!”

Người bên trái đầy mặt xấu hổ, “Thuộc hạ nguyên bản tính toán khiến Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường kia dẫn Triển Chiêu đi, không lường trước được Triển Chiêu nhanh như vậy đã ra được Hãm Không Đảo, thuộc hạ sai người ngăn chặn dọc đường, tiếc rằng y võ công cao cường, lại có Bạch Ngọc Đường kia dọc đường tương trợ, vẫn là không thể ngăn cản y ba ngày.”

Người phía bên phải lạnh lùng thốt: “Trần Định! Vậy năm danh sát thủ Thiên Tự Hào phân ở dưới trướng người lại là chuyện thế nào?”

Thân mình Trần Định run lên, thấp giọng nói: “Thuộc hạ thấy ngăn không được Triển Chiêu, chỉ đành liều lĩnh, để cho năm sát thủ Thiên Tự Hào tại trước một đêm Triển Chiêu chạy về Khai Phong, ám sát Bao Chứng!”

Triệu Doanh chậm rãi nâng lên chén trà trên bàn, nhìn nhìn Trần Định, “Năm người của Thiên Tự Hào đồng loạt ra tay, xác suất đắc thủ hẳn phải rất lớn đi! Càng huống chi là Khai Phong Phủ không có Triển Chiêu?!”

Nhẹ nhàng nhấp ngụm trà, ôn tồn âm áp mà nói: “Như vậy, người tới nói cho bản vương, vì sao hiện giờ Bao Chứng vẫn sống tốt?”

Trần Định phốc một tiếng quỳ rạp xuống đất, mồ hôi lạnh đầm đìa trên trán! “Thuộc hạ, thuộc hạ...”

“Người không biết sao? Quý Cao! Người tới nói cho hần!”

Quý Cao phía bên phải cung kính ứng thanh, xoay người lại hướng Trần Định nói: “Ban đầu, năm sát thủ Thiên Tự Hào cũng sắp đắc thủ, không nghĩ tới khi không một người giết ra, mới khiến sắp thành lại bại!”

Trần Định run rẩy, “Người nọ là?”

“Âu Dương Xuân!”

“Bắc hiệp Âu Dương Xuân?!”

“Hiện giờ Âu Dương Xuân đã đi Tương Dương!”

Trần Định cả kinh, “Thế nào sẽ... Thuộc hạ, thuộc hạ lập tức sai người ngăn trở giết...”

Triệu Doanh hừ lạnh một tiếng: “Người chỉ biết diệt khẩu thôi sao?”

Trần Định cả kinh phủ phục trên mặt đất. “Thuộc hạ, thuộc hạ...”

Triệu Doanh cùng Quý Cao nhìn nhau!

Quý Cao thở dài, “Âu Dương Xuân kia nhân xưng Bắc hiệp, nhất định không phải nhân vật đơn giản! Tốt nhất là có thể để cho việc Âu Dương Xuân kia tra tìm, không đạt được kết quả! Trần Định, ý tứ của vương gia, người có hiểu rõ?”

“Vâng! Thuộc hạ hiểu rõ!”

“Đã hiểu rõ, trước hết đi xuống đi!”

Trần Định ngẩng đầu nhìn, đã thấy Triệu Doanh rũ mi thường thức trà, đối hết thấy trước mặt tựa hồ hoàn toàn vô tri giác! Chỉ đành cúi đầu xuống, “Vâng! Thuộc hạ lập tức đi làm!”

Đợi đến khi Trần Định đi ra ngoài, Quý Cao xoay người lại có chút lo lắng mà nói: “Vương gia! Người xem Triển Chiêu này..... có thể là tai mắt hoàng thượng an bài tới hay không?”

“Có lẽ Triệu Trinh còn chưa đề phòng bản vương, nhưng vô luận là đúng hay không, không nên cho hần biết, vẫn nên cẩn thận chút là được!”

“Vâng! Bất quá vương gia, lần này vào kinh, nếu Triển Chiêu lúc nào cũng đi theo bên cạnh, vậy việc kia hành sự..... chỉ sợ không quá thuận tiện...”

Triệu Doanh dừng chén trà trong tay, nhìn về phía Quý Cao.

“Vương gia! Chỉ cần có thể để cho Triển Chiêu tạm thời rời đi mấy ngày, vương gia mới dễ hành sự!”

“Quý tiên sinh, vậy theo ý kiến của người???”

“...”

“Kể thực điếu! Liền do Quý tiên sinh an bài đi!”

“Vâng...”

10. Chương 9

Lại nói Triển Chiêu từ khi vào vương phủ, ngày ngày cẩn thận lưu ý, thấy thủ vệ vương phủ có nhiều sơ hở, liền tự sắp xếp lại từ đầu. Hộ vệ trong vương phủ, cũng vì được Triệu Doanh ngầm mệnh lệnh, ngược lại cũng phối hợp.

Ngày hôm đó, Triển Chiêu dò xét xung quanh, thủ vệ quả thật nghiêm mật chặt chẽ, mặc dù đối cao thủ đứng đầu trên giang hồ mà nói, coi như bằng không, nhưng đối bọn đạo chích, sát thủ, nếu muốn tiến vào vương phủ ám sát, là hoàn toàn khó khăn.

Lúc này trong phủ một đội hộ vệ đi tuần qua. Mỗi người tay hồ eo gấu, tinh thần hiên ngang.

Triển Chiêu thấy thập phần hài lòng. Giữa lúc suy nghĩ, không khỏi nhớ tới Khai Phong Phủ, nhớ từ khi mình đến Khai Phong Phủ tới nay, ngày ngày bồn bả, hàng đêm thích khách không ngừng, ngay cả nhóm nha dịch trong phủ cũng là ngày đêm bị án kiện quần thân, khiến nhân thủ trong phủ thiếu thốn trầm trọng! Mặc cho sắp xếp như thế nào, cũng không có cách nào làm được mọi mặt đều đầy đủ, cũng chỉ đành tùy những đám thích khách đó thoải mái mò vào hậu viện! Hiện giờ bản thân bị điều vào vương phủ, có lẽ những đám sát thủ đó sẽ phi thường náo nhiệt đi? May là có Bạch Ngọc Đường mạnh mẽ miệng mà mềm lòng kia... Nghĩ đến Bạch Ngọc Đường, trong lòng không tự chủ được mà ảm ảm, lập tức lại u ám, kinh diễm tuyệt thế trong hoa đào tung bay khi mới gặp; tâm động, mờ mịt thất thố dưới đêm trăng kia... Cười khổ một tiếng, mờ mịt thất thố? Bản thân luôn luôn lãnh tính lý trí, cư nhiên sẽ mờ mịt không biết nguyên do, thất hồn lạc phách trong nháy mắt, sau cùng còn chạy trốn chết?!

Sau khi hiểu rõ tâm tình của bản thân, trái lại càng thêm không bình tĩnh lại được, đầy tâm đầy ý đều vương vít một tia ảm ảm kia. Ngẫm lại đã nhiều ngày bình an vô sự, bên trong phủ cũng được an bài thỏa đáng. Không thể kiểm được, nói với bản thân, chỉ là đi trong chốc lát sẽ quay về, như thế chắc cũng sẽ không có chuyện gì.

Nhìn Khai Phong Phủ ngay trước mắt, trong đầu Triển Chiêu lại đột nhiên thoáng hiện cái bản mặt kiêu ngạo của Bạch Ngọc Đường kia, bản thân rời đi đã nhiều ngày, hẳn chắc hẳn sẽ thay mình trông coi Khai Phong Phủ đi?! Tuy rằng tối hôm ấy bản thân không nói rõ, hẳn cũng uống hơi nhiều, nhưng nghĩ đến hẳn là người thông minh lanh lợi như thế, nhất định sẽ không không hiểu rõ.

Nghĩ nghĩ, trước mắt không tự giác xuất hiện dáng vẻ phẫn nộ của người nọ, rống với y: Mèo thôi! Cư nhiên thừa dịp Bạch gia gia uống say, lừa gạt Bạch gia gia thay người trông coi ổ mèo?! Không khỏi ra một thân mồ hôi lạnh.

Đột nhiên nhớ tới Bạch Ngọc Đường yêu thích rượu ngon lâu năm, liền xoay người bước đi đến Túy Tiên Lâu.

Đợi đến khi Triển Chiêu nhắc hai bình rượu đi vào hậu viện, đã thấy một đám nha dịch trong viện đang chỉnh lý linh tinh khắp cả viện, duy độc trước phòng của bản thân lại trống rỗng, không một bóng người...

Hơi hơi gần ra, thuận miệng hỏi một nha dịch bên cạnh, “Thế này là có chuyện gì?”

Nha dịch kia nói: “Triển đại nhân! Người đã trở về, mấy ngày nay, phàm là ban đêm có thích khách đến phủ, Bạch thiếu hiệp đều sẽ xuất hiện từ một chỗ nào đó, kết quả chính là khi chúng ta chạy tới, toàn bộ thích khách đều bị hấn diệt khẩu...” (Ax, diệt khẩu thích khách, có cần thiết ko a

!?????)

11. Chương 10

Sáng sớm hôm đó, có công công trong cung đến truyền lời, nói là bày yến hội ở Thanh Bình Điện, mời Tương Dương Vương tiến cung dự yến.

Triển Chiêu theo Triệu Doanh vào hoàng cung, một đường đi tới, thẳng bước đi hướng về Thanh Bình Điện!

Một lão thái giám tóc trắng xoa đi tới trước mặt, Triển Chiêu nhận ra, chính là phó tổng quản Đại Nội thái giám Trịnh Kỳ.

“Vương gia...” Trịnh Kỳ thoáng nhìn hướng mọi người, hướng về Triệu Doanh cung kính mà nói, “Hoàng thượng chờ ở Thanh Bình Điện đã lâu, thỉnh vương gia đi theo nô tài!”

Trong lòng Triển Chiêu âm thầm thấy kỳ lạ, mặc dù Trịnh Kỳ này cũng là phó tổng quản Đại Nội thái giám, nhưng việc hần quản lại là phân công vật tư của các điện trong cung, việc nghênh tiếp vương công đại thần, luôn luôn đều do một phó tổng quản khác là Trương Tường cùng tổng quản Lương Hỉ quyết định.

Triệu Doanh hướng hần gật đầu, quay đầu lại lấy nhãn thần tỏ ý mọi người lưu lại, liền theo lão thái giám kia đi vào trong cung.

Mấy người nguyên bản theo Triệu Doanh đi vào cung đều dừng cước bộ, đây cũng là quy củ bất thành văn trong cung, nhóm tùy thị hộ vệ của hoàng thân quý tộc đều chỉ có thể đến ngoài điện này, liền do nhóm thái giám nội thị dẫn đường.

Triển Chiêu thấy thái giám kia dẫn Triệu Doanh đi xa, quay đầu cùng nhóm hộ vệ của Triệu Doanh cáo từ, với thân phận là ngự tiền hộ vệ của mình, cũng tự đi đến một chỗ cung điện khác.

Khó khăn chờ đến khi yến hội trong cung tán đi, đã thấy Trịnh Kỳ kia, Trịnh công công cung kính mà tiễn Triệu Doanh đi ra.

Mọi người nghênh đón Triệu Doanh lên kiệu. Triển Chiêu nhìn về phía Bao Chửng ở một bên, lúc này nhân viên hỗn loạn, đi qua chào hỏi cũng không tốt, chỉ đành hơi hơi gật đầu một cái, liền theo kiệu rời đi.

Lúc này đang là buổi chiều ba khắc, người đi trên đường nhộn nhịp, phủ đệ của Tương Dương Vương lại ở chỗ thành bắc, ven đường đều là nơi phồn hoa. Mọi người sắp xếp quét dọn đường phố, lại vì Triệu Doanh hạ lệnh không cho phép làm bách tính kinh hách bị thương, một đường đi tới, đi rất vất vả.

Đang lúc đi lại, một thiếu nữ bên đường đột nhiên ngã ra giữa đường phố, cùng lúc đó, hai bên đường hơn mười hắc y nhân nhảy ra giết đến chỗ kiệu quan của Tương Dương Vương Triệu Doanh, đám hộ vệ vội vàng nghênh đón, nhưng bốn người bên kiệu lại ngay cả mí mắt cũng không hề nâng một chút, mặt không chút thay đổi mà nhìn nhìn phía trước.

Triển Chiêu vừa nhìn, trong lòng âm thầm sôi ruột, bách tính hai bên trái phải đường phố lúc này đông đúc, nhưng lúc này đám hộ vệ ai còn có tâm tư đi bắn khoăn sự sống chết của bọn họ, hắc y nhân lại càng không quan tâm, dù sao cản đường hần, chính là một đao chém xuống. Lúc đó liền thấy đồng thời vài thanh cương đao chém về phía thiếu nữ đang té ngã ở giữa đường phố kia.

Triển Chiêu kinh hãi, vội nhảy lên, Cự Khuyết cả vỏ lẫn kiếm khê khiêu lên, chống đỡ vài thanh cương đao kia, duỗi tay kéo thiếu nữ kia lên, cổ tay rung lên, đang muốn dùng nhu lực đưa cô ra khỏi vòng chiến, đột nhiên, cảm thấy một cỗ sát khí, cánh tay nguyên bản muốn kéo thiếu nữ ra ngoài khê đặt ngang, kéo chuyển thân hình thiếu nữ kia, chủ thủ trong tay suýt nữa đâm trên cánh tay của chính mình bị Triển Chiêu kéo. Triển Chiêu buông tay ra, phi hai cước đến chỗ thiếu nữ, cứng rắn đối phó với một chuồng của thiếu nữ kia, quay người rút ra Cự Khuyết, nhất nhất chém bay đánh lén của vài tên hắc y nhân bên người, dư quang khóe mắt lại thấy thiếu nữ kia cư nhiên mượn lực một chuồng của mình, bay đến cỗ kiệu của Tương Dương Vương! Mà chính vào lúc này, bốn gã hộ vệ kia đã bị mười mấy tên hắc y nhân lần thứ hai xuất hiện dẫn rời khỏi phạm vi cỗ kiệu, dựa vào bốn kiệu phụ không biết võ công còn lưu lại, lúc này, đã không còn người nào có thể ngăn trở một kích trí mạng của thiếu nữ kia! Triển Chiêu nhắm chặt mi, trở tay một lần nữa đánh bay hai thanh cương đao, cảm thấy có một cỗ lực lớn đánh tới phía sau, rút cuộc cũng không thể ngăn được, chỉ đành vận công lực bảo vệ phía sau lưng, cổ chịu một chuồng, mũi chân khê đạp, mượn lực một chuồng này, đuổi theo thiếu nữ kia! Cố gắng tại lúc thiếu nữ tiếp cận kiệu, Cự Khuyết đã đuổi đến phía sau lưng

thiếu nữ, thiếu nữ kia phản ứng cũng không chậm, thân mình dừng lại, cưỡng chế hãm lại thân hình đang vọt tới trước, bước nghiêng ra một bước, vừa vặn né qua Cự Khuyết của Triển Chiêu. Triển Chiêu phát tay chuyển đâm tới thành quét ngang, chém về bên hông thiếu nữ, thiếu nữ theo thế tới của Cự Khuyết, thất lưng thuận thế cong xuống, chân liên tục phi lên, đá liên hoàn hướng ngực bụng của Triển Chiêu. Thân hình Triển Chiêu hơi lay động, xoay người một cái, tránh tới phía sau thiếu nữ, Cự Khuyết trong tay chém xuống nghiêng nghiêng, thiếu nữ vươn hai ngón tay như bạch ngọc, khẽ búng lên thân Cự Khuyết mượn lực nhảy lên, Cự Khuyết lại như hình với bóng, theo sát phía sau.

Kiểm quang như điện, tay áo tung bay, ám hương vờn quanh, hai người trong nháy mắt đã đấu mười chiêu, Triển Chiêu hơi nhíu mày, hương này... bất thường, hơn nữa vừa rồi trúng một chiêu, lưng lúc này đau nhức, nội lực lại không thuận. Xem ra không thể tiếp tục nường tay. Mạnh mẽ đề một ngụm chân khí, tay phải cầm kiếm, vẽ ra kiếm hoa đầy trời, như ngày xuân trăm hoa đua nở, mỹ lệ mà loá mắt, che phủ thiếu nữ kia vào trong đó, chỉ nháy mắt, kiếm hoa cũng như lúc xuất hiện, biến mất không vết tích, thiếu nữ đã ngã trên mặt đất, biểu tình trên mặt còn mang theo ngoan độc trong lúc tranh đấu vừa rồi.

Triển Chiêu thu kiếm vào vỏ, trên mặt hiện lên một tia tái nhợt, hô hấp thật sâu một cái, mạnh mẽ áp chế huyết khí quay cuồng trong thân thể, xoay người tiếp tục đánh về phía hắc y nhân bên cạnh.

Trong màn kiêu, Triệu Doanh đem hết thủy thu vào đáy mắt, chậm rãi hiện lên vẻ mặt tươi cười quỷ dị.

Đám hắc y nhân mắt thấy chuyện đã đến nước này, gào thét một tiếng, nhất tề xoay người, lên xuống mấy cái đã biến mất không còn bóng dáng!

Nhóm hộ vệ trở lại bên cạnh kiêu, bảo hộ kiêu, một lần nữa bước đi hướng Tương Dương vương phủ.

Trở lại vương phủ, Triệu Doanh bưng một chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, giương mắt nhìn về phía Triển Chiêu, thấy sắc mặt y tuy hơi hiển lộ tái nhợt, nhưng vẫn đứng thẳng ngay ngắn như trước.

Mỉm cười, âm thầm gật gật đầu, nói: “Triển đại nhân! Trong thành Khai Phong cư nhiên có người dưới thanh thiên bạch nhật, hành thích bản vương, Triển đại nhân có biết bọn chúng là người nào?”

Triển Chiêu khẽ nhăn mày kiếm: “Hồi vương gia, những người này hành sự lưu loát, công phu sử dụng âm ngoan cay độc, lại có đi không về, tổ chức cực nghiêm, chắc hẳn là một tổ chức sát thủ. Ngay ban ngày ở trong kinh thành hành thích vương gia, phía sau nhất định có người xúi giục. Vương gia có thể cho ty chức tạm quay về Khai Phong, để điều tra rõ việc này?”

Triệu Doanh hơi trầm tư, gật đầu nói: “Cũng tốt! Triển đại nhân, như vậy liền làm phiền người! Trước mặt hoàng thượng, bản vương sẽ tự bàn giao!”

“Đa tạ vương gia! Việc này là phận sự của ty chức, đương nhiên tận tâm tận lực. Như vậy, chuyện không thể chậm trễ, ty chức liền cáo từ!”

Nhìn thân ảnh Triển Chiêu rời đi, Triệu Doanh hơi nhíu mi tâm, “Quý tiên sinh!”

Quý Cao từ hậu đường đi vào “Vương gia yên tâm! Quý Cao đã lệnh cho nhóm sát thủ của Địa Long Tổ toàn bộ quay về Tương Dương, Triển Chiêu trúng một chiêu, lại cùng Địa Long Số Hai quần đấu một phen, Hàn Sảo Chương cộng thêm Hồng Tụ Hương, cho dù y vô công cái thế, chỉ sợ nhất thời nửa khắc, cũng khó chịu đựng được! Còn phải truy tra việc sát thủ kia, Triển Chiêu tuy rằng khôn khéo, cũng không có cách nào ở bên cạnh vương gia làm vướng tay vướng chân, vương gia có thể yên tâm hành sự!”

Triệu Doanh sau khi nghe xong, lạnh lùng mà lộ ra tiểu ý, Triển Chiêu, xem người ứng phó một ải trước mắt này như thế nào, “Định lực vô công của Triển Chiêu, thật đúng là không tồi!”

Quý Cao bước qua: “Vương gia...”

12. Chương 11

Trước trời tối, Bạch Ngọc Đường vẫn như thường ngày, nhẹ nhàng tung người nhảy vào từ trước cửa sổ mở ra kia, đã thấy Triển Chiêu đang ngồi ngay ngắn trên giường, sắc mặt tái nhợt, môi không huyết sắc, trên

trán rậm rạp đầy mồ hôi, ngưng thần nhắm mắt, hiển nhiên đang tự vận công.

Nhìn ra con mèo này là bị nội thương, liền không đi quấy nhiễu, tự ngồi xuống bên cạnh bàn, tự giác tự động mà cầm cái chén, rót chén trà, khoan thai tự đắc mà uống, chỉ chờ Triển Chiêu thu công rồi chế nhạo y. (Toàn thích chọc Miêu Nhi ko à! ==|||)

Đảo mắt nhìn qua, thấy khuôn mặt tuần tú cương nghị của Triển Chiêu hiện giờ tái nhợt trong suốt, mang theo một tia mệt mỏi, sâu trong nội tâm không nguyên do mà khẽ đau; lông mi thật dài nhẹ nhàng phủ trên mặt, bất giác nhớ lại con mèo này đêm hôm trước, nhần thần mê li kia, không kiên định cố chấp như ngày thường, lại ôn nhu như nước; đôi môi không huyết sắc gắt gao mân chặt, khoe môi mang theo một chút thống khổ, thống khổ? Đúng vậy là thống khổ! Người ngày thường luôn luôn trầm ổn yên bình kia, người luôn luôn khẽ cười ảm áp kia, giờ này khắc này tại trong gian phòng không người, toát ra lại là thống khổ, tình tường cảm giác được nơi mềm mại trong nội tâm của bản thân bị khuấy động thật sâu, lúc này đây tâm đầy ý tuôn trào tràn đầy đều là thương tiếc cùng không nỡ! Y sam ẩm ướt mồ hôi dán chặt trên thân hình gầy yếu, phác họa ra thất lưỡng kiên cường tinh tế, Miêu Nhi này... Tựa hồ so với khi mới lên Hầm Không Đảo lại gầy hơn!

Đang lúc xuất thần, Triển Chiêu ở đối diện đột nhiên nhăn chặt mi, một sợi đỏ tươi từ khoe môi tái nhợt chậm rãi tràn ra! Đôi môi tái nhợt trong suốt! Màu đỏ tiên diễm chói mắt!

Tâm chợt căng thẳng, giống như bị người hung hăng bóp chặt, Triển Chiêu! Giữa lúc thở dài, lại phát hiện bản thân đã nhảy lên giường, tay trái đang đặt tại huyệt Thiên Tông trên lưng y, đem công lực bản thân chậm rãi chuyển vào. Một lúc lâu, thẳng đến khi cảm giác được chân khí quay cuồng trong cơ thể y đã bình ổn xuống, lại theo chân khí của y vận hành một vòng ở trong cơ thể, mới thu hồi tay.

Ngồi trở lại bên cạnh bàn, đã thấy ánh mắt như bầu trời đêm của người nọ.

“Đa tạ Bạch huynh!”

Thấy trên mặt y vẫn tái nhợt như trước, nhưng trên môi đã có huyết sắc, trấn an cười, “Ta nói Miêu Nhi, mới một ngày không gặp, sao lại thành mèo bệnh rồi?”

Nhìn nhìn đôi mắt thân thiết của hắn, bên môi hiện lên một tia tươi cười thực tâm, “Không cần thận một chút mà thôi!” Nói xong liền muốn đứng lên.

Vội vàng dè lại vai y: “Lúc nào mà ngươi cũng có thể không cẩn thận? Lăn lộn mấy năm giang hồ đều uống phỉ hết hay sao? Miêu Nhi, có phải trúng độc?”

“Ban ngày đã để cho Công Tôn tiên sinh xem qua, một chút độc nhỏ, không nghiêm trọng!” Từ bỏ mà ngồi xuống, nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường thoả mãn thu hồi tay, cảm thụ được sự quan tâm của hắn, bất giác trong lòng tràn đầy ảm áp thỏa mãn.

“Miêu Nhi, không phải ta nói ngươi, chỉ thích cậy mạnh! Là ai đã thương ngươi? Để cho Bạch gia gia biết, là ai có bản lĩnh lớn như vậy!!” Ngừ điệu nguyên bản trên đùa, nói xong hai câu cuối cùng, không tự giác mà mang theo mấy phần ngoạn lệ.

“Bạch huynh, đây chính là việc quan phủ...” Lông mi thật dài hơi hơi rũ xuống.

“Miêu Nhi ngươi...” Trong lòng nhảy lên một cỗ lửa giận, chẳng lẽ Bạch Ngọc Đường ta không đáng được ngươi tín nhiệm như vậy?! Nhưng khi ánh mắt tiếp xúc đến y sam ẩm ướt mồ hôi kia, không tự chủ được mà lập tức triệt tiêu.

“Miêu Nhi, không muốn cảm lạnh, thì đem thân y phục ẩm ướt của ngươi kia thay đổi đi!”

Lẳng lẳng liếc hắn một cái, lấy ra y sam, đã thấy hắn vẫn đường đường chính chính mà ngồi trên ghế như trước, không hề có ý né tránh, âm thầm thở dài một tiếng, ra vẻ ngại ngùng cũng không tốt, chỉ đành lấy khăn mặt qua, xoay người sang chỗ khác tự mình cởi y phục ẩm ướt.

Da thịt màu lúa mạch mật ong, cơ bắp rắn chắc tinh tế cường hãn, thân hình dẻo dai nhỏ dài, dưới ánh nền lóng lánh sáng bóng trong suốt, nghĩ không ra, dưới lam sam bình thường kia, lại mỹ lệ loá mắt như thế, khăn mặt nhẹ nhàng mơn trớn, lưu luyến mà dán sát mỗi tấc da thịt, hình thành một loại mị hoặc mê

người. Nhìn y xoay người lại, duỗi tay lấy y vật, lại phát hiện một vết sẹo dài hai tấc nơi trái tim ở ngực trái, nhìn thấy mà giật mình!

“Miêu Nhi...” Xuất khẩu mới phát hiện, thanh âm có chút khàn khàn, tay, đã tự động mà xoa lên vết thương khiến cho hân yêu thương kia!

Thân thể mềm mại dưới ngón tay trong nháy mắt cứng ngắc, có thể cảm giác được độ nhạy động nguyên bản bình ổn dưới ngón tay lại đột nhiên gia tốc! Làm cho tim của bản thân cũng đập như đánh trống, gương mặt, nhìn vào đôi mắt đen nhánh như mực kia...

Nguyên bản muốn hỏi về vết thương này, lại không mở được miệng, hai người không tự giác mà nhìn nhau trầm mặc, trong không khí hôn ám nói không rõ tỏ không tường lưu động bốn phía, tâm tựa hồ từng chút từng chút mà lần lượt bị hâm sâu, có thứ gì đó đang thay đổi, có thứ gì đó tĩnh lặng mà chảy vào trong lòng.

“Có thích khách!!”

(Ax, a a a a a a

~~! Đang lảng mẹn thế kia mà sao nữ lòng cắt ngang vậy hả!??????? Dù ta kích động nhưng cũng ráng ko chêm ngang rồi mà sao nữ lòng nào! *Oa oa a a* * thích khách nè, thích khách nè, đập đập*)

Tiếng hô cùng tiếng binh khí va chạm, đồng thời vang lên, thân hình Triển Chiêu lay động, liền muốn lao ra.

Lại bị người gắt gao đè lại mạch môn. Bên tai truyền đến một tiếng, “Ta đi!” Trước mặt như gió mát mơn trớn, người nọ đã lỵ khai bên người.

Vội vàng đổi y sam, ra cửa, đã thấy khắp nơi nhốn nháo, vài tên hắc y nhân ngã nằm trên mặt đất, nhóm nha dịch đang rối ren chỉnh lý, lại chỉ đơn độc không thấy thân ảnh bạch y như tuyết kia.

“Triển đại nhân!” Ra nghênh đón chính là Vương Triều.

“Vương Triều, có người sống?”

“Không có, tựa hồ Bạch thiếu hiệp chưa bao giờ lưu lại người sống.” (Ax, cái tên cuồng sát! Hix)

Ngô! Gật gật đầu, hiểu rõ mà trở về phòng, những sát thủ này, cho dù bắt được người sống, cũng sẽ tự sát. Người rời đi cũng tốt! Nhớ lại ám lưu giữa hai người vừa rồi, tâm, không khỏi hoảng loạn, vì sao như thế? Chẳng lẽ người —— cũng giống như ta? Ngọc Đường...

Ăn xong điểm tâm, Công Tôn Sách liền cầm bao thuốc đi tới phòng Triển Chiêu.

“Triển hộ vệ! Có thể để cho học sinh xem lại cho người hay không?”

“Công Tôn tiên sinh, mời.”

Công Tôn Sách bắt mạch, dùng châm lấy một chút máu, mở ra bao thuốc bên rón một trận, lại một lần nữa bắt mạch.

“Thương thế của Triển hộ vệ như thế nào?”

Nhìn Bao Chứng vừa mới hạ triều sớm đã qua thăm, trong lòng Triển Chiêu lướt qua một tia âm áp, “Đại nhân!”

“Đại nhân!” Công Tôn nhấn lại hai hàng lông mày, “Thương thế của Triển hộ vệ tách ra mà xem cũng không khó khăn, nhưng hai bên hợp nhất, lại có chút bất tiện!”

“Nga?! Công Tôn tiên sinh cũng không có cách giải?”

“Không! Nội thương Triển hộ vệ chịu là lực âm hàn, nhưng trúng độc, lại là độc ôn dương, đáng lẽ, một âm một dương này, phải trung hoà lẫn nhau mới phải, nhưng vì một là chương lực, một là độc lực, mà, tuy rằng hai bên áp chế lẫn nhau, nhưng lại hỗ trợ lẫn nhau, thương thế nặng thêm. Mà lực âm hàn này ứng dụng là tài liệu cương dương, độc ôn dương ứng dụng lại là dược ôn hàn, nếu tách ra chữa, chữa được một bên, lại kích thích một bên khác tăng mạnh, nếu hợp hai làm một, dược tính lại mâu thuẫn! Aiz! Bất quá...

Nếu có thể có được được liệu hi thế như nhân sâm ngàn năm, tim của tuyết liên, có thể trung hoà giảm bớt sự mâu thuẫn của được vật...”

Bao Chứng vừa nghe, không khỏi nhần mi lại.

“Đại nhân!” Trước mắt Công Tôn Sách sáng ngời, “Thời gian trước, không phải nghe nói nước Liêu tiến công một đóa Thiên Sơn tuyết liên sao?”

Bao Chứng cười khỏ, “Là có chuyện như thế, nhưng —— hôm nay không thể so với khi xưa, hôm nay vào triều, hoàng thượng nghe nói hôm qua Tương Dương Vương ở trong thành Biện Lương bị hành thích, long dung phần nộ! Đã ban hạ thánh chỉ, lệnh Khai Phong Phủ tận lực nhanh chóng truy tra việc này...”

Triển Chiêu vội vàng đứng lên: “Đại nhân! Đều là thuộc hạ hành sự bất lực, liên lụy đại nhân!”

“Triển hộ vệ, việc này không quan hệ đến ngươi, trước mắt trọng yếu nhất, là tìm ra người giết dây phía sau màn như thế nào! Tương Dương Vương đã tường trình với hoàng thượng, thánh thượng chuẩn cho ngươi trước tiên về Khai Phong Phủ thanh tra việc này!”

“Đại nhân, học sinh đã thận trọng kiểm tra qua những thi thể sát thủ đó, hiện nay xem ra, tuy rằng y vật trên người những sát thủ đó, đều xuất xứ từ kinh thành, nhưng vũ khí sử dụng, lại được chế từ sắt Tinh Minh, chính là xuất xứ từ Tây Hạ! Loại sắt Tinh Minh này, hiếm thấy trên thế gian, trong nước Tây Hạ, cũng chỉ có hoàng vương quý tộc mới có thể sử dụng!”

Bao Chứng vuốt vuốt râu dài.

“Đại nhân, thuộc hạ nguyện đi Tây Hạ trước tra cứu đến cùng!”

Bao Chứng nhìn thanh niên trước mặt, không khỏi lộ ra nét cười từ ái, “Triển hộ vệ, thương độc trên người ngươi chưa lành, sao có thể đi trước?!”

“Đại nhân, thương thế của thuộc hạ không nghiêm trọng!”

“Triển hộ vệ, thương thế của ngươi hiện nay tuy không phát tác, cũng không trở ngại ngươi động võ, nhưng khiến ngươi chỉ có thể dùng ra ba thành công lực, bởi vậy, trước khi thương độc lành hẳn, tuyệt đối không thể đi trước!”

Bao Chứng trầm ngâm chốc lát, “Triển hộ vệ, ngươi cứ an tâm dưỡng thương, qua mấy ngày, đợi hoàng thượng bớt giận, bản phủ sẽ tiến cung đi cầu Thiên Sơn tuyết liên kia!”

“Đại nhân...”

Bao Chứng phát tay cắt ngang lời nói của Triển Chiêu, “Việc này cứ quyết định như vậy!”

Triển Chiêu còn muốn tranh luận, một người tiến đến trước cửa, mới vừa vào cửa, đã lớn tiếng ồn ào: “Triển tiểu miêu, Bao đại nhân đều đã quyết định, ngươi còn muốn chi ngô cái gì?”

Người đến bạch y phiêu dăng, không phải Bạch Ngọc Đường thì là ai?!

Mà lúc này, bên trong Tương Dương vương phủ.

Triệu Doanh đang đầy mặt tiểu ý mà ngồi, bưng một chén trà, nhẹ nhấp một ngụm, hướng về phía Quý Cao đứng trang nghiêm dưới tay, khẽ gật đầu.

“Hôm nay quả nhiên hoàng thượng hạ chỉ lệnh Bao Chứng điều tra việc này, kể này của Quý tiên sinh quả nhiên cao minh!”

Quý Cao cung kính mà nói: “Đều là hồng phúc của vương gia! Lần này trước khi Địa Long Tổ hành sự, Quý Cao sớm đã lệnh bọn họ đổi thành y sam của kinh thành, Bao Chứng nếu muốn đối chiếu, cũng chỉ có một đường là vũ khí, nhưng những vũ khí đó đều do sắt Tinh Minh đúc thành, bọn họ muốn tra, cũng chỉ có một đường là Tây Hạ! Nếu như muốn đi, nhất định là Triển Chiêu không thể nghi ngờ!”

Ngừng lại một chút, thấy Triệu Doanh đầy mặt tươi cười, mới nói tiếp, “Như vậy, vừa có thể không chút đáng ngờ mà đuổi Triển Chiêu về Khai Phong Phủ, vừa tặng cho Bao Chứng một ân huệ, để cho tình lực

của Khai Phong Phủ vì chuyện này mà bị chuyển ra, vương gia sẽ có thể thuận tiện hành sự, tra không được, Bao Chứng còn phải mang một cái tội danh hành sự bất lực!”

“Ha ha ha...” Hai người cùng nhau cười ha hả.

13. Chương 12

Tia sáng có chút hôn ám, gian phòng có chút ngọt ngào, không khí âm lãnh mà dày đặc.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường theo sát phía sau Công Tôn Sách, tiến vào phòng đặt thi thể của Khai Phong Phủ.

Kéo ra vải trắng che phủ, lộ ra khuôn mặt cứng ngắc không biểu tình. Nhìn nhìn Công Tôn Sách cùng quan kiểm thi Lưu Đại Lực, ở trên thi thể bận bận bịu bịu.

Bạch Ngọc Đường hơi hơi nhăn mi lại, thi thể, hắn cũng không xa lạ, từ người sống biến thành thi thể dưới Họa Ảnh sớm đã không chỉ hàng trăm, nhưng, đó cũng là từ người còn sống biến thành, người mới chết cùng người chết đã lâu là không giống nhau. Vì vậy, mi của Bạch Ngọc Đường không tự chủ được mà nhú lại, tận lực giữa lúc đi lại xoay người, lướt nhẹ linh động, không cho một mảnh bạch y nhiệm phải thi thể sớm đã cứng ngắc kia.

Triển Chiêu nhìn hắn cười, “Bạch huynh, nơi này có Triển mỗ cùng Công Tôn tiên sinh, Lưu đại nhân là đủ, Bạch huynh sao không trước tiên đi ra ngoài, cũng thay Triển mỗ bảo hộ sự an toàn của Bao đại nhân!”

Trùng mắt một cái, Bạch Ngọc Đường biết y nhìn thấu mình, có ý giúp, nhưng trong lòng lại cực kỳ không cho là đúng, “Miêu Nhi, nếu người ở chỗ này, cách Bao đại nhân bất quá chỉ một phủ (phủ nha, phủ đệ,...). Nói chung là cách khoảng cỡ gian nhà), còn có thể để cho Bao đại nhân xảy ra chuyện gì! Ta nói Miêu Nhi, người cũng đừng lẫn lộn nữa! Không bằng, làm một con mèo dụ ngoạn gặp may đi!”

“...” Triển Chiêu một lần nữa quyết định, khi có chính sự phải làm, chắc chắn tuyệt không để ý đến con tiểu bạch thử không nói đạo lý nào đó.

Công Tôn Sách chuyên tâm mà một lần nữa kiểm tra thi thể trên bàn, sáng suốt mà tự mình ám thị với bản thân: Học sinh ban này cái gì cũng không nghe thấy, không nghe thấy! (XD~~)

Lưu Đại Lực phần nộ trùng Bạch Ngọc Đường, tuy rằng không rõ vì sao miệng người này ác độc như vậy, mà Triển đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh lại không để ý, nhưng cũng hiểu rõ bản thân quản không được, bởi vậy cũng cùng Công Tôn Sách nghiêm túc kiểm tra.

Triển Chiêu vẫn chưa động thủ, chỉ vòng quanh thi thể tinh tế mà xem xét.

Bạch Ngọc Đường thấy không có người để ý hắn, mặc dù cảm thấy không thú vị, nhưng cũng biết kiểm tra trước quan trọng hơn, liền đi theo phía sau Triển Chiêu, bất quá, hắn cũng không đi xem thi thể kia, dựa theo lời nói của Bạch ngũ gia chúng ta mà nói, đây là chuyện của Khai Phong Phủ bọn họ, liên quan gì đến Bạch ngũ gia ta?

(_Hương: Như vậy? Tiểu Bạch, người ở đây làm gì a? _Tiểu Bạch giống như vô ý phi lên một cước: ... Ban này có người nói chuyện sao?)

“Người này không có vết thương hỗn loạn, vền vền chỉ có vết thương một tắc trên ngực, vết thương này cực mỏng cực nhanh, đến mức máu cũng chưa bắn ra. Bạch huynh! Quả nhiên hảo kiểm pháp!” Triển Chiêu quay đầu mỉm cười.

“Đó là đương nhiên! Cũng không xem xem là ai!” Mũi của Bạch Ngọc Đường đều sắp hếch lên tận trời. (Ax, gớm!)

Đột nhiên, Triển Chiêu dừng cước bộ, vị Ngũ gia nào đó nhất thời không biết, không thể lập tức dừng lại, một đầu đụng phải phía sau lưng Triển Chiêu. (Ha ha ha....! XD

~ Hếch cho lắm vào! XD

~)

“Triển tiểu miêu!!! Người cố ý hại Bạch ngũ gia ta sao?” Cố ý, tuyệt đối là cố ý! Trước để cho Ngũ gia ta thả lỏng cảnh giác, sau đó lại đột nhiên dừng lại? Hừ!

Triển Chiêu cùng Công Tôn Sách trao đổi một ánh mắt, bất đắc dĩ mà quay đầu lại nhìn vị lão thử nghiệm rằng nghiêng lợi nào đó, thở dài, “Là Triển mỗ nhất thời sơ sót, đã quên Bạch ngũ gia còn ở sau người, liên lụy Ngũ gia người bị chấn kinh!”

“Mèo thối! Người cố ý gì? Chẳng lẽ Bạch ngũ gia là làm từ gổm hay sao? Cái gì kêu bị chấn kinh?” Bạch Ngọc Đường không nghe thì thôi, vừa nghe càng là lửa giận tận trời. (Đồ gổm dễ vỡ, bị chấn động chút là vỡ tan tành! XD

)

Triển Chiêu một lần nữa thở dài! Chỉ đành dùng nhân thần giao phó một tiếng với Công Tôn Sách, liền kéo góc bạch y bên cạnh đi ra ngoài, một bên nói: “Phải phải phải! Đều là Triển mỗ không tốt! Bạch huynh đại nhân đại lượng! Không cần cùng Triển mỗ chấp nhặt! Triển mỗ hôm nay làm chủ, mời Bạch huynh đi Thanh Phong Lâu, coi như bồi tội, được chưa?” (Y như đồ con nít! XD~)

“Uy! Miêu Nhi! Đây chính là người nói nha! Không phải Bạch gia gia ta bức người a! Bất quá, vì sao là Thanh Phong Lâu?”

“Hương vị thức ăn của Thanh Phong Lâu không tồi nga! Còn có Túy Thanh Phong nhà họ tự ủ chính là nhất tuyệt!” Chung quy không thể nói cho người Thanh Phong Lâu kia cách Khai Phong Phủ gần nhất đi? (XD

, Miêu Nhi cũng gian lắm nha!)

“Có phải sự thực hay không a? Sao Bạch gia gia đến Khai Phong lâu như vậy, cũng không nghe ai nhắc tới...”

Tai nghe thấy hai người dần dần đi xa, Lưu Đại Lực nhin không được nữa hỏi: “Công Tôn tiên sinh! Bạch Ngọc Đường tuy rằng lợi hại! Nhưng Triển hộ vệ hà tất nhường nhin như thế?”

Công Tôn Sách cười cười: “Thiếu niên hào tình, tâm cao khí ngạo, dám làm dám chịu! Triển hộ vệ, chỉ là thấy một cái gương...” (Ý của Công Tôn ở đây là Miêu Nhi thấy hình ảnh khi xưa của mình qua con chuột kia, chứ ko phải xem con chuột là tấm gương noi theo đâu nha! Hiểu lầm chết người như chơi! T^T)

Dứt lời! Không nói nữa.

Thanh Phong Lâu, không lớn, nói là lâu, kỳ thực cũng chỉ có một tầng mà thôi, ở Khai Phong vốn cũng không nổi danh, hướng hồ, đi thêm một dặm về phía tây, còn có tửu *** Đường Gia ba tầng lầu!

Thế nhưng thức ăn của Thanh Phong Lâu này xác thực không tồi, giá cả cũng hợp lý, chính yếu nhất —— cách rất gần Khai Phong Phủ, cũng bởi vậy, nếu thông thường mọi người Khai Phong Phủ ra ngoài ăn cơm, sẽ đến Thanh Phong Lâu này!

Điểm tiểu nhị vừa thấy Triển Chiêu, lập tức cao giọng hô lên: “Triển đại nhân! Triển gia tới rồi!”

Một mặt ân cần mà dẫn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường vào trong, một mặt tự mình nói chuyện: “Triển gia! Ngài mấy ngày nay không đến a! Hôm nay vẫn giống như thường ngày sao?”

Triển Chiêu suy nghĩ, lần đầu tiên mời Bạch Ngọc Đường, thế nào cũng phải chọn tốt một chút đi? Một mặt tính toán bạc bên người, một mặt muốn mở miệng...

Ai biết Bạch Ngọc Đường, vừa nghe tiểu nhị nói cái gì giống như thường ngày, liền biết Triển Chiêu xác thực thường tới nơi này, cũng không biết sao, chính là muốn biết, Miêu Nhi này thường ngày ăn cái gì, vì vậy liền cười tủm tỉm nói với tiểu nhị kia: “Không sai, như thường ngày!”

Triển Chiêu liếc hần hợt một cái, trong lòng biết nếu phản đối, chuột bạch này nhất định lại không buông tha, chỉ đành thuận ý hần, ngồi xuống.

Không bao lâu, cơm nước được bưng lên, chỉ thấy trên bàn: hai chày một mẹt, có thêm hai chén cơm, mỗi người một ly trà...

Tiểu nhị kia dọn xong bát đĩa, hướng Triền Chiêu gật đầu: “Triển gia, hôm nay ngài có bằng hữu, chường quây kều bên trong cho ngài thêm một món rau xào! Nhị vị gia từ từ dùng!”

Nói xong liền muốn rời đi, lại bị Bạch Ngọc Đường một tiếng gọi lại.

“Ta nói tiểu nhị ca! Nghe ý tứ của người là... là thức ăn đã đem lên hết???” Bạch Ngọc Đường trừng lớn cặp mắt đào hoa xinh đẹp nhìn chằm chằm *** tiểu nhị, không được nói cho ta là đúng vậy! Tuyệt đối không được nói là đúng vậy!

Đáng thương! Ông trời dường như không nghe được tiếng lòng của Ngũ gia, liền thấy *** tiểu nhị kia cười tủm tỉm mà gật đầu: “Đúng vậy!” (XD~)

Triển Chiêu có chút ngượng ngùng xấu hổ, rõ ràng Bạch Ngọc Đường từ khi vào giang hồ, phong lưu phóng khoáng, xuất thủ hào phóng, cho tới bây giờ đều là vung tiền như rác. Hiện giờ mình nói rõ mời hắn, đương nhiên không thể chỉ có những món này, chỉ là vừa rồi, Bạch Ngọc Đường giành mở miệng trước, nếu như lúc đó chọn món khác, lại sợ hắn phát cáu. “Bạch huynh...” (Hừ, cáu thì cho hắn cáu, Miêu Nhi việc gì phải sợ! *đạp con chuột nào đó bẹp dí*)

Lại bị Bạch Ngọc Đường ngắt lời nói: “Miêu Nhi, người thường ngày chỉ ăn những món này? Thảo nào Ngũ gia nói sao lại gầy như vậy, chẳng lẽ Bao đại nhân cắt xén bổng lộc của người?!”

Mặc dù Triển Chiêu một thân một mình, thường ngày cũng thập phần tiết kiệm, nhưng phí dụng khi ra ngoài làm việc cũng không ngại báo về phủ, lại thường xuyên tiếp tế người khác, bổng lộc mỗi tháng khó có thể chống đỡ, nhưng như thế nào có thể nói ra, chỉ đành cười khổ nói: “Bạch huynh đừng nói giỡn! Tiểu nhị ca, hôm nay Triển mỗ có khách, làm chút thức ăn sơ trường, thêm một vò Túy Thanh Phong đi!”

Điểm tiểu nhị ứng thanh, đi xuống, đã thấy Bạch Ngọc Đường yên lặng nhìn y.

“Bạch huynh?”

“Miêu Nhi! Khó xử của người Bạch ngũ gia biết, nhưng nếu người cứ tiếp tục không quý trọng thân mình của bản thân như vậy mãi! Chỉ cần vài năm, còn thể nào...”

“Bạch huynh! Triển mỗ tự mình biết mình! Đa tạ Bạch huynh quan tâm!”

“Ai, ai quan tâm người? Ngũ gia chỉ là sợ ngày nào đó so kiếm, thắng mà không bằng võ!”

Nhìn khuôn mặt như bạch ngọc kia nổi lên đỏ ửng đậm đậm, Triển Chiêu hiểu rõ cười, Ngọc Đường... (Chắc, mới thể mà đã cảm động thế ư!?... =_=)

Có chút rầu rĩ mà trút tiếp một ngụm rượu, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu: “Ta nói Miêu Nhi! Vừa rồi người phát hiện cái gì, hiện tại cuối cùng cũng nên nói cho Bạch ngũ gia đi chứ?”

Nhìn người kia dùng nhãn thần mà nói rằng không nói cho ta biết, liền cho người đẹp mặt, Triển Chiêu mỉm cười bất đắc dĩ lại mang theo một chút sùng nịnh. (Rõ ràng, con chuột y chang con nít!)

“Kỳ thực Công Tôn tiên sinh cũng phát hiện! Tây Hạ nằm tại tây bắc Đại Tống ta, khí hậu hàn lãnh, lương thực không đủ, bởi vậy, người Tây Hạ, người Liêu cùng bách tính Tống Triều ta có chút bất đồng...”

“Đa?!” Trước mắt Bạch Ngọc Đường sáng ngời.

“Không sai!” Triển Chiêu tán thưởng hắn tâm tư linh xảo, “Người Tây Hạ ở nơi hàn lãnh, đương nhiên da so không bằng người Tống ta! Đêm hôm qua, sát thủ người đánh gục, mặc dù da cũng hơi thô ráp, nhưng chỉ là do hằng ngày luyện võ mà thành, không phải do khí hậu thiên nhiên hình thành!”

“Vậy? Sát Tinh Minh lại chỉ Tây Hạ mới có, nếu muốn tìm, chỉ có thể đi đến Tây Hạ tra tìm?!”

“Tuy sát Tinh Minh là đặc sản Tây Hạ, nhưng ngày qua tháng lại, giữa hoàng triều, hoàng thất nào lại không có?” Triển Chiêu thấp trầm mà nhìn chén rượu trong tay.

Trầm mặc chốc lát, lại nói: “Tương Dương Vương chính là hoàng tộc của triều ta, trước khi kế nhiệm vương vị, từng lĩnh mười vạn đại quân, đại thắng hai mươi vạn quân Tây Hạ nơi quan ngoại, nếu nói Tây Hạ phải sát thủ, cũng không khó tưởng tượng...”

Bạch Ngọc Đường nghe vậy cười nói: “Ta nói Miêu Nhi! Người đang phiền não cái gì? Những sát thủ này, chỉ cần có tiền, luôn luôn sẽ có người liều mạng!”

Triển Chiêu cúi đầu, thế nào ta lại luôn luôn cảm thấy không đúng chỗ nào đó?!

Cho đến khi sắc trời dần dần tối, Bạch Ngọc Đường mới miễn cưỡng theo Triển Chiêu trở về.

Khai Phong Phủ, trong phòng Bao Chứng.

“Đại nhân, đây là kết quả vừa rồi học sinh kiểm nghiệm.” Công Tôn Sách chuyển đưa lên kết quả của một ngày bận rộn.

Bao Chứng cầm lấy trang giấy viết kết quả, còn chưa nhìn kỹ, đã không tự chủ được mà thở dài.

“Đại nhân? Có chuyện gì sao?”

“Công Tôn tiên sinh, bản phủ vừa rồi một lần nữa vào trong cung...”

“Đại nhân? Phải chăng là vì Thiên Sơn tuyết liên kia?”

Bao Chứng thở dài lần nữa.

Thấy thế, Công Tôn Sách cũng không khỏi nóng nảy, “Đại nhân? Không được sao?”

“Cũng không phải thánh thượng không đồng ý, chỉ là Thiên Sơn tuyết liên kia, thánh thượng sớm đã ban cho Bàng phi nương nương! Nghe nói nương nương thập phần yêu thích, mặc dù luyến tiếc dùng, nhưng thánh thượng cũng không thể lấy về! Chỉ ban xuống hơn mười bình linh dược các nơi tiến cống! Công Tôn tiên sinh, người xem xem những dược này có hữu dụng hay không?”

Bao Chứng thấy Công Tôn Sách mở ra từng lọ từng lọ ngửi qua, mặt lộ vẻ khó xử mà lắc đầu, không khỏi thở dài lần nữa!

“Đại nhân! Không cần phiền não vì thuộc hạ!” Triển Chiêu sớm đã ở bên ngoài đẩy cửa mà vào, cười khê, “Đợi đến khi thương thể tốt hơn một chút, thuộc hạ sẽ đi Tây Hạ tra tìm, nếu tìm được những sát thủ đó, cũng không sợ không lấy được thuốc giải!”

Bao Chứng nhăn chặt mi, yêu thương mà nhìn thanh niên trước mặt!

Công Tôn Sách thận trọng mà nói; “Triển hộ vệ, nếu chỉ có thể như thế, liền xin Triển hộ vệ nếu lấy được nhất định để cho học sinh xem xét rồi mới dùng!”

“Đương nhiên nghe theo tiên sinh phân phó.”

Bao Chứng nhẹ nhàng gật đầu, “Thời gian không còn sớm! Triển hộ vệ có thương tích trong người, về nghỉ ngơi trước đi!”

“Vâng! Vậy thuộc hạ đi xuống trước!”

Cáo biệt Bao Chứng, Công Tôn Sách, lại tìm không thấy người luôn luôn đi theo phía sau kia, Triển Chiêu chỉ đành trở về phòng, đèn đơn bóng chiếc, gian phòng thường ngày đã quen thuộc, lại có chút tịch mịch đạm đạm. Ngọc Đường... Có lẽ đã trở về đi?!

Canh ba, hoàng cung, trên nóc cung điện, một bộ bạch y đón gió phiêu đảng, sợi tóc phi giường, tựa như thần tiên khiêu vũ...

14. Chương 13

Sáng sớm, Triển Chiêu tỉnh giấc như thường ngày, đem quan phục mặc chỉnh tề, lấy Cự Khuyết, mới ra cửa phòng, liền thấy Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đang đầy mặt tiểu ý, theo Công Tôn Sách, đi tới phòng của Triển Chiêu, thấy y đã sớm thức dậy.

“Miêu Nhi! Thế nào thức dậy sớm như vậy?”

“Bạch huynh sớm! Công Tôn tiên sinh sớm! Đại nhân sắp thượng triều a!” Triển Chiêu mỉm cười, ôm kiếm vào ngực, hơi hơi khom người, thi lễ một cái.

“Người còn biết sớm a? Không phải đại nhân đã cho người hảo hảo nghỉ ngơi dưỡng thương sao? Còn dậy sớm như vậy làm cái gì?” Mặt Bạch Ngọc Đường hơi hơi trầm xuống, trong lòng phần nộ con mèo này sao không yêu quý thân mình bản thân như vậy.

“Bạch thiếu hiệp nói không sai, Triển hộ vệ, thương thế của người phải hảo hảo tĩnh dưỡng mới đúng!” Công Tôn Sách cũng có chút không tán thành mà nhìn nhìn Triển Chiêu.

“Thế nhưng... Dù sao cũng không có chuyện gì, nhàn rồi cũng là nhàn rồi, vì vậy...”

“Không có thế nhưng! Cũng không có vì vậy! Mèo bệnh nên ngoan ngoãn nằm ở trên giường mà hảo hảo dưỡng thương!” Bạch Ngọc Đường làm sao còn nghe được lời biện giải của Triển Chiêu, cưỡng ép kéo cánh tay Triển Chiêu, kéo vào gian phòng.

“Bạch huynh... Triển mỗi tự mình có thể đi...” Bất đắc dĩ mà nhìn nhìn lão thử trầm cái bản mặt bên cạnh.

Bạch Ngọc Đường lại dường như không nghe thấy, thẳng đến khi kéo y tới bên giường, mới buông tay.

Công Tôn Sách mỉm cười cùng vào, lần nữa tỉnh tể xem một lần mạch cho Triển Chiêu, nói: “Nội lực của Triển hộ vệ thâm hậu, chưởng lực trúng phải đã giảm bớt rất nhiều, như vậy, có thể khỏi hẳn rất nhanh!”

“Khỏi hẳn???”

“Đại khái phải bao lâu???”

Trầm miệng một lời, chỉ là một người kinh ngạc, một người cao hứng, kinh ngạc chính là Triển Chiêu, cao hứng là Bạch Ngọc Đường.

Công Tôn Sách cười nhìn Triển Chiêu một cái, nói với Bạch Ngọc Đường: “Uống thuốc mười ngày, nếu không có trở ngại gì lớn, tĩnh dưỡng thêm một tháng, là có thể khỏi hẳn.”

“Thật tốt quá! Ta đã nói a! Người a, một con quái miêu chín mạng! Đa tạ Công Tôn tiên sinh!”

“Bạch thiếu hiệp!” Công Tôn Sách nhìn nhìn con chuột bạch nào đó hưng phấn đến không biết gọi là gì, cười khở, đa tạ? Hình như Triển hộ vệ là người của Khai Phong Phủ ta nha... Phải nói đa tạ tựa hồ là chúng ta mới đúng... (Con chuột đang dần ép buộc chuyển nhượng quyền sở hữu đây mà! *gật gù*)

“Công Tôn tiên sinh! Ngày hôm trước người không phải nói cần Thiên Sơn tuyết liên trung hoà được tính sao??” Triển Chiêu nhấn chặt đầu mi, đại nhân hôm nay còn chưa vào triều nha, Thiên Sơn tuyết liên lấy từ đâu?

“Triển hộ vệ! Làm người xử sự, không thể quá mức cổ hủ mới phải! Bạch thiếu hiệp hôm nay trời còn chưa sáng, đã đánh thức học sinh, đưa cho học sinh một đóa tuyết liên...” Nhìn nhìn mặt Triển Chiêu càng ngày càng âm u, “Học sinh đi điều được trước, đợi đến khi sắc xong, sẽ cho người đưa tới!” Nói xong, vội vàng rời đi! (Hax, Công Tôn cũng biết ‘bỏ chuột chạy lấy người’ ha!! Rất tốt rất tốt! XD

)

Mất thấy Công Tôn Sách ra khỏi cửa phòng, Triển Chiêu cũng không nhận được nữa, từng chữ từng chữ rống giận: “Bạch, Ngọc, Đường!”

Dùng đầu ngón chân suy nghĩ, cũng biết là chuyện gì xảy ra! Người này sao không biết tốt xấu như thế! Hoàng cung đại nội! Há có thể để cho người làm càn như thế! Nếu bị người phát hiện, chính là tội lớn tru di cửu tộc! Người này trước khi hành động vì sao lại không thể hảo hảo ngâm lại...

Bạch Ngọc Đường vẫn gác chân như trước, ngồi ở bên giường, ngoáy ngoáy lỗ tai, hoàn toàn không nhìn đến sự tức giận của Triển Chiêu!

“Ta nói Miêu Nhi! Tuy rằng mèo rụng lông là rất thú vị!” Duỗi tay đặt trên cánh tay tức giận đến mức muốn rút kiếm, “Yên tâm! Đêm qua tuyệt không có người phát giác, ta chỉ tìm vật đó liền lập tức ly khai.

Lại nói, sự tình trong cung, là không thể nói rõ, có lẽ, Bàng phi kia cũng không dám nói cho hoàng đế! Thất lạc vật ngự ban chính là tội lớn a!! Nữ nhân kia khôn khéo cực kỳ, tuyệt sẽ không dung cho một cơ hội có một tia khả năng, để cho các phi tần khác dùng để đối phó nàng!”

“...” Triền Chiêu chỉ cảm thấy trong lòng tức đến khổ, “Hảo ý của Bạch huynh! Triền mỗ sao lại không biết? Nhưng Bạch huynh có từng nghĩ tới, nếu như bị người phát hiện, dưới thánh nộ, e rằng không chỉ Bạch huynh, có thể lưu được mấy người trên Hãm Không Đảo? Hậu ý như thế! Kêu Triền mỗ an lòng như thế nào? Tiếp nhận như thế nào?!”

Bạch Ngọc Đường tắc nghẹn, cuối cùng thẹn quá thành giận, nhảy lên giường, tàn bạo kéo cổ áo Triền Chiêu, “Người con mèo thói không biết tốt xấu này! Bạch gia gia người nguyện ý, ai ngăn được? Hiện giờ Bạch gia gia người làm cũng đã làm! Thì như thế nào? Chẳng lẽ, mèo thói người còn muốn tố giác Bạch gia gia hay sao???”

Đối diện với đôi mắt của Bạch Ngọc Đường, phẫn nộ như lửa, có buồn bực, có quan tâm, có chân thành, có khó hiểu, có quyết tuyệt, có vô hồi, có ủy khuất, có đau lòng...

Rõ ràng cái gì hắn cũng không nói, nhưng Triền Chiêu lại cảm giác được, chất vấn nơi đáy lòng kia, người cùng ta tuy rằng tranh chấp, nhưng cũng hiểu nhau tiếc nhau, Bạch Ngọc Đường đối đãi người như thế, chẳng lẽ người khinh thường mà ném đi?

Tâm, không tự chủ được mà mềm xuống! Bạch Ngọc Đường kiệt ngạo bất tuân như thế! Bạch Ngọc Đường không màng sinh tử như thế! Bạch Ngọc Đường... ủy khuất thương tâm như thế...

“Triền Chiêu tuyệt không phải là người ngu ngốc, như thế nào không biết! Chỉ là oán người, không để ý an nguy bản thân, mặc dù Triền Chiêu cảm nhận được hậu ái, nhưng nhận được chỉ có thẹn, đại ân như thế! Chỉ sợ, suốt đời Triền Chiêu cũng khó trả hết! Ngọc Đường...”

Một tiếng “Ngọc Đường”, hai người đều sửng sốt (thông thường ngoại trừ quan hệ huyết thống, chỉ có phu thê, mới có xưng hô thân mật như thế, cho dù quan hệ tốt thế nào, đều sẽ thêm vào xưng hô huynh hoặc đệ ở sau họ hoặc tên, bởi vậy, tiếng Ngọc Đường này, thực sự có vẻ vô cùng thân cận).

Triền Chiêu không nghĩ tới nóng lòng biện giải, không muốn để cho hắn hiểu lầm, lại yêu thương Bạch Ngọc Đường như thế, xưng hô luôn luôn chôn sâu nơi đáy lòng, rốt cuộc bắt giác kêu ra khỏi miệng. Trên mặt không khỏi nóng lên, xấu hổ không ngớt.

Bạch Ngọc Đường giữa lúc ngốc lảng, chỉ cảm thấy tiếng Ngọc Đường này, gọi ra từ trong miệng y, không chút nào gượng gạo, kiểu cách, dường như phát ra từ đáy lòng, dễ nghe đến mức tâm trí thư sướng; lại nghe ngôn ngữ trong lời nói của y, quan tâm lo lắng lộ rõ trong ngôn từ, trong nháy mắt, hết thấy không hài lòng tiêu tán như mây khói, trong lòng tràn đầy sung sướng ấm áp; lại nhìn thấy khuôn mặt vốn vì thương thế mà hiển lộ tái nhợt của y, lúc này hai gò má ửng đỏ, lông mi thật dài hơi hơi run rẩy, quang hoa trong đôi mắt như nước, thâm thúy u ám... Khuôn mặt rõ ràng dương cương tuấn tú như thế, lại khiến cho hắn cảm thấy tao nhã tuyệt thế, câu hồn đoạt phách... Đôi môi hơi hơi mở ra, mặc dù còn có chút tái nhợt, rồi lại xem ra mềm mại ôn nhuận như thế, chộc người thương tiếc... Không tự giác mà cúi đầu, nhẹ nhàng bao phủ lên cặp môi mềm mại kia, tinh tế ấm áp, quả nhiên tốt đẹp như trong tưởng tượng, khó kìm lòng nổi, muốn đi vào sâu hơn, xem xem sâu bên trong kia có mê say dụ hoặc như thế hay không...

Bốn phía dường như tràn đầy ám lưu như có như không, Triền Chiêu chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, cũng biết tiếng ‘Ngọc Đường’ này thực sự quá mức đường đột, tuy rằng xưng hô như vậy sớm đã trần trọc trăm nghìn lần dưới đáy lòng! Giữa lúc vội vàng, muốn biện giải cái gì đó, không nghĩ tới, mới giương miệng, lại bị một đôi môi ấm áp ngăn chặn, lời nói chưa ra khỏi, đều bị lấp kín lại vào trong bụng. Khuôn mặt gần như tà mỹ của Bạch Ngọc Đường kia tới gần trước mắt, mê ly nghi hoặc trong ánh mắt, đôi môi bao phủ lên lại vạn phần ôn nhu quý trọng, giữa lúc kinh hãi hoảng hốt, trong đầu rốt cuộc trống rỗng... Đáy lòng dường như có thanh âm, nhắc nhở bản thân, thế này là không đúng, hắn phải đẩy hắn ra... Thế nhưng... Ngón tay lại không có nửa phần khí lực, tư duy thường ngày thông minh sáng suốt, lúc này lại như bãi công, một mảnh hoảng hốt...

Lưỡi tinh tế mà liếm qua mỗi một phân niêm mạc trong khoang miệng, ôn nhu an ủi hàm răng kết cấu chính tề kia, kể cả lợi kia cũng không nguyện buông tha, trong khoang miệng tinh tế tốt đẹp của y, phiến

lưỡi linh động, khiêu khích đầu lưỡi không biết làm sao của y, mời, dụ hoặc, bức bách nó cùng mình cùng múa... Tâm say thần mê, lý trí sớm đã bay tới chín tầng mây, giờ này khắc này, cái gì cũng không còn trọng yếu, cái gì cũng không cần tính toán, chỉ còn lại khuôn mặt khắc sâu nơi đáy lòng trước mắt, hô hấp hòa nhịp, tim đập kề sát, tiếp xúc mỹ diệu như tiên, mềm mại ấm áp nhập hồn...

Ngoài phòng bỗng nhiên vang lên tiếng cước bộ thấp trầm, tư duy thần trí đột nhiên trở về thân hình, mới giật mình cảm giác được, hai người cư nhiên đã ngã nằm trong đệm giường, vội vàng buông ra hai tay không biết lúc nào đã đặt trên vai, phân biệt ngồi lên, đã thấy cửa mở ra, Công Tôn Sách bưng chén thuốc tiến vào. (*Oa oa a....* Tại sao toàn khúc lãng mạn mà bị ngắt ngang thế này hả trời! *Oa oa a....*)

“Triển hộ vệ, thuốc đã sắc xong!”

“Đa tạ Công Tôn tiên sinh!” Triển Chiêu nỗ lực bình ổn lại nỗi lòng quay cuồng, tiếp nhận chén thuốc.

“Bạch thiếu hiệp, Triển hộ vệ ở đây, xin người chiếu cố nhiều hơn!” Công Tôn Sách quay đầu, nhất quán ôn nhu mà cười, cũng không phát hiện cái gì không đúng.

“Công Tôn tiên sinh xin yên tâm!” Tà tà liếc người cầm chén thuốc kia, ngữ khí bình tĩnh, tâm không bình tĩnh... (Khửu khửu khửu! *cười tà*)

Nhìn nhìn cánh cửa khi Công Tôn tiên sinh rời đi đã đóng lại, nhìn nhìn cái người đang mặt không chút thay đổi mà uống thuốc rồi lại không dám ngẩng đầu kia...

Chưa từng nghĩ đến, tự thấy bản thân gặp qua vô số người, bản thân cũng quen biết vô số hồng nhan, cư nhiên sẽ kim lòng không đậu như thế, trầm mê không khống chế được như thế... (Edit câu này mà sao thấy tức anh ách à! Hức) Đột nhiên bừng tỉnh, dường như hiểu rõ ra rất nhiều, sống chung khi đem Miêu Nhi này nhốt tại trong Thông Thiên Quật; quyết tuyệt khi mạo hiểm táng mạng đi theo y trở lại Biện Lương; yêu thương không cam lòng khi nghe được hoàng đế muốn y múa kiếm; dây dưa không muốn ly khai khi chuyện của bản thân đã giải quyết xong; tự nhiên như theo lý phải làm khi thay y bảo hộ Bao đại nhân; đau lòng cuồng bạo khi nhìn thấy y bị thương; xung động liều lĩnh khi nghe được lời nói của Bao đại nhân; lại nguyên lai...

“Uy! Miêu Nhi! Ta nghĩ... Ta là yêu người...” (Yêu thì yêu đại đi còn thêm chữ ‘là’ vô, muốn ăn đập mà! Hừ!)

Một hơi uống xong nước thuốc đắng đến gai người, người nào đó đang muốn buông bát xuống, trong nháy mắt cứng đờ, bát từ kẽ ngón tay rơi xuống, vỡ đầy đất... Vừa rồi... Hắn nói cái gì?

Bạch Ngọc Đường lấy lại bình tĩnh, lần nữa nhớ lại, du dương nhanh nhẹn, khí vũ hiên ngang, siêu phàm thoát tục trong rừng hoa đào kia; y đột nhiên hoảng loạn thất thố, trên nóc nhà đêm trăng sáng kia; nhân thân mê li, kiên định cố chấp, ôn nhu như nước dưới ánh nền phiêu hốt kia... Miêu Nhi... Người cũng giống như ta nha...

Lần nữa ngẩng đầu đối diện cặp mắt hoảng loạn kia, Bạch Ngọc Đường cười khê, “Chưa nghe rõ sao? Ta đây nói lại lần nữa! Ta, Bạch Ngọc Đường, yêu, Triển Chiêu, người, rồi!” Ta nghĩ, ta hiểu rõ người, suy nghĩ của người, lễ nghi đạo đức của người, cổ kị của người, bất đắc dĩ của người; vì vậy ta sẽ không bức người, bức người thừa nhận cảm tình người sớm đã hiểu rõ! Nhưng, ta là Bạch Ngọc Đường, nếu yêu, thế nào cũng phải cần một cái kết quả mới được. Vì vậy, “Miêu Nhi! Hiện tại người không cần đáp lại ta cái gì, Bạch Ngọc Đường có thể chờ! Người trước hết hảo hảo nghỉ ngơi, ta thay người đi đón Bao đại nhân hạ triều!” Đi tới cửa, “Còn có! Ta rất thích người gọi ta Ngọc Đường! Rất êm tai!” (Phì, sên thấy sợ, nhưng ta thích! Hi hi..)

...

Trong nháy mắt mười ngày trôi qua, trong cung vẫn chưa truyền ra bất luận tin tức gì, trong lòng Triển Chiêu an tâm một chút, cuối cùng ổn định tâm lại.

Từ sau ngày ấy, Bạch Ngọc Đường tuyệt không nhắc lại, vẫn là ngày ngày giám thị y uống thuốc, nghỉ ngơi, không cho phép y xuất môn, thay y đón đưa Bao đại nhân, bảo hộ Khai Phong Phủ... Chỉ là, ngày xưa, nguyên lai khó tránh khỏi tứ chi tiếp xúc, nhưng sau ngày đó, lại trở nên quý dị, Bạch Ngọc Đường càng là mượn cơ y uống thuốc, nghỉ ngơi, cương quyết mà chuyển vào trong phòng Triển Chiêu, mấy ngày đầu

tiên ngược lại cũng không có gì, nhưng hai ngày sau, rõ ràng khi đi ngủ còn rất tốt, nhưng khi tỉnh lại lại phát giác người nọ hoặc ôm thắt lưng y, hoặc ôm đầu vai y... Nhưng bản thân lại vẫn cứ không cách nào cự tuyệt, còn ngay cả một tia nộ khí cũng không có... (Chuột này... toàn lợi dụng ăn đậu hũ ko à~! =_==|||)

Cười khổ, lắc lắc đầu, tìm Bao đại nhân, vào thư phòng. Đã thấy Công Tôn Sách cùng Bạch Ngọc Đường cũng có mặt.

“Triển hộ vệ, thân mình như thế nào?” Bao Chứng vừa thấy, vội vàng khoát khoát tay ngăn Triển Chiêu hành lễ.

“Đại nhân! Thuộc hạ đã hoàn toàn khỏi bệnh! Việc Tương Dương Vương bị hành thích, đã không thể tiếp tục kéo dài, xin đại nhân để cho thuộc hạ đi Tây Hạ trước!”

Bạch Ngọc Đường nộ trừng, Triển Chiêu coi như không thấy.

“Triển hộ vệ! Tuy rằng nội công người thâm hậu, thân thể so với thường nhân cường tráng hơn, cộng thêm linh dược phụ trợ, thương độc đã hoàn toàn khỏi hẳn, nhưng ít nhất trong vòng nửa tháng, không nên dùng trên năm thành công lực, để ngừa lưu lại bệnh căn!” Công Tôn Sách yêu thương mà nhìn nhìn Triển Chiêu.

“Triển hộ vệ!” Bao Chứng trầm ngâm nói, “Việc này quan hệ to lớn, nhưng hoàng thượng cũng không hạn định thời gian, người vẫn cần tĩnh dưỡng nửa tháng trước...”

“Đại nhân! Từ Biện Lương tới Tây Hạ! Liên tục đi cũng cần hơn mười ngày, chuyến này thuộc hạ đi, trên đường tuyệt sẽ không tranh đấu, đợi khi tới Tây Hạ, kỳ hạn nửa tháng Công Tôn tiên sinh nói cũng vừa vặn!” Dù hoàng thượng chưa hạn thời gian, nhưng Bao đại nhân ngay thẳng chính trực, ở trong triều đặc tội vô số người, nếu không điều tra rõ sớm một chút, chỉ sợ không biết những người đó sẽ đem đến thị phi gì nữa!

“...” Mắt thấy thái độ Triển Chiêu kiên quyết, ba người trong phòng chỉ đành trầm mặc.

Nửa ngày, Công Tôn Sách tiến lên một bước, “Triển hộ vệ, học sinh không phản đối! Nhưng nếu người muốn đi Tây Hạ, học sinh có lời muốn nói!”

“Tiên sinh mời nói!”

“Lần này người có thể hoàn toàn khỏi bệnh, Bao đại nhân, Bạch thiếu hiệp cùng học sinh đều lao tâm lao lực! Mong người có thể lĩnh hội được tâm huyết của chúng ta, giữ lời nói hôm nay, chỉ đi đường, chớ quản thị phi!” Nói là nói với Triển Chiêu, nhân thân lại ý vị thâm trường mà nhìn phía Bạch Ngọc Đường!

Lông mi Bạch Ngọc Đường giương lên! Tự tiểu phi tiểu mà nhìn lại.

Công Tôn Sách cười khổ, hiểu rõ Cẩm Mao Thử kỳ nhất bị người tính kế, nhưng lúc này lại không thể cứ theo suy nghĩ của hắn, chỉ đành mang theo ánh mắt thành khẩn, lần nữa liếc nhìn hắn.

Chỉ nghe thanh âm của Triển Chiêu; “Như thế, vậy thuộc hạ liền quay về thu thập một chút, tức khắc khởi hành!”

Công Tôn Sách khản trương! Liên tiếp lấy mắt tỏ ý!

Cuối cùng nghe được Cẩm Mao Thử kia cười nói: “Triển Chiêu! Ta cũng cùng đi với người!”

Công Tôn Sách thở phào một hơi, nhưng lại nghe thanh âm chần chừ của Triển Chiêu, “Nhưng Khai Phong Phủ...”

Vội vàng tiếp lời: “Triển hộ vệ không cần lo lắng, có tứ đại hộ vệ ở đây, không cần quá mức quan tâm! Còn nữa, từ khi Tương Dương Vương bị hành thích, thủ vệ kinh thành được gia nghiêm, đã không còn trở ngại lớn!”

Triển Chiêu cuối cùng vẫn lo lắng Khai Phong Phủ, còn muốn nói cái gì đó, Bao Chứng lại không cho y cơ hội nữa: “Triển hộ vệ! Người cùng Bạch thiếu hiệp cứ đi trước, Tây Hạ không thể so với Đại Tổng ta, mọi chuyện lúc nào cũng phải chú ý cẩn thận!”

“Vâng!”

“Bạch thiếu hiệp, trên đường đi, Triển hộ vệ liền làm phiền người!” Bao Chứng vuốt râu than nhẹ, vừa rồi giữa Công Tôn Sách cùng Bạch Ngọc Đường, ông sớm đã trông thấy thanh thanh sở sở, thẳng đến khi Bạch Ngọc Đường đáp ứng, mới nói át đi.

Bạch Ngọc Đường nhếch nhếch mi, người người đều nói Khai Phong Phủ Bao thanh thiên ngay thẳng chính trực, Công Tôn Sách trí tuệ hơn người; vì sao không có người nào nhìn ra hai người này càng già càng gian hoạt đây? Cái gì kêu làm phiền? Hai người này quả thực là càng già càng tính toán thâm sâu! Muốn cho ta hỗ trợ thì cứ nói rõ ra đi! Hừ! Cứ nhiên tính kế Bạch gia gia làm sức lao động mà không lấy được chỗ tốt, lại còn miễn phí... Bất quá... Miêu Nhi... Việc này Bạch gia gia được đi cũng muốn đi, không được đi vẫn muốn đi! Bao đại nhân! Công Tôn tiên sinh! Các người uống phí tâm cơ rồi! Cho các người thiếu một cái ân huệ cũng không tồi! Nói không chừng ngày nào đó có thể sử dụng được...

Nghĩ như thế, cười tủm tỉm mà trả lời: “Đại nhân! Công Tôn tiên sinh xin yên tâm, dọc đường có ta, quyết sẽ không thất lạc con mèo ngọc này!” Đổi lấy một cái nhìn giận dữ của Triển Chiêu, coi như không thấy.

Nhìn nhìn con chuột bạch cười đến mức xuân quang rực rỡ nào đó! Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đồng thời chột lạnh sau lưng, rõ ràng là bản thân kiếm lời, nhưng thế nào lại cảm giác tựa như bị lừa?! (Cái này kêu là bị bán còn giúp ng' ta đếm tiền trong truyền thuyết a

!!!!)

“Khởi bẩm vương gia! Vừa rồi nhận được mật báo! Triển Chiêu mới vừa rời khỏi kinh thành, đi theo hướng tây bắc!”

Phất phất tay, lệnh người lui ra, Triệu Doanh chuyển hướng Quý Cao nói: “Quý tiên sinh, Triển Chiêu quả nhiên đi Tây Hạ trước! Tiên sinh kế tiếp dự định như thế nào?”

“Vương gia! Hiện giờ tình lực của Khai Phong Phủ đều đã bị dẫn rời đi, Triển Chiêu cũng đi Tây Hạ, thời gian không đủ mấy tháng, là sẽ không trở lại Biện Lương! Chúng ta có thể bắt đầu kế hoạch tiếp theo!” Quý Cao đắc ý đầy đất mà nói.

“Được! Bản vương liền lệnh người của Thiên Long Tổ ám sát Triệu Trinh! Quý Cao! Người nhanh chóng đem bỏ câu truyền tin cho Tây Hạ, để cho bọn họ bắt đầu tiến công! An bài Địa Long Tổ, ám sát trọng tướng ở biên quan!” Triệu Doanh cười dài, uy thế khổng lồ xuất ra toàn bộ.

Vô công Quý Cao vốn không cao, như thế nào ngăn cản được, mồ hôi lạnh đầm đìa đầy người, không tự chủ được, quỳ xuống, trong lòng lại tràn đầy vui mừng, “Vương gia chân long thiên uy! Thành sự ở trong tầm tay! Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Triệu Doanh chậm rãi thu lại khí thế: “Không sai! Bản vương mới là chân long thiên tử! Huyết mạch hoàng gia chân chân chính chính! Triệu Trinh! Hừ...”

“Quý tiên sinh xin đứng lên! Quý tiên sinh đầy bụng kinh luân, kẻ sách tuyệt diệu! Ngày bản vương đăng cơ, cũng chính là lúc Quý tiên sinh quan báixướng quốc!”

“Triệu Trinh kia sao có thể so sánh cùng vương gia là huyết mạch hoàng gia chân chính? Quý Cao, bất quá chỉ là tận hết trung thành của thần tử mà thôi!” Quý Cao cung kính mà đứng thẳng.

“Ngô... Tiện thể báo cho bên Tây Hạ biết, việc Triển Chiêu sắp đến! Tốt nhất có thể bắt sống!” Triệu Doanh một mặt chậm rãi giao phó, một mặt tinh tế tính toán.

“Vương gia?!” Quý Cao không giải thích được, nhúu mày, “Một tên vũ phu mà thôi! Vương gia việc gì cần coi trọng y như thế?”

“Ha ha a! Quý tiên sinh! Tài năng của Triển Chiêu, hoàn toàn không chỉ là một chút như hiện nay, chỉ tiếc, Triệu Trinh dùng người nghi kị, không cách nào có thể sử dụng hết mà thôi! Còn nữa, nếu có thể thuận lợi đăng đại bảo, có y nơi tay, Bao Chứng Khai Phong Phủ, sẽ có thêm một phần chắc chắn đầu hàng! Ai... Bao Chứng xác thực là rường cột nước nhà, đáng tiếc Triệu Trinh nít ranh kia, ghét hiền ghen tài, như thế nào có thể yên tâm dùng ông ta? Nếu có thể... Bao Chứng xác thực là hiền năng tướng tài khó có được a...”

Tiếp tục ném một chút tiểu đậu hoa... Các thân thân muốn đậu hũ thì không nên trông chờ chương này la, chỉ có một chút tiểu đậu hoa, bất quá rất ngọt nga!!

(_ Mọi người khinh thường: Muốn lấy đậu hoa lừ gặt chúng ngẫu? Người nói rõ người mài không ra được đậu hũ đi. _ Hương nào đó ôm đầu ngồi chồm hổm trong góc phòng vẽ vòng vòng: ...)

15. Chương 14

Huyện Hà Tây, tiếp giáp Hoàng Hà, thuộc sở hữu phủ Hà Trung.

Ở đây, tuy rằng chỉ là một huyện nho nhỏ, nhưng vì nằm giữa hai thành Tương Dương cùng Hà Trung, bởi vậy, người đi đường cùng lái buôn lui tới đông đảo, cũng coi như phồn hoa.

“Tiểu nhị!” Chợt nghe một tiếng hô hoán ngoài cửa.

“Aiz! Tới ngay...” Tiểu nhị vội vàng chạy ra cửa, đã thấy có hai vị thanh niên đang xuống ngựa!

Một người bạch y cầm đai, dung mạo tuấn mỹ, thần thái phi giương; một người lam sam nhẹ giương, tuấn dật thanh triệt, hài hòa âm áp. Chính là Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu.

Trong hồng trần lại có người tuấn kiệt thanh tú như thế, còn đồng thời xuất hiện hai vị. Dù tiểu nhị kia kiến thức rộng rãi, cũng không khỏi sửng sốt, mới lập tức phản ứng lại! Vội vàng mang theo khuôn mặt tươi cười đi lên nghênh tiếp: “Hai vị khách quan trên đường vất vả! A Tà! Thay hai vị khách quan dắt ngựa đi cho ăn!”

Một tiểu tư bên cạnh ứng tiếng, tiến lên dắt hai con ngựa, đi hướng hậu viện.

Tiểu nhị cười dẫn hai người tiến vào: “Xin hỏi nhị vị khách quan! Là nghỉ trọ nha? Hay là ở trọ?”

Bạch Ngọc Đường nhìn bốn phía, nhà khách *** này tuy có chút nhỏ, nhưng xung quanh sạch sẽ ngăn nắp, trong lòng hơi chút hài lòng! Liền quay đầu lại nhìn nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu vốn không quá để ý những thứ này, từ trước đến nay tùy nghi đã quen, mắt thấy Bạch Ngọc Đường nhìn qua, liền chỉ mỉm cười, xem như đồng ý.

“Tiểu nhị! Có khách phòng thượng đẳng hay không?”

“Có, có! Khách phòng thượng đẳng còn có ba gian! Nhị vị gia muốn mấy gian?”

“Một gian!” Bạch Ngọc Đường giành đáp trước, rất sợ Triển Chiêu phản đối, móc ra từ trong ngực một thỏi bạc nặng ba lượng, vút lên trên quầy. (Khử khử, gian nha

~)

Một gian? Triển Chiêu nhú nhú mày.

Từ khi rời khỏi Biện Kinh, trên dọc đường, Bạch Ngọc Đường lo hết ăn ở, mọi thứ an bài chu đáo, nhưng chỉ có một điều, mỗi khi ở trọ, Bạch Ngọc Đường không để ý Triển Chiêu phản đối, chỉ kêu một gian phòng. Một khi Triển Chiêu có ý kiến, liền ý vào lời nhắc nhở trước khi đi của Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh, không nghe theo liền không buông tha. Bản tính Triển Chiêu hiền hoà, tranh cãi vài lần, liền cũng tùy theo hắn.

“Chưởng quầy, có còn gian phòng khác?” Triển Chiêu thở dài, ở trọ mà thôi, việc gì phải ở thượng phòng??

“Chưởng quầy, không cần quản ý!” Bạch Ngọc Đường liếc nghiêng y một cái, bắt đầu tranh luận khi mỗi ngày ở trọ, “Miêu Nhị! Trước khi đi chính là Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh nhờ ta dọc đường hảo hảo chiếu cố người nha! Đương nhiên phải cùng ta ngụ một gian, mới thuận tiện chiếu cố người! Bạch gia gia tuyệt không hứng thú đi ngụ cái gian phòng rách nát nào đó.” (Vâng, anh chỉ hứng thú ăn đậu hũ của mèo thôi!)

“Bạch huynh...” Bị người nào đó dùng ánh mắt hung ngoan mà trừng, thở dài đổi giọng, “Ngọc Đường! Triển mỗ hân còn chưa đến mức lúc nào cũng cần người chiếu cố đi?”

“Lời này chờ nửa tháng sau mới nói đi! Nếu không, người lập tức đi mời Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh đến nói với ta!” Bạch Ngọc Đường khoanh hai tay, nhìn nhìn Triển Chiêu, cười đến mức rất tà dị!

Triển Chiêu sáng suốt mà ngậm miệng lại. Nói chuyện với người không nói đạo lý, là nói không rõ đạo lý. Tùy cái người nào đó đang vào thời điểm biến thành cái con không nói đạo lý nào đó. (Choáng! @@, không nói đạo lý và không nói đạo lý cái gì và cái gì a

~~!)

“Chường quây! Mang chúng ta đi xem gian phòng trước đi! Chuẩn bị tốt thức ăn, dựa theo sở trường của các người, ăn... đưa tới trong phòng là được rồi! Ngày mai chúng ta đi!”

“Vâng! Vâng! Tiểu nhị, mau dẫn nhị vị khách quan đi xem gian phòng!”

Trong gian phòng, hai người mới vừa dàn xếp ổn thỏa xong, sớm đã có tiểu nhị tay chân nhanh nhẹn đem thức ăn lên!

“Miêu Nhi, đi một ngày đường, ăn một chút gì trước đi!” Bạch Ngọc Đường ân cần mà rót đầy hai chén rượu trên bàn.

Triển Chiêu đậm đậm cười, ngồi xuống.

Bạch Ngọc Đường bưng chén rượu, chậm rãi thưởng thức rượu ngon trong chén, ánh mắt lại luôn luôn lưu trên thân người đối diện.

Tuy rằng cũng từng cùng nhau ăn cơm, nhưng, cho tới bây giờ chưa từng chú ý qua, nguyên lai, Miêu Nhi này ngay cả ăn cơm, đều mang theo một loại phương thức yên lặng, nhả nhặn, hiển lộ hết sự tao nhã trầm ổn, tốc độ lại không nhanh không chậm. Từ vị trí của bản thân, vừa vặn nhìn thấy lông mi thật dài hơi hơi rũ xuống, mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng khẽ động. Dùng động tác gần như ôn nhu, đem thức ăn ngậm vào giữa môi, chậm rãi biến mất không nhìn thấy nữa, chợt thấy yết hầu có chút khô ráo, mạnh mẽ trút xuống một ngụm rượu lớn. Đường nhìn di động, rơi xuống đầu ngón tay linh mẫn mạnh mẽ rồi lại thon dài tinh tế kia, nhìn nó đang không ngừng bay múa lên xuống, tựa như khi nó cầm lấy trường kiếm...

Nguyên lai, nhìn người khác ăn cơm, cũng có thể là một loại hưởng thụ. Đặc biệt khi khuôn mặt tuần tú kia chậm rãi phiếm lên đỏ ửng... Đôi mắt thường ngày kiên nghị trong suốt, vì cúi đầu mà khẽ nhắm. Triển Chiêu lúc này, nhìn qua, ít đi kiên định cùng chấp nhất thường ngày, nhiều thêm vài phần nhu hòa cùng thân cận. Ánh mắt của Bạch Ngọc Đường càng thêm không kiêng kỵ gì.

Triển Chiêu ăn rất chậm, nhưng cũng không phải y muốn chậm như thế, chẳng qua nhân thân đang thiêu đốt ở trên người kia khiến cho y thực sự có chút nuốt không trôi. Đây là nam tử, đương nhiên hiểu rõ ánh mắt dần dần thiêu đốt kia, đại biểu cho ý tứ gì. Tâm hoảng ý loạn, chỉ có thể tiếp tục giả bộ không cảm thấy gì, không chút phản ứng mà ăn thức ăn sớm đã không biết mùi vị như thế nào.

“Miêu Nhi! Uống rượu a!”

Tươi cười chói mắt, đưa chén rượu tới trước mặt.

Mê hoặc chói mắt, lập tức thanh tĩnh. Âm thầm hít thật sâu, cực lực bình tĩnh, tiếp nhận, uống xuống. Đã thấy người đối diện cười đến mức càng thêm mờ ám, mới phát hiện, nguyên lai, cái chén này, hẳn vừa mới dùng qua... (>< *lăn="" lộn="" đập="" bàn="" đập="" ghé*)="="" mặt="" hốt="" nhiên="" bị="" thiêu="" nóng,="" then="" quá="" thành="" gian="" mà="" nhìn="" người="" cười="" đến="" mức="" muốn="" bị="" ăn="" đập="" kia:="" “người="" cổ="" ý!”="" “thì="" thế="" nào?="" dù="" sao="" người="" cũng="" nuốt="" rồi,="" “cười="" gian="" trá="" giáo="" hoạt,="" “nếu="" như="" người="" muốn="" nôn="" ra...”="" mạnh="" mẽ="" áp="" sát,="" “vậy="" nôn="" cho="" ta="" đi!”="" (Ặc,="" đúng="" là="" muốn="" bị="" ăn="" đập="">

16. Chương 15

Không khí se lạnh trùng kích da thịt xích lỏa, nhẹ nhàng mở mắt ra, đã thấy người nọ mang theo một loại ánh mắt thưởng thức, tán thưởng, tinh tế mà nhìn kỹ thân thể xích lỏa của mình. Mặc dù Triển Chiêu đã

ngầm cho phép Bạch Ngọc Đường, nhưng y vẫn luôn giữ thân trong sạch, làm sao đã có sự từng trải như hiện nay? Nhất thời cả thân thể lại đỏ thêm vài phần, thoáng mang theo bất an mà hơi hơi vụn vẹo thân mình, muốn thoát khỏi sự xấu hổ hiện giờ, nhẹ nhàng kêu gọi như thăm dò: “Ngọc Đường?”

Kiên trì vốn đã không nhiều, tại trong tiếng ‘Ngọc Đường’ như nỉ non này, hoàn toàn biến mất sạch sẽ, dục vọng như thủy triều, lũ lượt mà đến, thở dài một tiếng khàn khàn dường như than thở, dường như ngậm khế, “Chiêu... của ta... Chiêu...”

Tự cởi bỏ y sam bản thân, đột nhiên hạ thấp thân xuống, đem bản thân trọng trọng chôn ở trên thân thể khiến người ta lóa mắt thần mê này, để cho da thịt cùng da thịt thân cận, để cho thân thể cùng thân thể tương liên, một tay ôn nhu mà ôm lấy thắt lưng của y, tay kia lại tinh tế vuốt ve bên thắt lưng, chân không an phận, ma sát qua lại trên đôi chân trơn mịn thon dài, cọ sát, giữa lúc y run rẩy, chen vào giữa đôi chân mượt mà thon dài đó.

Cơ da hỏa nhiệt áp sát vào nhau, trọng trọng đè ép, vuốt ve trên thân thể cường kiện rắn chắc kia, khí tức nóng rực của người nọ giữa lúc hô hấp thổi ở trên ngực, chậm rãi khẽ liếm vết thương dữ tợn che phủ trên ngực kia, dường như muốn đốt nóng xóa đi nó, dày dày đặc đặc, từng điểm từng giọt, độ ẩm hỏa nhiệt, xuyên qua vết tích kia, thấm thẳng vào, thấm vào trong trái tim dưới vết thương, dường như đốt cháy, thiêu đốt trong trái tim dưới ngực... Ngọc Đường... Có lẽ, ta vĩnh viễn cũng sẽ không cách nào quên được nhiệt độ khắc vào đáy lòng này...

Cánh tay mạnh mẽ bên hông chặt chẽ thu hẹp, như muốn đem khối cơ thể trong lòng này ép vào trong thân thể! Tay nhẹ nhàng vuốt ve bên sườn của bắp đùi non mềm, lưu luyến xoay chuyển. Cảm thụ được người trong lòng vì thừa nhận không nổi mà run rẩy, câu dẫn ra dục vọng như hồng thủy mãnh thú trong cơ thể hắn. Mỗi cuồng loạn mà theo cơ bắp nơi ngực bụng trượt đi, châm ra hỏa điểm nóng rực ở sâu nhất trong nội tâm y cùng với bản thân, đem hết thủy thần trí đốt cháy sạch sẽ...

Di chuyển đến phần yếu đuối xinh đẹp của y, nhẹ nhàng hôn lên, không ngoài ý muốn nghe thấy một tiếng rên rỉ tản mát do ức chế không được, càng không chút chần chừ mà hé môi, đem nó ngậm vào! Nghe người nọ kinh suyền ngậm khế, thân mình suýt nữa giật nảy, dự hoặc Bạch Ngọc Đường, kìm lòng không đậu, hút mút lấy, khi thì nhẹ nhàng gặm cắn, khi thì ôn nhu vây chặt, đầu lưỡi linh xảo vẽ vòng trên phần đỉnh yếu đuối, thường thường đâm vào linh khẩu tinh tế kia, chọc cho người dưới thân khó nhịn vụn vẹo, cùng khàn khàn ngậm khế.

Cảm giác được phần non mịn trong miệng từ từ cứng rắn, sưng trướng, tiếng rên rỉ của người dưới thân, sớm đã không thành câu nói, nhỏ vụn mà run rẩy, dường như tiếng khóc. Nhân thân sớm đã tan rã, bao phủ lên một tầng hơi nước mê mê mông mông.

Vươn tay, mò lấy trong y sam bên giường, đó là mật hoa đào mà thường ngày Bạch Ngọc Đường thích dùng, một loại chất dịch mang theo hương vị hoa đào, có công hiệu làm thanh mát dễ chịu, lúc này, ngược lại có thêm tác dụng...

Nhẹ nhàng nâng lên một chân của y, gác lên trên vai mình, ngón tay dính mật dịch nhẹ nhàng xoa ấn huyết khẩu nhỏ hẹp kia, một bên, càng thêm cường liệt mà kích thích phần nóng rực trong miệng, càng thêm gấp gáp hút mút, xoay tròn, bao lấy, đầu lưỡi dò xét ở trên linh khẩu, muốn xâm nhập. Ngón cái bên huyết khẩu nhẹ nhàng ma sát túi ngọc sưng trướng, thường thường nhẹ nhàng đè ấn, ngón trở lại càng thêm vội vàng đè ấn huyết khẩu, chậm rãi xâm nhập...

Khoái cảm chưa bao giờ có, như hồng thủy bao phủ, Triển Chiêu chỉ có thể mặc cho bản năng của thân thể, nghênh tiếp sự mút liếm của hắn, túi ngọc mẫn cảm nhất bị hắn tận lực mà đè ấn như có như không, khoái cảm như điện lưu trong cơ thể một sóng tiếp một sóng, xung kích mỗi một ngõ ngách, mỗi một dây thần kinh, thỏa mãn tốt đẹp như thân ở trong đám mây, giữa cổ họng tràn ra là từng hồi rên rỉ mà bản thân cũng không cách nào hiểu rõ, cuối cùng một khắc trước cực hạn, khôi phục được một tia thần trí tản lạc...

“A... Ngọc... Đường... Buông... buông ra... A...”

Tiếng kêu gọi vỡ vụn, đối lấy chính là cơn trớn càng thêm mãnh liệt, hiểu rõ Triển Chiêu đã đến cực hạn, Bạch Ngọc Đường càng chặt chẽ bao lấy phần hỏa nhiệt kia, mút đi mật trấp tiết ra nơi linh khẩu, đầu lưỡi cuộn lấy, càng thêm dùng sức dò xét linh khẩu nhỏ hẹp; ngón tay còn lại khẽ nâng, nhẹ nhàng niết lấy đôi

túi ngọc xinh xắn kia, ngón trỏ cũng thừa cơ nhập vào cả thân, theo ngón tay còn lại niết nặn, vỗ về chơi đùa, xoay tròn nhu động trong cơ thể y...

“Ngọc, Ngọc Đường... A...” Đến lúc cực hạn, linh khẩu lại bị phong bế, lời nói thấp trầm ngâm ra không thành câu, mang theo nhẹ nhẹ cầu xin.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên tận lực hút, đầu lưỡi trọng trọng khê đâm, lập tức rời đi, buông ra phần hỏa nhiệt xanh tím kia...

Trước mắt dường như có bạch quang hiện lên, dịch thể nóng rực phun tiết ra, trong nháy mắt trời đất ngã nghiêng, tựa như từ trên mây ngã xuống nền đất, trong tư duy trống rỗng, trận trận sương trắng tinh quang lóe qua, chỉ còn lại thân thể ẩm ướt mồ hôi, tận lực thở dốc. Sự tuyệt vời của cao trào còn chưa lui hết, lại đột nhiên cảm giác được hạ thể trường đau, chính do Bạch Ngọc Đường thừa lúc y cao trào mà lần nữa len thêm vào một ngón tay. Lúc trước hết thấy cảm giác đều tập trung tại nơi nóng rực, chưa bao giờ cảm thụ qua vui sướng tuyệt vời như thế, cứ thế mà không phát hiện hành vi tà ác của người nọ, lúc này cao trào chưa lui hết, khoái cảm cực hạn kia vẫn còn tán loạn trong thân, nhưng huyết đạo chưa bao giờ bị tiến vào, bị nhét vào hai ngón tay, không thoải mái, khó chịu, thân thể tự động chống cự, cùng khoái cảm tán loạn kia, đan xen, quần quanh, trong nhất thời, thực không biết là ở thiên đường, hay là địa ngục.

Trong phần nhỏ hẹp ẩm áp kia, hấp thụ, dây dưa, ngón tay đẩy ép lên vào, cảm giác mị dụ như vậy cảm dỗ Bạch Ngọc Đường, phần cứng rắn dưới thân đang kêu gào, muốn đi vào khối thân thể này, muốn chinh phục, xâm chiếm. Nhưng hắn cũng hiểu được, phần chật hẹp mới tiến vào hai ngón tay mà đã gian nan, rõ ràng không cách nào dung nạp phần cực đại của mình. Không muốn thương tổn đến người dưới thân, chỉ có thể gắt gao nhẫn nhịn phần dục vọng sừng trưởng đến phát đau kia, cẩn thận dè dặt mà chuyển động ngón tay trong cơ thể y.

Cảm giác được Triển Chiêu cứng ngắc, Bạch Ngọc Đường nâng thân lên, nhẹ nhàng bao phủ y, ôn nhu nhẹ hôn môi y, một mặt càng không ngừng xoay tròn trong huyết đạo, cạo niết, một mặt nhẹ nhàng gọi tên y, dụ dỗ y, mê hoặc y, để thích ứng dị vật trong cơ thể, để thả lỏng thân hình cứng ngắc...

Cho đến khi ba ngón tay đều đã có thể dễ dàng ra vào, sự nhẫn nại của Bạch Ngọc Đường cũng sắp đến cực hạn, mạnh rút ngón tay ra, đem phần hỏa nhiệt của bản thân đặt lên cửa vào, nhưng chưa sót ruột xông vào, không muốn vì sự vội vàng của bản thân mà thương tổn đến y, chỉ có thể thật sâu mà nhìn y, như dò hỏi mà thấp giọng gọi tên y: “Chiêu... Chiêu?”

Ngón tay quay cuồng ở trong cơ thể kia đột nhiên rời đi, một trận cảm giác trống rỗng trong cơ thể đột nhiên tới. Giây tiếp theo, một cái hỏa nhiệt cực đại, đặt ở huyết khẩu, tuy rằng tuyệt không xâm nhập, nhưng phần cực đại đặt đó, công khai chuyện sẽ phát sinh tiếp sau, vẫn khiến thân thể Triển Chiêu không tự chủ mà run lên. Bạch Ngọc Đường áp lực, vội vàng, thanh âm vang lên bên tai, ngẩng đầu, nhìn thanh niên cao ngạo kia, trên gương mặt mỹ lệ đầy sự thống khổ cùng nhẫn nại, khiến cho khuôn mặt tuấn mỹ tà dị kia, cũng có vẻ vụn vẹo.

Người sợ thương tổn đến ta mới nhẫn nại như thế sao? Triển Chiêu đã phân không rõ trong lòng lúc này là cao hứng hay là khổ sở, đều là nam tử, đương nhiên hiểu rõ tình hình lúc này, cũng hiểu rõ sự nhẫn nại cùng thống khổ của Bạch Ngọc Đường, muốn giơ tay lên, vuốt ve khuôn mặt lúc này có chút vụn vẹo kia, tiếc rằng, lại không có một chút khí lực dư thừa, chỉ có thể hướng hắn cười cười, để biểu đạt bản thân đồng ý.

Nhận được trả lời, Bạch Ngọc Đường không còn lo lắng gì nữa, phần thống khổ cùng nóng rực nhẫn nại đã lâu kia, hóa thành động lực, gần như thô bạo mà phá cửa xông vào, xông vào nơi sâu bên trong thân thể y.

Mặc dù đã làm đủ chuẩn bị, nhưng Triển Chiêu vẫn không nghĩ tới sẽ thống khổ như thế, nhục nhận cứng rắn hỏa nhiệt kia (nhục = thịt, nhận = lưỡi đao, vẫn câu cũ, tự rấp tự hiểu! ==), trong nháy mắt xuyên qua thân thể, hết thấy lực lượng tụ tập được, đều bị lần toàn lực đâm vào này trùng kích tán loạn, lưỡi đao sắc bén xông vào sâu bên trong cơ thể kia lại càng thêm trường lên, thân thể giống như bị xé rách, mỗi một phần cơ thịt, mỗi một dây thần kinh, đều thống khổ mà run rẩy. Mỗi cắn chặt, vị tanh tràn đầy khoang miệng, nhưng như thế nào cũng không giữ lại được tiếng kêu thảm khàn khàn bị buộc bức ra từ trong ***g ngực...

Tiếng kêu thảm khàn khàn, Bạch Ngọc Đường nghe vào trong tai, dường như mang theo một loại mê hoặc trí mạng, trằng vách run rẩy chặt chẽ đè ép, gắt gao mà dây dưa, ẩm áp non mềm mà bao lấy, cảm giác này so với trong tưởng tượng của bản thân còn tốt đẹp hơn, khóe miệng nhin không được tràn ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Thấy thân mình dưới thân cứng ngắc, biết bản thân chung quy vẫn thương tổn tới y. Bạch Ngọc Đường dừng ở trong cơ thể y, cực lực nhẫn nại, muốn chờ đợi y thích ứng. Nhưng, vốn dĩ gần gũi với phần nhiệt độ sôi trào, bao vây lấy thân thể bản thân, run rẩy dồn dập, hô hấp kịch liệt, kéo theo phần non mềm căng chặt bốn phía kia, như đổ thêm dầu vào lửa, trong nháy mắt đốt cháy một chút lý trí sau cùng, như ngọn lửa hoang dã cắn nuốt bản thân. Không thể cố được nữa, không quản được, thất lưng dường như có ý chí của chính mình, cuồng mãnh luật động, mỗi một lần, đều dùng hết toàn lực, mỗi một lần, đều xông vào chỗ sâu nhất, không cách nào suy nghĩ, không cách nào hô hấp, chỉ có thân mình nóng rực, chỉ có trùng kích nguyên thủy nhất, như cướp đoạt, như xâm lược, va chạm thân hình dưới thân, va đụng linh hồn của y, chiếm hữu hết thảy của y.

Triển Chiêu đau đến mức như muốn hôn mê, nhưng, luật động cường lực kia, xỏ xuyên thật sâu, bên hông bị gắt gao khống chế, bức bách y không cách nào hôn mê. Khi bị mạnh mẽ đâm vào, mây đen bay qua trước mắt, khi dốc sức kéo ra, trống rỗng cùng mê hoặc dường như mất đi hết thảy, làm cho y, không thể không gắt gao bắt lấy khối thân thể hỏa nhiệt trên người, khối thân thể tồn tại duy nhất này, là duy nhất trong tuyệt cảnh hiện tại của Triển Chiêu, duy nhất của thống khổ, của ôn nhu...

Hết thảy cảm giác đều đang nhắc nhở y, mỗi một động tác, mỗi một phần vuốt ve của lưỡi đao to lớn kia, rõ ràng như thế. Không thể chịu nổi, rồi lại không thể không thừa nhận mà tiếp tục, xé rách cùng đau đớn duy trì liên tục tới luyện thần kinh cứng cõi, ngón tay gắt gao mà nắm chặt cánh tay Bạch Ngọc Đường, móng tay đã đâm vào trong thịt, thất lưng bủn rủn sớm đã không cách nào chống lại xung kích càng ngày càng cuồng bạo của Bạch Ngọc Đường, chỉ có thể mặc hấn điên cuồng, mặc hấn tùy ý.

Dần dần, khi đau đớn bị xé rách bắt đầu tê liệt, chuẩn bị làm lúc trước cuối cùng cũng có tác dụng, Bạch Ngọc Đường dốc sức ra vào, cũng không còn thống khổ như lúc đầu nữa, trái lại từ trong động tác vuốt ve cấp tốc kia, cảm giác gai ngứa rậm rạp dần dần nổi lên, cảm giác hoàn toàn xa lạ từ chỗ kết hợp lan ra, cọ rửa thân thể mềm nhuyễn đang bày ra. Theo một cái va chạm ngoạn lệ Bạch Ngọc Đường, hỏa nhiệt cực đại thâm nhập đến một chiều sâu chưa từng đến qua, nặng nề mà đụng chạm đến phần nổi lên nào đó sâu bên trong...

“A...”

Một chuỗi điện lưu gấp gáp, từ sâu bên trong kia xông lên, thốt ra tiếng kêu gào mà ngay cả bản thân cũng phân không rõ là thống khổ hay là thư sướng, khó nhin mà ngẩng đầu lên, phân không rõ là chống cự hay là trầm mê. Bạch Ngọc Đường rõ ràng đã chú ý, càng thêm dùng sức mà trùng kích, mỗi một lần đều vừa vặn va chạm đến chỗ mẫn cảm kia, kịch liệt mà kích thích cảm giác của Triển Chiêu, để cho dòng kích lưu trùng kích thân thể càng nhiều, thấm đẫm thể xác lẫn tinh thần, bức ra càng nhiều thanh âm khó nhin, rên rỉ tràn ngập ***...

Phần yếu đuối nguyên bản mềm nhũn, một lần nữa thiêu đốt lên, Bạch Ngọc Đường ác tính mà hạ thấp thân thể, để cho phần hỏa nhiệt dán lên bụng, khiến mỗi một lần luật động, đều va chạm ma sát đến đỉnh cùng thân hình của phần yếu đuối kia, điên cuồng mà va chạm, va chạm phần yếu đuối cứng rắn của y, nơi thâm sâu mềm mại, va chạm thể xác lẫn tinh thần của y, linh hồn của y, mãnh lực ma sát kéo ra, rồi thật sâu mà đâm vào... Tựa hồ ngay cả linh hồn đều dây dưa cùng nhau, thân thể cùng thân thể hoàn toàn kết hợp, thở dốc cùng rên rỉ, găm nhẹ cùng kêu hô, hai khối thân thể gắt gao mà dây dưa cùng nhau. Đường như vân tiêu, dường như tiên cảnh, tuyệt vời vô bì, như mộng như ảo, cho đến khi dòng nước lũ kia ngập tràn... Cơ hồ đồng thời găm nhẹ, trong nháy mắt khi Triển Chiêu phóng thích ra nóng rực, Bạch Ngọc Đường cũng đem hết thảy ái dịch bắn vào nơi sâu bên trong cơ thể tình nhân...

Lần đầu tiếp thu tình sự, liên tục hai lần cao trào, thân thể sau khi bị điên cuồng xâm lược tác cẩu, hao hết tinh thần cùng thể lực, Triển Chiêu cơ hồ sau khi phóng thích, liền nặng nề mà mê man.

Bạch Ngọc Đường nằm trên người Triển Chiêu, liều mạng mà hô hấp, tìm đập cuồng loạn dường như muốn nhảy khỏi ***g ngực, khoái cảm cực hạn còn tán loạn trong thân thể. Cảm giác còn chưa khôi phục lại từ

trong tuyệt vời vừa rồi, chỉ có thể dùng hai tay gắt gao mà ôm lấy thân thể trong lòng, mê say mà dán sát ngực y, tại trên da thịt cảm thụ được khí tức của y. Bộ phận vẫn chôn ở trong cơ thể y, không tự chủ được mà nhớ tới sự ngọt ngào cùng tốt đẹp trong triển miên liều mạng vừa rồi, nhục nhận vừa mới nhuyển xuống, lại có dấu hiệu rục rịch, hiểu rõ tình nhân mới nếm thử *** không cách nào tiếp tục thừa nhận thêm, chỉ đành một mặt cắn răng ép buộc bản thân rút ra, một mặt trong lòng âm thầm nghĩ chờ sau khi y quen thuộc thích ứng, nhất định phải hảo hảo làm đủ mới ngừng tay.

Nỗ lực điều chỉnh hô hấp gấp gáp tự loạn, rốt cục cũng chậm rãi bình tĩnh trở lại. Thay y sam, gọi tiểu nhị đem đến một thùng nước nóng... Mặc dù, hắn chưa từng cùng nam tử có việc này, nhưng biết qua phong nguyệt đã lâu, nhiều ít cũng biết được một chút. Xem ra Triển Chiêu thật sự đã quá mệt, ngay cả khi thay y rửa sạch bên trong cũng không tỉnh lại, ngược lại làm Bạch Ngọc Đường bộc phát dục niệm, rồi lại chỉ có thể cố nhịn, âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ tới nghĩ lui xem ngày sau nên bù cho hôm nay như thế nào như thế nào...

Ngày thứ hai, khi Triển Chiêu tỉnh lại, trên người đã thay một thân áo trong khô mát, thân mình cũng thanh khiết sạch sẽ, trong lòng biết là Bạch Ngọc Đường đã thay mình tắm rửa. Tự nhiên nghĩ tới chuyện đêm qua, mặt, bồng chốc bị đốt nóng, vội vàng muốn đứng dậy, mới khê động, không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn, ngã trở lại. Đêm qua hao hết thể lực, ngủ một đêm, tứ chi vẫn bủn rủn vô lực, hơi hơi khê động, nơi nào đó liền đau đớn như bị xé rách. Tức giận mà tìm kiếm bốn phía, lại cô đơn khi không thấy con chuột bụi kia.

Triển Chiêu đang muốn miễn cưỡng đứng lên, đã thấy cửa mở ra, Bạch Ngọc Đường bưng một chén cháo tiến vào. Thấy y như vậy, vội vàng đem cháo đặt lên trên bàn, vội tới đầu giường, đè y trở lại.

“Miêu Nhi! Người làm gì? Đêm qua người mệt muốn chết rồi, hôm nay không nên đứng dậy, hai ngày sau chúng ta mới tiếp tục đi.” (Sao ko nghĩ lại là do ai? ==)

Đơn giản liền bị áp đảo, Triển Chiêu cũng hiểu rõ thân mình hiện nay thực sự không dễ hoạt động, chỉ có thể ngoan ngoãn mà nằm xuống, tùy hắn kê lên chăn đệm dày dày dưới cổ mình, tựa nghiêng ở trên giường.

“Mấy ngày nay đi đường, đều bị người nói đông nói tây, đã chậm không ít, cứ tiếp tục trì hoãn như thế, khi nào mới có thể tới phủ Hưng Khánh?” (Chú: phủ Hưng Khánh, thủ đô Tây Hạ.)

“Nghe nói gần đây Tây Hạ liên tiếp điều động quân đội ở biên quan, có lẽ sắp có chiến sự, hiện giờ chúng ta đi, còn không biết có thể đi qua được hay không đây!”

Bên nói, bên xoay người lại đem chén kia bưng tới, múc một muống, nhẹ nhàng thổi nguội, chuyển tới bên môi Triển Chiêu.

Trong nháy mắt đỏ mặt, xoay qua một bên, thấp giọng nói, “Ta tự mình ăn.” Duỗi tay muốn tiếp lấy, chén kia lại cấp tốc dời đi, quay đầu lại, đã thấy Bạch Ngọc Đường cười vô cùng đắc ý.

“Miêu Nhi! Không cần ngưỡng chừng! Dù sao hiện tại chỉ có hai người chúng ta, có thể để cho Bạch gia gia hầu hạ, không phải ai cũng có thể hưởng thụ được!”

Triển Chiêu ngược lại không cảm thấy là cái gì hưởng thụ, thực là mất mặt. Chỉ đành ngậm chặt môi, quyết định chủ ý, không cho y tự ăn, liền không há miệng.

Bạch Ngọc Đường thấy thế cười càng thêm rục rờ: “Ta nói Miêu Nhi, người là muốn ngoan ngoãn há miệng, để cho ta đút người ăn? Hay là...” Nhân thần không có hảo ý mà quét lên cánh môi còn có chút sưng đỏ, “Muốn ta dùng phương thức đêm qua ‘đút’ người?”

Ngạc nhiên nhìn chằm chằm, đối diện cặp mắt cười đến mức mờ ám kia của Bạch Ngọc Đường, trong lòng nhanh chóng tính toán, cảm giác lời này của Bạch Ngọc Đường tuyệt đối là nói được làm được, lập tức há to miệng, một ngụm ngậm lấy cái muống, nuốt xuống.

Thấy y như vậy, Bạch Ngọc Đường ngược lại sửng sốt một chút, lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, nhân tình lại mang theo tiểu ý, nhìn y ăn từng ngụm từng ngụm.

Ăn xong cháo, Bạch Ngọc Đường buông chén muống, quay người lại nhẹ nhàng ôm lấy Triển Chiêu, vùi đầu vào bờ vai y.

Triển Chiêu lập tức đỏ mặt, xấu hổ nổi giận đan xen mà gầm nhẹ: “Chuột bạch! Người làm gì?”

“Miêu Nhi! Tối hôm qua người đồng ý với ta, đồng sinh cộng tử a, đừng nghĩ cái chủ ý gì mà vứt bỏ ta, rồi một mình đi!” Thanh âm trầm thấp phiến muộn, Bạch Ngọc Đường vẫn không chịu ngẩng đầu lên.

Phần nộ! Ta là người như vậy sao? Triển Chiêu rống giận dưới đáy lòng, nhưng... nghĩ lại, hình như... tuy rằng bản thân còn chưa có dự định như thế, nhưng khi nghe hắn nói lại không khỏi động tâm nha.

Bạch Ngọc Đường dường như có cảm giác, hung hăng dùng sức, thẳng đến lúc ghì Triển Chiêu sinh đau, mới buông tay, “Miêu Nhi, người nghĩ cũng không được nghĩ, nếu người bỏ lại ta, ta liền tự đi tìm người, nếu người bỏ lại một mình ta tìm bừa xông loạn, vậy cũng do người...”

Triển Chiêu cười khổ, uy hiếp này... Thực đúng là đủ độc. Trấn an mà vỗ vỗ lưng hắn, “Yên tâm, Triển Chiêu sẽ không như thế!!!”

...

Trong loại uy hiếp như thế, Triển Chiêu nằm tròn một ngày trên giường, mới được chấp thuận hoạt động trong phạm vi nhỏ, việc lên đường, trong sự đe dọa cường bức của người nào đó đương nhiên bị gác lại.

Khi Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường xuất hiện ở thành Tương Dương, đã là chuyện ba ngày sau đó.

Không biết vị trí cụ thể của thành Tương Dương, Hương nào đó nhìn chằm chằm bản đồ Bắc Tống vài giờ, cho đến khi choáng váng, cũng không phát hiện ra, bởi vậy, do tình tiết truyện cần thiết, Hương nào đó liền thuận tay đem lộ tuyến thành Tương Dương chuyển thành hai ngày đường... (Em lạy tỷ!)

17. Chương 16

“Ở đây thực không tồi a, phồn hoa náo nhiệt, gần vượt qua cả thành Đông Kinh.” Bạch Ngọc Đường nhìn người đến người đi bên cạnh, đang cùng Triển Chiêu đi trên đường phố ở thành đông của thành Tương Dương.

“Đúng vậy, so với năm năm trước, Tương Dương hiện giờ thật đúng là giàu có phồn hoa a!” Triển Chiêu cũng không khỏi phát sinh một loại thỏa mãn, nếu như thiên hạ bách tính đều có thể như thế...

“Miêu Nhi! Như thế xem ra, Tương Dương Vương thật đúng là lợi hại a...” Thanh âm dừng lại.

Trong đoàn người mang mang, một hán tử tinh tráng cao lớn đi đến trước mặt, cố gắng chen chúc qua từ giữa hai người. Trong nháy mắt nghiêng thân qua, truyền đến lời nói nhỏ thấp trầm, “Gặp tại rừng cây cách thành nam mười dặm.”

Võ công của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều thuộc thượng thừa, trong chốn giang hồ, cũng là cao thủ đứng đầu, trong sóng người, cũng có thể khoan thai tự đắc, không va phải người nào, nhưng đại hán này đi tới, trong biển người, không nghiêng không lệch, đụng vào hai người, hai người lại nhất mực không thể né qua, đủ thấy công lực người này sâu không đáy. Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, vẫn như trước chậm rãi ở trong đoàn người, đi hướng nam.

Cách thành nam mười dặm, xác thực có một rừng cây, lúc này, tại một chỗ trống trải trong rừng cây, hán tử vừa rồi, đang tự lấy ra một bầu rượu, ba cái chén, bày trên mặt đất.

Tiếng gió lướt qua, người nọ mỉm cười, “Nam hiệp Triển Chiêu, Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường, nhị vị tới thật đúng là nhanh a!”

Sau rừng cây, chậm rãi chuyển ra, một lam một bạch.

“Ta nói Miêu Nhi! Chúng ta mới vừa vào Tương Dương, liền bị người ta theo dõi. Tư vị này, thật đúng là không dễ chịu a...” Lời nói rõ ràng là nói với Triển Chiêu, cười nhẹ khẽ giận, nhãn thần sắc bén lại nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của hán tử kia.

“Ngọc Đường!” Trấn an mà gọi thấp một tiếng, Triển Chiêu bước lên trước một bước, “Tại hạ Triển Chiêu, bên này là Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường. Thỉnh giáo tôn tính đại danh của các hạ! Vì sao dẫn chúng ta tới đây?”

Đại hán kia cười cười, rót đầy chén rượu, đột nhiên vung tay lên, hai cái chén chứa đầy rượu, xoay tròn, phân biệt bắn tới ngực của hai người Triển Bạch, thể đi cực nhanh, ẩn hàm tiếng gió, rượu trong chén lại không hề sánh ra ngoài.

Triển Chiêu hơi chau mày, trong lòng biết đây là cử chỉ thăm dò của đối phương, thở dài một tiếng, trở bàn tay đánh một vòng tròn, chân khí vòng quanh kèm theo chén rượu, nghênh hướng dưới đáy chén rượu, vũng vàng tiếp lấy, mặt rượu bình ổn, không rơi nửa điểm.

Bạch Ngọc Đường lại cười to một tiếng, “Tối rất tốt!” Cường ngạnh mà duỗi tay đón nhận, một phen tiếp lấy, lấy công lực tự thân đón đỡ. Cúi đầu ngửi một chút, mũi hơi nhếch, vẫn nhìn về phía đại hán kia như trước, “Nữ Nhi Hồng lâu năm, nhìn sắc rượu này, ít nhất cũng có niên đại hai mươi năm! Rượu là rượu ngon, nhưng không biết người là người phương nào!”

“Nhị vị công phu quả nhiên không tồi! Tại hạ Âu Dương Xuân, có chỗ nào thất lễ, thỉnh lượng thứ!” Âu Dương Xuân tán thưởng mà gật đầu, ôm quyền bồi lễ.

“Bắc hiệp Âu Dương Xuân?!” Bạch Ngọc Đường có chút kinh ngạc, bắt đầu tỉ mỉ đánh giá.

“Nguyên lai là Bắc hiệp. Nghe đại danh Bắc hiệp đã lâu, hôm nay mới gặp, quả nhiên danh bất hư truyền!” Triển Chiêu lộ ra tiểu ý, ôm quyền đáp lễ.

“Ha ha, không nên kêu cái gì Bắc hiệp Nam hiệp, tại hạ nghe mà thấy không được tự nhiên. Đến, Triển huynh đệ, Bạch huynh đệ, một chén này, coi như là lễ gặp mặt của Âu Dương đi!” Âu Dương Xuân hào khí mà nâng chén rượu, một lần uống cạn.

“Được! Cung kính không bằng tuân mệnh.” Bạch Ngọc Đường cười, cùng Triển Chiêu uống cạn rượu trong chén.

Âu Dương Xuân: “Đã sớm nghe nói Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường thích rượu, yêu nhất là Nữ Nhi Hồng lâu năm! Bởi vậy, tại hạ đặc biệt chuẩn bị rượu này, không biết có vào được mắt của Bạch thiếu hiệp?”

“Đa tạ rượu ngon của Âu Dương huynh, nhưng sao Âu Dương huynh biết Bạch Ngọc Đường tới Tương Dương?” Bạch Ngọc Đường phi thường tự giác mà tự mình động thủ, rót thêm một chén.

“Giang hồ đồn đãi, Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu hóa thù thành bạn, tình tình tương tích (đã chú thích ở_ theo baidu. Chắc, 2 anh này gian tình ngập trời a

! >.

18. Chương 17

Ba người một đường không ngừng, mỗi ngày chỉ nghỉ ngơi một canh giờ, chỉ chọn đi những nơi không người, cũng may nội lực ba người thâm hậu, ngày đêm chạy vội. Cuối cùng cũng tránh thoát khỏi sự truy xét của phủ Tương Dương Vương.

Hôm nay, rốt cục cũng về tới Biện Kinh. Về Khai Phong Phủ trước, an trí Bạch Ngọc Đường, Âu Dương Xuân bên trong phủ, liền đi đến thư phòng của Bao Chứng.

Đẩy cửa vào, Bao Chứng đang xem văn kiện. Mặc dù Triển Chiêu không muốn quấy nhiễu tâm tư Bao Chứng, tiếc rằng việc trước mắt, vô cùng khẩn cấp.

Liền nhẹ nhàng kêu: “Đại nhân!”

Bao Chứng ngẩng đầu, thấy Triển Chiêu, lộ ra tiểu ý nhè nhẹ: “Triển hộ vệ, khi nào thì hồi phủ?”

“Hồi đại nhân, thuộc hạ vừa mới hồi phủ! Không biết trong phủ có bình an?”

“Triển hộ vệ yên tâm, trong phủ hết thấy bình an! Ngô... Việc thích khách, phải chăng có manh mối?”

“Đại nhân...” Triển Chiêu tự thuật tỉ mỉ việc ở Tương Dương lại một lần.

“Cư nhiên có việc như vậy?!” Bao Chứng nhíu chặt đầu mi, “Chuyện không thể chậm trễ, bản phủ phải lập tức vào cung diện thánh!”

“Đại nhân!” Triển Chiêu vội vàng ngăn cản Bao Chứng muốn đi ra ngoài, “Giờ này khắc này, thuộc hạ sợ trong cung cũng có người của Tương Dương Vương, đại nhân thực không thích hợp ra mặt, để tránh khỏi đả thảo kinh xà (đánh cỏ động rắn, ở đây chỉ làm việc khiến địch nhân biết mà phòng bị)! ”

“Ngô...” Bao Chứng trầm ngâm, “Vay ý của Triển hộ vệ là?”

“Một mình thuộc hạ vào cung trước. Thứ nhất, đem việc này báo cáo hoàng thượng, thứ hai, có thể phòng có người hạ độc! Đại nhân có thể đi thăm vấn sứ giả Tây Hạ kia trước!”

“...” Bao Chứng hơi suy tư, chậm rãi gật gật đầu, nói: “Việc này không nên chậm trễ. Triển hộ vệ, người lập tức vào cung!”

“Vâng.” Triển Chiêu cúi người hành lễ, yên lặng xoay người đi ra ngoài.

Bao Chứng quát lớn: “Người đâu, mời Công Tôn tiên sinh đến phòng giam trước!”

...

Không bao lâu sau, Triển Chiêu đã đi tới bên ngoài hoàng cung, lẳng lặng đề khí, tung người nhảy vào từ ngoài tường cung.

Ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, hiện tại là sau giờ Ngọ, hoàng thượng lúc này, hẳn nên ở ngự thư phòng. Xem xét phương hướng, dựa vào sự quen thuộc của bản thân đối với bố trí thủ vệ trong cung, ở trong cung nhẹ nhàng khéo léo, né qua thủ vệ trong cung, đi đến hướng ngự thư phòng. Lúc đang đi, tuy có một hai đại nội thị vệ nhìn thấy, nhưng cũng vì Triển Chiêu vốn là ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, mà không ngăn cản.

Trước ngự thư phòng, hai đại nội thị vệ đứng trang nghiêm trước cửa, Triển Chiêu nhận ra, chính là hai người Trương Hằng, Trần Lập thường ngày quen biết!

Triển Chiêu nhìn nhìn hai người bọn họ, liếc nhìn bên trong phòng một cái, lấy nhãn thần hỏi hoàng thượng có ở bên trong ngự thư phòng hay không.

Hai người Trương Hằng, Trần Lập gật đầu.

Triển Chiêu liền dừng tại nơi cách ngoài cửa năm bước, quỳ một gối xuống đất, đề khí mở miệng: “Thần, ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu, có chuyện quan trọng cầu kiến hoàng thượng!”

Trong phòng nhẹ nhàng vang lên một chuỗi tiếng bước chân, cửa mở ra, An công công nhẹ lay động phát trần, “Hoàng thượng có chỉ, tuyên Triển Chiêu tiến kiến!”

Triển Chiêu đứng lên, đi vào trong phòng lần nữa quỳ xuống: “Thần, ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu, tham kiến hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Bên cạnh án thư, hoàng đế Triệu Trinh trẻ tuổi mang theo vẻ mặt tiểu ý đậm đậm, một tay khẽ nâng: “Triển hộ vệ bình thân, phải chăng có tin tức của những thích khách kia?”

Triển Chiêu đứng dậy, đứng trang nghiêm trước án, “Hồi hoàng thượng, vi thần chính là muốn bẩm báo việc này...”

Triển Chiêu tỉ mỉ mà đem sự tình trải qua nói một lần, từ Tương Dương Vương bị hành thích đến chuyện phát hiện ở thành Tương Dương. Vì Âu Dương Xuân cùng Ngọc Đường không muốn dính dáng đến triều đình, liền tự mình đi chuyện về hai người. Chỉ nói là bản thân tới Tương Dương trong lúc vô ý phát hiện.

Triệu Trinh lẳng lặng mà nghe, sắc mặt lại càng ngày càng trầm xuống.

Đợi đến khi Triển Chiêu nói xong, mặt Triệu Trinh âm trầm, không nói gì, An công công đương nhiên cũng không dám nói lời nào, Triển Chiêu đứng yên một bên, trong lúc nhất thời, trong ngự thư phòng, một mảnh trầm tĩnh.

Một lúc lâu sau, Triệu Trinh mới chậm rãi thở ra một hơi, “Sứ giả Tây Hạ kia, hiện tại ở Khai Phong Phủ?”

Triển Chiêu đáp: “Vâng! Nếu mao muội dẫn hần vào cung, vì thần sợ dả thảo kinh xà, còn nữa, Tương Dương Vương lấy được Hàn Huyết Ngưng, an nguy của hoàng thượng trọng yếu, vì thần để người nọ ở lại Khai Phong Phủ, Bao đại nhân sẽ tự trước tiên thăm vấn.”

Triệu Trinh ngưng trọng mà nói: “Việc này quan hệ quá lớn, trẫm cần phải đích thân thăm vấn người Tây Hạ kia,” Lấy một khối ngọc bội từ trong lòng ra giao cho Triển Chiêu. “Ngọc bội thiếp thân của trẫm giao cho người trước, để người xuất nhập cửa cung không bị kiểm tra, nhanh chóng mang người Tây Hạ kia đến!”

Triển Chiêu cung kính tiếp nhận, “Thần lĩnh chỉ!” Xoay người rời đi.

Tâm thần Triệu Trinh không yên mà ngồi trước án, cửa mở ra, một tiểu thái giám bưng trà nóng dâng lên án.

An công công không vui mà nói: “Người là Tiểu Lý Tử của Khổ Thủ Ti (sở lo liệu việc trông coi kho)?! Sao đến đây?”

Tiểu Lý Tử kia vội vàng cung kính mà đáp: “Hồi công công, hôm nay Tần công công trực ban sinh bệnh, vừa vận phó tổng quản Trịnh công công đến phòng bếp lấy nước trà, Tần công công liền kêu nô tài đem trà đến.”

An công công gật gật đầu, phát phát tay, tỏ ý hần đi xuống.

Triệu Trinh đang cảm thấy khát nước, liền nâng lên tách trà.

Triển Chiêu vốn dĩ đi ra ngoài ngự thư phòng, nghe thấy lời nói của Tiểu Lý Tử kia, tâm niệm khê động, quay người bay trở về phòng, vội la lên: “Hoàng thượng không thể!”

Triệu Trinh cả kinh, tách trà bưng đến bên môi lại thả xuống.

Triển Chiêu thấy Triệu Trinh vẫn chưa uống, mới thở phào nhẹ nhõm: “Hoàng thượng, vào hôm ngự yến hoàng thượng chiêu đãi Tương Dương Vương, vì thần từng thấy Trịnh công công ra cung đón chào! Trịnh công công là thống lĩnh Khổ Thủ Ti, theo lý không nên do hần ngênh tiếp. Vả lại Hàn Huyết Ngưng vô sắc vô vị, xin hoàng thượng thận trọng!”

Triệu Trinh hơi nhíu mày, liếc mắt nhìn Tiểu Lý Tử kia một cái.

Về mặt Tiểu Lý Tử mờ mịt.

Triệu Trinh trầm ngâm nửa ngày, đồ hoàng đế ăn, mặc dù từ trước đến nay đều có người thử độc, nhưng nhớ đến Hàn Huyết Ngưng trong mười ngày đều không có dị trạng, dù có thử độc, cũng không cách nào biết được.

Triệu Trinh gật đầu, thấp trầm mà nói: “Triển hộ vệ nói rất đúng! An công công!”

“Có nô tài.”

“Người đi mang phần Đan Thanh tới!”

“Vâng!” An công công xoay người đi vào phía trong, không bao lâu sau liền mang đến một bao giấy nhỏ, giao cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh tiếp lấy, hướng Triển Chiêu cười nói, “Hoàng thất các nước, đều có mật dược, tuy Hàn Huyết Ngưng của Tây Hạ vô sắc vô vị, nhưng nếu gặp phải phần Đan Thanh của triều ta, sẽ hiện ra màu đen!”

Dứt lời, Triệu Trinh tự mình động thủ, mở bao giấy kia ra, vẩy một chút xuống tách trà, chỉ khoảng nửa khắc, nước trà đã thành màu đen.

Triệu Trinh kinh hãi phần nộ, An công công cũng không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Triệu Trinh trừng mắt nhìn Tiểu Lý Tử, quát: “Nô tài đáng chết! Đây là chuyện gì?”

Tiểu Lý Tử kia nhìn thấy nước trà biến đen, sớm đã sợ đến mức run rẩy cả người, ‘Phịch...’ một tiếng quỳ sấp trên mặt đất, run giọng trả lời: “Hoàng thượng... Nô, nô tài... không biết... Nô tài không có... Trà là Tần công, công pha...”

Sắc mặt Triệu Trinh âm tình bất định, Tiểu Lý Tử kia sớm đã sợ đến mức lạnh run trên mặt đất, nói không ra lời.

Triển Chiêu nói: “Hoàng thượng, xem ra hần thật không biết. Người hạ độc hần là người khác!”

Triệu Trinh âm trầm mà nhìn Tiểu Lý Tử, nửa ngày, mới quát: “Người đâu!”

Từ lúc Triển Chiêu đi ra ngoài vừa rồi, cửa phòng liền không hề đóng, Trương Hằng, Trần Lập nhảy vào.

Triệu Trinh lạnh lạnh mà nói: “Hai người các ngươi đi đem Tần công công trực ban tối nay cùng Trịnh Kỳ đến ngự thư phòng! Chú ý đừng để cho người khác phát giác, lặng lẽ mang đến là được!”

Hai người Trương Hằng, Trần Lập sớm đã nghe rõ tình hình trong phòng, biết rõ chuyện liên quan trọng đại, đều cúi đầu ứng thanh, bước nhanh đi ra ngoài.

Triệu Trinh ở trong phòng chậm rãi đi qua đi lại.

Bốn người trong phòng đều không nói chuyện, yên tĩnh đến mức cơ hồ khiến người ta hít thở không thông.

Qua một hồi lâu, mới nghe tiếng bước chân nặng nề vang lên, Trương Hằng, Trần Lập mỗi người mang theo Tần công công cùng Trịnh Kỳ đi vào trong ngự thư phòng.

Mặt Triệu Trinh không chút thay đổi mà nhìn hai người quỳ trên mặt đất, lạnh lùng thốt: “Hai người các ngươi, ai tối nói cho trẫm, đây là chuyện gì?”

Tần công công ho khan vài tiếng, nằm sấp trên mặt đất run rẩy nói: “Hoàng thượng, nô tài thực sự không biết a! Nước trà hôm nay vẫn giống như thường ngày, nô tài thực sự không biết thể nào sẽ...”

Tể khự vội vã, xem ra Tần công công đã không thể nói ra lời.

Trịnh Kỳ cũng kinh sợ đầy mặt, cúi thấp mà phủ phục thân mình, “Hoàng thượng, nô tài cũng không biết chuyện, đêm nay, nô tài vốn đi lấy nước trà, vì thấy Tần công công bệnh nặng, mới lệnh Tiểu Lý Tử thay Tần công công đưa nước trà tới.”

Triệu Trinh nhìn chằm chằm Trịnh Kỳ cười lạnh: “Nói như vậy, các ngươi cũng không biết là chuyện gì xảy ra?”

Hai người trên mặt đất chỉ cúi thấp đầu, đều không dám tiếp lời, lúc này, cho dù ai cũng có thể nghe ra được sự tức giận trong khẩu khí của hoàng thượng.

Triệu Trinh đứng lên, “Vậy độc này là chuyện gì? Hừm? Hai người các ngươi ngẩng đầu lên!”

Tần công công cùng Trịnh Kỳ hai người đều run rẩy ngẩng đầu lên, nhất tề nói: “Hoàng thượng thứ tội, nô tài thật không biết trong trà có độc a! Trà này, đã sai người thử qua...”

Triệu Trinh giận dữ lại cười: “Tốt, tốt! Các ngươi cũng không biết đúng không? Các ngươi cũng không biết Hàn Huyết Ngưng kia là như thế nào lại vào nước trà này? Là tự nó chạy vào sao?”

Vẻ kinh dị chợt lóe trong mắt Trịnh Kỳ liền mất, nhanh như thiểm điện, thế nhưng không cách nào tránh được ánh mắt luôn luôn gắt gao theo dõi hần của Triệu Trinh cùng Triển Chiêu!

Trịnh Kỳ cùng Tần công công đồng thời liên tục khấu đầu: “Hoàng thượng thứ tội! Nô tài xác thực không biết...”

Triệu Trinh cùng Triển Chiêu trao đổi một ánh mắt. Gật đầu, nói: “Tần công công! Ngươi đã bị bệnh, liền đi xuống nghỉ ngơi trước đi!”

Tần công công sững sốt, nhất thời nửa khắc, còn chưa khôi phục lại được từ trong giọng nói đột biến của hoàng thượng.

Triệu Trinh lại sớm đã không kiên nhẫn, “Trương Hằng, đưa Tần công công trở về!”

“Vâng!” Trương Hằng đỡ Tần công công đang buồn rầu trên mặt đất, mang hân đi ra ngoài.

Trịnh Kỳ vẫn đang quỳ rạp trên đất, đầu rũ thấp, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Triệu Trinh thấy càng thêm phần hận, “Trịnh Kỳ, trẫm đối đãi ngươi không tệ, ngươi cư nhiên cấu kết Tương Dương Vương, độc hại trẫm?”

Trịnh Kỳ mạnh ngẩng đầu, nói: “Hoàng thượng, nô tài không rõ ý tứ của hoàng thượng.”

Triệu Trinh hít sâu một ngụm khí, hòa hoãn lại tâm tình giận dữ, “Không rõ? Được, trẫm hỏi ngươi, vì sao ngươi một thái giám thống lĩnh Khố Thủ Ti lại đi nghênh tiếp Tương Dương Vương vào cung? Vì sao mật được Tây Hạ Hàn Huyết Ngưng người Tây Hạ giao cho phủ Tương Dương Vương ở trong nước trà mà ngươi cũng có mặt ở hiện trường?”

Thân mình Trịnh Kỳ run lên, trợn to mắt nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh cười lạnh: “Triển hộ vệ đã tra ra, Tương Dương Vương cấu kết Tây Hạ, ý muốn tạo phản!”

Trịnh Kỳ kinh sợ mà hận nhìn Triển Chiêu.

Triệu Trinh: “Hiện giờ, ngươi còn gì để nói?”

Trịnh Kỳ ngửa mặt lên trời thán dài, “Chẳng lẽ quả thực trời cũng không ủng hộ ta, rốt cuộc muốn ta trở mặt nhìn giang sơn Đại Tống, rơi vào trong tay gian thần tặc tử...”

‘Ba!’ Triệu Trinh tức giận vỗ án đứng dậy, “Trịnh Kỳ! Ngươi nói bậy bạ gì đó? Ngươi cùng Tương Dương Vương mưu đồ bí mật tạo phản, các ngươi...”

“Sai rồi!” Trịnh Kỳ lớn tiếng cắt ngang Triệu Trinh, đứng lên.

Triển Chiêu lập tức lách mình tới trước người Triệu Trinh, đao kiếm trong tay Trương Hằng, Trần Lập ra khỏi vỏ, chỉ hướng Trịnh Kỳ.

Trịnh Kỳ lại không có động tác nào khác nữa, chỉ lạnh lùng mà quét nhìn bọn họ một cái, sau cùng dừng ở trên mặt Triệu Trinh.

“Hoàng thượng?! Hừ hừ hừ... Chẳng lẽ ngươi thật không biết?” Về mặt Trịnh Kỳ đầy hận ý, “Triệu Trinh! Ngươi dựa vào cái gì lên làm hoàng thượng!”

“Lớn mật! Dám hô thẳng danh vĩ của hoàng thượng, Trịnh Kỳ, ngươi đáng bị tội gì?” Trương Hằng, Trần Lập vừa nghe không khỏi thay đổi sắc mặt.

Triệu Trinh lại chỉ lẳng lặng nhìn Trịnh Kỳ, thần sắc trên mặt âm tình bất định.

Trịnh Kỳ cười lạnh liên tục: “Năm đó Lưu hậu không con (Lưu hậu = hoàng hậu họ Lưu), dẫn con thứ của Bát hiền vương tiến cung, làm con nuôi...”

Bên trong ngự thư phòng, người người biến sắc, đây là việc năm đó mọi người đều biết, đương kim hoàng thượng chính là con thứ của Bát hiền vương. Nhưng Triệu Trinh chưa từng mở miệng, mọi người cũng không dám nói ra. (Ủa!? Trong lịch sử thực có chuyện này sao? Sao ta ko biết nhỉ!?)

Chỉ nghe Trịnh Kỳ nói tiếp: “Người đó chính là hoàng thượng ngài hiện nay! Thế nhưng, năm đó, ai đã nghe qua Bát hiền vương còn có con thứ? Có ai thấy qua? Nói cái gì thân thể không tốt, vì vậy chưa từng mang ra. Hừ! Nực cười, nực cười nhất thiên hạ! Thân thể không tốt, như thế nào thu làm con nuôi, lại lập làm thái tử? Hoàng thượng? Triệu Trinh? Ta xem hẳn phải gọi ngươi là Lưu Trinh! Bởi vì ngươi căn bản là con của huynh trưởng Lưu hậu!”

Trong ngự thư phòng một mảnh tĩnh mịch, tất cả mọi người không dám quay đầu lại nhìn sắc mặt hoàng thượng, âm thầm hít một ngụm khí lạnh, trong lòng cũng đều kinh hoảng không ngớt, việc như vậy, vô luận thực hay không thực, nhóm người mình, sợ là trốn không khỏi số phận bị diệt khẩu.

Triển Chiêu lại vì đứng ở bên cạnh Triệu Trinh, thấy dưới ánh nến, sắc mặt hoàng thượng chợt tối chợt sáng.

Triệu Trinh lẳng lặng đứng, thanh âm phát ra bình tĩnh không gợn sóng, đậm đậm, dường như không có một tia tâm tình: “Nói tiếp!”

Trịnh Kỳ nhìn ánh mắt Triệu Trinh, “Lưu hậu để cho cháu trai của mình làm thái tử, lại càng giết sạch người biết chuyện, đáng tiếc, lại không biết Trịnh Kỳ sớm đã biết được. Hiện giờ, Tương Dương Vương Triệu Doanh, hùng tài vĩ lược. Trịnh Kỳ đương nhiên trung với Đại Tổng, giúp hắn đoạt lại thiên hạ của Triệu thất!”

Thở hổn hển, Trịnh Kỳ hung hăng nhìn chăm chăm mọi người bốn phía, “Các người trợ Trụ làm ác*, cũng sẽ không có kết cục gì tốt!” (Giúp Trụ Vương làm việc ác, Đát Kỷ Trụ Vương chắc ai cũng biết ha! ^^)

Triệu Trinh đột nhiên nhẹ nhàng mà nở nụ cười, “Trịnh Kỳ, người phạm thượng làm loạn, phản quốc theo địch, cư nhiên còn ở nơi này hồ ngôn loạn ngữ, miệng đầy chuyện ma quỷ, ở đây, có người nào tin người?”

Tuy thanh âm của Triệu Trinh nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo sắc bén, nhất nhất đảo qua mọi người. Mọi người không khỏi nhất tề rung mình một cái.

An công công vội vàng tiến lên một bước, quát: “Hoàng thượng, loạn thần tặc tử bậc này, còn lưu lại hắn làm gì? Phải xử tử ngay tại chỗ, xét nhà diệt tộc!”

Triệu Trinh nhìn An công công, chậm rãi cười, thẳng đến khi An công công bị nhìn đến mức rợn cả tóc gáy.

“Liền dựa theo An công công nói đi!”

Trịnh Kỳ rống to, “Triệu Trinh, người cái tên...”

Triển Chiêu khẽ động trường kiếm, cực nhanh mà lướt qua cổ Trịnh Kỳ, trong miệng Trịnh Kỳ chỉ còn tiếng ‘Hát, hát...’, rốt cuộc không nói được gì, chỉ gắt gao hận nhìn Triển Chiêu, ngã xuống đất khí tuyệt.

Ánh mắt Triệu Trinh khẽ động, chuyển hướng Triển Chiêu, “Kiếm của Triển hộ vệ, quả nhiên nhanh mạnh.”

Triển Chiêu trầm mặc nửa ngày, quì một gối, nói: “Hoàng thượng! Trịnh Kỳ cầu kết Tương Dương Vương tạo phản, lại ý đồ độc hại hoàng thượng, thực sự tội ác tày trời. Theo lý nên xử tử.” Dừng một chút, ngừng đầu đối diện ánh mắt Triệu Trinh, “Từ khi hoàng thượng đăng cơ tới nay, trong biên giới Đại Tổng ta khắp nơi thái bình, hoàng thượng vì quốc sự lao tâm lao lực, nhân ái có thừa. Mặc dù Tương Dương Vương văn võ song toàn, nhưng cầu kết Tây Hạ, thực tựa như dẫn sói vào nhà. Mong hoàng thượng sớm quyết định. Bảo vệ giang sơn Đại Tổng ta không mất!”

Triệu Trinh lẳng lặng mà nhìn thi thể Trịnh Kỳ trên mặt đất, “Trẫm, từ khi đăng cơ tới nay, không dám nói hiển minh thánh đức, nhưng cũng thận trọng cẩn thận, cố gắng vạn sự đều đích thân đi làm, không dám có chút qua loa. Hiện giờ, ngoài có Tây Hạ nước Liêu Đại Lý Thổ Phiên nhiều nhà chăm chăm như hổ, trong có Tương Dương Vương lòng muông dạ thú. Trẫm, thật sự trong lòng như có lửa đốt.” Dừng lại, “Lần này Tây Hạ động binh, trẫm đã đem binh phù giao cho Tương Dương Vương, vốn tưởng rằng hắn chính là hoàng thất thân tộc, lại không ngờ là một người tư lợi cá nhân, không nhìn nổi khổ của bách tính...”

Binh phù? Triển Chiêu kinh hãi, vội la lên: “Hoàng thượng! Có thể để Triển Chiêu đến Tương Dương, thu hồi binh phù?!”

Triệu Trinh nhìn y, thanh âm ôn hòa không một tia lên xuống, “Triển hộ vệ, trăm đôi đôi người như thế nào? Bao khanh gia lại đối đãi người như thế nào?”

Triển Chiêu ngẩn ra, lập tức sáng tỏ là hoàng thượng đang nhắc nhở hắn, việc tới nay, xem ra, hoàng thượng đã nổi lên sát tâm, không chỉ có như thế, hơn nữa lại lấy tính mạng của Bao đại nhân ra uy hiếp. Trong lòng cười khổ, lại không chút nào chần chừ mà đáp: “Hoàng thượng hoàng ân hậu trọng, vi thần không dám quên; Bao đại nhân đối đãi Triển Chiêu càng thân như con cháu.”

Triệu Trinh cười nói: “Như vậy, rất tốt! Triển hộ vệ, trăm lần chuẩn bị cho người đi Tương Dương, không chỉ binh phù, minh thư kia cũng phải lấy được, sau đó trẫm sẽ lệnh ba vạn cấm quân đến tập hợp, nhất cử bắt lấy Triệu Doanh!”

“Vâng! Vi thần tôn chỉ!” Triển Chiêu lấy ra miếng ngọc bội từ trong lòng, hai tay nâng lên nói: “Vật này xin hoàng thượng thu hồi!”

Triệu Trinh tiếp nhận, nhẹ nhàng mà vuốt ve ngọc bội, “Triển hộ vệ! Trẫm làm như thế, người có hiểu rõ?”

Triển Chiêu giương mắt đối diện Triệu Trinh: “Vi thần hiểu rõ!” Trước lấy binh phù, sau trộm minh thư, Trùng Tiêu Lâu cơ quan hiểm ác, xông lâu trộm thư, đương nhiên là cử tử nhất sinh, còn có thể không rõ sao?! Lại, không biết phải làm sao...

Triệu Trinh hài lòng mà cười cười, nhìn lại bốn người trong phòng, “Bốn người các người chờ ở chỗ này, Triển Chiêu, người theo trẫm!”

Lặng lặng theo sát phía sau Triệu Trinh, đi qua vài đạo cung điện, đi tới Thứ Đô Đường. Nơi này chính là chỗ ở của thống lĩnh cấm quân.

Mọi người thấy hoàng đế chỉ dẫn theo Triển Chiêu đến đây, nhất tề cả kinh, vội vàng vây quanh, quỳ xuống kiến lễ.

Triệu Trinh khẽ vuốt ống tay áo, nói bình thân. Liền đi đến bên cạnh phó thống lĩnh Vương Ngạo, thấp trầm nói thầm vài câu.

Wương Ngạo có chút giật mình, vẫn cung kính mà nói: “Vâng! Vi thần lĩnh chỉ!”

Nói xong, dẫn theo vài người, vội vàng rời đi.

Triệu Trinh cười chuyển hướng Triển Chiêu cùng thống lĩnh cấm quân, nói: “Triển Chiêu, Tôn Uy, hai người các người hẳn là quen biết nhau!”

“Vâng!” Triển Chiêu Tôn Uy trầm miệng một lời.

Triệu Trinh nói: “Triển hộ vệ lần này trên đường trở về vất vả, Tôn thống lĩnh, người mang Triển hộ vệ đi tìm một gian phòng, tối nay ngụ lại trong cung đi!”

Tôn Uy cung thanh trả lời, lệnh hai người bên cạnh lĩnh Triển Chiêu đi xuống.

Rồi, bắt đầu từ đây là đến màn ngược Miêu, hix! *oa oa oa a a....* TT^TT

Cái con rồng chết tiệt kia, Miêu Nhi trung tâm thể kia mà sao người nữ a a a a a

~~! Mặc dù theo lịch sử thì thể nào Miêu Nhi cũng đi nhưng mà A A A, con rồng đáng chết! *đạp đạp đạp đạp đạp bẹp dí....*

19. Chương 18

Âu Dương Xuân thực không muốn ở lâu tại nha môn quan phủ, lại thấy Triển Chiêu một đêm không về. Sáng sớm ngày thứ hai, liền cáo từ Bao Chứng, Công Tôn Sách cùng Bạch Ngọc Đường.

Rời phủ nha, đi đến khách *** thuê phòng, xong mới ra phố.

Biện Kinh vào sáng sớm, đa số bách tính đều chưa thức dậy, trên đường phố, người đi đường thưa thớt. Âu Dương Xuân đi dạo trên đường, thập phần yêu thích cảm giác hiện tại.

Một trận tiếng ngựa hí, cắt ngang buổi sáng yên tĩnh, ba con tuấn mã điên cuồng chạy trên đường, thẳng đến trước mặt.

Âu Dương Xuân đang định tránh ra, nhưng khi nhìn thấy người ở chính giữa, ngừng lại, đứng giữa đường.

“Tránh ra!” Người phía trái lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, roi ngựa trong tay đánh một tiếng vang dội trong không trung, quét xuống đầu Âu Dương Xuân.

Âu Dương Xuân khẽ cau mày, lạnh lùng nhìn roi ngựa kia, bàn tay ngừng tụ lực...

Chỉ nghe ‘Ba’ một tiếng vang nhỏ, một sợi roi ngựa khác đã vung vàng cuốn lấy thân roi đang đánh xuống kia.

Người phía trái quay đầu lại giận dữ nhìn: “Triển đại nhân! Người làm vậy là ý gì?”

Người chính giữa lấy roi ngựa ngăn chặn, chính là Triển Chiêu.

Triển Chiêu ôn hòa mà nhẹ nhàng cười, tiếng nói lại ngưng trọng kiên trì, “Lý đại nhân, hà tất đa sự?”

Lý Quần cười lạnh một tiếng, “Loại điều dân trên đường thế này, Triển đại nhân cũng muốn can dự? Triển đại nhân đừng quên, hiện giờ người làm chính là quan sai của hoàng thượng, không phải là của Khai Phong Phủ, nếu làm lỡ việc lần này, chỉ sợ trước mặt thánh thượng, Triển đại nhân cũng không dễ giao phó!”

Sắc mặt Triển Chiêu lạnh lẽo: “Nguyên lai Lý đại nhân còn biết việc lần này quan trọng? Lại vì sao càng muốn gây thêm rắc rối? Trước mặt thánh thượng, Triển mỗ sẽ tự giao phó, không nhọc Lý đại nhân phí tâm!”

Lý Quần then quá thành giận: “Người...”

Người bên phải vội vàng chen vào, nhìn Triển Chiêu nói: “Lý đại nhân, chớ nhiều lời nữa. Đừng quên lần này ra kinh, ba người chúng ta, chính do Triển đại nhân dẫn đầu.”

Lý Quần tức giận hừ một tiếng, không nói nữa.

Triển Chiêu cũng không tiếp tục để ý tới hắn, quay đầu lại, hướng về Âu Dương Xuân chậm rãi nói: “Vị huynh đài này, lời nói vừa rồi, chắc hẳn huynh đài đều đã nghe rõ. Chúng ta chính là đại nội thị vệ, phụng hoàng mệnh trong người, xin huynh đài nhường đường một chút!”

Người phía trái nhíu mày nhẹ gọi: “Triển đại nhân...”

Triển Chiêu không nói.

Âu Dương Xuân một mặt thối lui tới bên đường, một mặt nhanh chóng suy nghĩ trong lòng. Triển Chiêu làm bộ như không quen biết, nhưng giữa lời nói, lại dường như có điều chỉ dẫn. Mặc dù không hiểu phát sinh chuyện gì, nhưng việc trước mắt, đã nói rõ nhất định là chuyện liên quan trọng đại.

Ba tiếng quát, tuần mã lần nữa giương móng chân phi nước đại. Âu Dương Xuân giữa lúc suy nghĩ, quay đầu lại nhìn xung quanh, thấy không có người chú ý, lặng lẽ lướt lên nóc nhà, theo sát ba người ra khỏi cửa thành, theo ra khoảng mười dặm thẳng hướng tây bắc, thấy ba người không thay đổi tuyến đường, mới quay lại. Bước thẳng hướng Khai Phong Phủ.

“Đại nhân hồi phủ —— “

Tiếng quát của nhóm nha dịch, cắt ngang qua bầu trời của Khai Phong Phủ, mọi người bên trong phủ, nhất tề ra cửa phủ nghênh tiếp.

Bao Chứng xuống kiệu, có chút kinh ngạc phát hiện, trong đoàn người nghênh tiếp trước nha môn, Bạch Ngọc Đường một thân bạch y, cũng yên lặng đứng bên cạnh Công Tôn Sách.

Bao Chứng cũng không nói lời nào, thẳng tắp vào phủ nha, đi đến thư phòng của mình.

Bạch Ngọc Đường nguyên tưởng rằng Triển Chiêu vào cung, không bao lâu sẽ hồi phủ, không nghĩ tới qua sau một đêm, cũng không thấy trở về; cho đến khi qua nguyên buổi sáng, đừng nói là Triển Chiêu, ngay cả Bao đại nhân hôm nay vào triều sớm, cũng chưa trở về. Ra phủ đi tìm Bắc hiệp Âu Dương Xuân, cũng không thấy tung tích. Chỉ đành hồi phủ tiếp tục đợi, cho đến buổi trưa, khó khăn lắm mới thấy Bao Chứng hồi phủ, nghĩ thầm Triển Chiêu nhất định sẽ đi theo Bao đại nhân hồi phủ, mới vội vàng chạy đến, lại không nghĩ tới, chỉ thấy một mình Bao đại nhân trở về, tâm không khỏi bối rối. Bao Chứng lại vẫn cứ không nói lời nào, Bạch Ngọc Đường nhìn lại nhìn, cuối cùng nhìn không được nữa:

“Đại nhân...”

Bao Chứng dừng lại cước bộ, ngưng mắt nhìn lại Bạch Ngọc Đường một cái, liền xoay người sang chỗ khác, tiếp tục đi.

Bạch Ngọc Đường thấy thế càng sốt ruột: “Đại nhân...”

Bao Chứng không để ý tới, vẫn đi tới.

Công Tôn Sách nhẹ giọng nói: “Bạch Ngự hiệp, an tâm một chút chớ nóng!”

Bạch Ngọc Đường nghe vậy nhìn về phía Công Tôn Sách, đã thấy Công Tôn Sách hướng hẳn chậm rãi lắc đầu. Chỉ đành nuốt lại đầy bụng nghi vấn, buồn bực đuổi theo.

Thẳng đến khi vào thư phòng, mọi người lui ra ngoài, tứ đại hộ vệ thủ chặt trước cửa.

Trong thư phòng, chỉ còn ba người Bao Chứng, Công Tôn Sách, Bạch Ngọc Đường, Bao Chứng mới nói câu đầu tiên từ sau khi vào phủ:

“Tình cảnh của Triển hộ vệ không ổn!”

“Đại nhân...” Công Tôn Sách lắp bắp kinh hãi, tiến lên một bước.

Bạch Ngọc Đường sớm đã nhảy dựng lên: “Bao đại nhân? Xảy ra chuyện gì?”

Bao Chứng nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn nhìn Công Tôn Sách, thắt chặt đầu mi, thở dài:

“Bản phủ ở trong cung hỏi thăm nhiều nơi, lại chỉ nghe thấy đêm qua có thích khách tiến vào ngự thư phòng, giết chết ba thái giám cùng hai đại nội thị vệ, nghe nói lúc đó Triển hộ vệ bên cạnh thánh giá cùng ở Thứ Đô Đường, may mà vô sự...”

“Vậy Triển Chiêu thì sao? Sao không thấy y theo đại nhân hồi phủ?” Bạch Ngọc Đường nghe vậy hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng không thấy Triển Chiêu, tâm lại bất an.

“Đại nhân, đêm qua Triển hộ vệ vào cung bẩm báo việc Tương Dương, cùng thánh thượng ngự giá Thứ Đô Đường thống lĩnh cấm quân, tất cả đều ổn. Mặc dù phát sinh việc thích khách, nhưng nhất định đại nhân đã bẩm tấu trước mặt thánh thượng việc của sứ giả Tây Hạ kia, nhưng lại vì sao nói tình cảnh của Triển hộ vệ không ổn?” Công Tôn Sách tinh tế phân tích.

“Ai...” Bao Chứng cười khổ, “Chết trong ngự thư phòng chính là thái giám thiếp thân của hoàng thượng An công công cùng tổng quản thái giám Khổ Thủ Ti Trịnh công công cùng với tiểu thái giám thiếp thân của Trịnh công công Lý công công, hai thị vệ là đại nội thị vệ có phiên trực vào đêm đó!” (Hix, con rồng trong đây sao ác thía, diệt khẩu sạch luôn, Miêu Nhi cũng không tha a

~! T^T)

“Điều này có gì không đúng?” Bạch Ngọc Đường không rõ.

Công Tôn Sách lại chậm rãi gật đầu, nói với Bạch Ngọc Đường: “An công công chính là thái giám thiếp thân của hoàng thượng, thường ngày, không rời hoàng thượng nửa bước, đêm qua lại không đồng hành cùng hoàng thượng, chết bên trong ngự thư phòng, Trịnh công công kia chính là thái giám Khổ Thủ Ti, thường ngày, nếu như không có thánh mệnh, tuyệt không có khả năng sẽ xuất hiện bên trong ngự thư phòng. Theo lý thuyết, đêm qua Triển hộ vệ vào cung bẩm báo việc trọng đại, Trịnh công công làm sao sẽ xuất hiện ở trong ngự thư phòng!”

Bao Chứng gật đầu: “Không sai, hôm nay sau khi lâm triều, thánh thượng triệu kiến, hỏi thăm việc sứ giả Tây Hạ, lại không hề đề cập tới việc ở ngự thư phòng, lại càng không nhắc đến việc của Triển hộ vệ, bản phủ hỏi thăm, cũng bị chuyển chủ đề. Sau đó, liền sai người đưa bản phủ ra cung. Ngự thư phòng phát sinh đại sự như chuyện thích khách, thánh thượng lại dường như không hề để ý tới. Sau khi Triển hộ vệ vào cung, lại hoàn toàn không có tin tức...”

Trong lúc nhất thời, tất cả ba người trong phòng đều trầm mặc, suy nghĩ tới lui.

“Đại nhân!” Ngoài cửa phòng, vang lên thanh âm của Trương Long: “Bắc hiệp Âu Dương Xuân, nói có chuyện quan trọng cầu kiến đại nhân!”

Bao Chứng cùng Công Tôn Sách trao đổi một ánh mắt.

Công Tôn Sách tiến lên mở cửa phòng: “Mời Âu Dương đại hiệp vào.”

Âu Dương Xuân nhanh chóng tiến vào, hướng về nhóm Bao Chứng thi lễ: “Âu Dương Xuân kiến quá Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh!”

Phía sau, sớm đã có tứ đại hộ vệ đóng cửa phòng lại.

“Âu Dương đại hiệp không cần đa lễ!”

Âu Dương Xuân quay đầu ôm quyền đối Bạch Ngọc Đường: “Bạch huynh đệ!”

“Âu Dương huynh.” Mặc dù Bạch Ngọc Đường lòng nóng như lửa đốt, nhưng cũng biết lúc này không có chút biện pháp nào. Chỉ trông mong đến lúc trời tối, sẽ tự lặng lẽ vào cung tìm Triển Chiêu.

Chỉ nghe Bao Chứng nói: “Âu Dương đại hiệp vội vàng đến đây, phải chăng có chuyện gì?”

Âu Dương Xuân nói: “Bao đại nhân, thảo dân sáng nay, đã gặp Triển đại nhân!”

“A?!” Bao Chứng, Công Tôn Sách, Bạch Ngọc Đường nhất tề kinh hô.

Âu Dương Xuân tỉ mỉ tự thuật lại việc sáng nay, cuối cùng lại nói: “Ba người bọn họ mặc y phục thường, giống như khấn cấp, mặc dù hai người kia nói, do Triển đại nhân dẫn đầu, nhưng giữa lời nói cử chỉ, thảo dân cho rằng, không hề có ý cung kính, ngược lại dường như...”

“Ngược lại dường như cái gì?” Bạch Ngọc Đường vội hỏi.

Âu Dương Xuân liếc hẳn một cái: “Ngược lại dường như khiến người ta có cảm giác canh phòng nghiêm ngặt!”

“Cái gì?!” Ba người trăm miệng một lời.

Bao Chứng bỗng nhiên đứng lên.

Công Tôn Sách nhú mày không ngớt.

Bạch Ngọc Đường kinh sợ đan xen.

“Đại nhân!” Công Tôn Sách xoay người vội la lên: “Sáng sớm Triển hộ vệ chưa từng hồi phủ, cuối cùng lại rời Biện Kinh! Việc này chưa bao giờ phát sinh, lấy thái độ làm người của Triển hộ vệ, vô luận sự tình khẩn cấp cỡ nào, cũng nhất định sẽ thông báo đại nhân trước tiên...”

Bao Chứng phát tay cắt ngang lời nói của Công Tôn Sách: “Công Tôn tiên sinh, bản phủ biết.”

Chậm rãi nói: “Triển hộ vệ hành sự, từ trước đến nay đều có chừng mực! Hiện giờ, thấy Âu Dương đại hiệp mà làm như không quen biết, qua Khai Phong Phủ mà không vào; hướng tây bắc, chính là phương hướng Tương Dương. Nếu như Âu Dương đại hiệp đoán không sai, chỉ sợ...” Từ xưa hoàng thất đều vô tình, nhớ đến việc trong ngự thư phòng, Bao Chứng không khỏi rung mình một cái, mặc dù vẫn không rõ đến tột cùng phát sinh chuyện gì, nhưng đã mơ hồ cảm giác thấy đại sự không ổn.

Mặc dù lời của Bao Chứng còn chưa dứt, nhưng Bạch Ngọc Đường, Âu Dương Xuân, Công Tôn Sách đều đã hiểu rõ, không khỏi hai mặt nhìn nhau, đều biết không tốt.

Bao Chứng đột nhiên xoay người, nói với Bạch Ngọc Đường cùng Âu Dương Xuân: “Bạch Ngũ hiệp, Âu Dương đại hiệp! Bản phủ có việc xin nhờ!”

“Bao đại nhân xin cứ nói.” Bạch Ngọc Đường, Âu Dương Xuân nhất tề nói.

Bao Chứng hạ quyết tâm, nói: “Bản phủ muốn xin nhị vị hiệp sĩ theo dõi ba người bọn họ, có cơ hội liền hỏi Triển hộ vệ, đến tột cùng phát sinh chuyện gì.”

“Thảo dân hiểu rõ!” Bạch Ngọc Đường cùng Âu Dương Xuân nhất tề ôm quyền.

Bao Chứng vội vàng căn dặn: “Nhị vị xin cẩn thận hành sự, vạn lần chớ để cho hai người đồng hành kia biết được!”

“Bao đại nhân xin yên tâm, chúng thảo dân biết hành sự như thế nào.” Bạch Ngọc Đường cùng Âu Dương Xuân nhìn nhau một cái, xoay người rời đi.

“Đại nhân...” Công Tôn Sách lo lắng nhìn Bao Chứng.

Bao Chứng nhìn hai người đi xa, thở dài, nói: “Công Tôn tiên sinh, bản phủ cũng chỉ có thể tận hết nhân sự, mà nghe thiên mệnh! Chỉ mong Triển hộ vệ vô sự...”

Bạch Ngọc Đường cùng Âu Dương Xuân không tìm ngựa, mà khai triển khinh công. Mặc dù nhóm ba người Triển Chiêu đi nửa ngày trước, nhưng ngựa nhanh thế nào, cũng địch không lại hai người toàn lực khai triển. Cuối cùng vào ngày thứ ba, cũng đuổi kịp ba người Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường, Âu Dương Xuân lặng lẽ theo phía sau, tìm cơ hội hành động, không nghĩ tới, hai người kia canh giữ Triển Chiêu vô cùng chặt, mặc dù ban đêm ngủ lại trạm dịch, khách *** cũng thuê hai gian phòng, nhưng thủy chung vẫn có một người ở cùng một gian với Triển Chiêu, ngay cả khi Triển Chiêu vào nhà xí, cũng có một người canh ngoài phòng (= _ = |||| Pó tay!). Khiến hai người Bạch Ngọc Đường, Âu Dương Xuân âm thầm sốt ruột, nhưng cũng không biết nên làm thế nào.

Như thế ba ngày, mắt thấy đã gần đến Tương Dương, hai người lại vẫn không có cách nào tới gần Triển Chiêu. Hai người thương nghị, phân công nhau nhảy vào khách *** mà nhóm ba người Triển Chiêu ngủ trọ.

Âu Dương Xuân lặng yên không một tiếng động mà lên vào trong viện, ngẩng đầu trông thấy Bạch Ngọc Đường đã nhẹ nhàng lướt lên nóc nhà, quay đầu làm một thủ thế; liền khẽ gật đầu, lấy ra một tấm khăn đen, che mặt lại, nhảy lên, khiến hô hấp biến thô, đề khí nhảy thẳng đến trước phòng Triển Chiêu ở lầu hai.

“Người nào?” Cửa phòng mở ra, một người nhảy ra, chính là Lý Quần kia. Âu Dương Xuân thấy tên còn lại vẫn canh giữ nghiêm ngặt ở bên người Triển Chiêu, tuyệt không có dự định xuất thủ, tâm trạng hơi chuyển, triển khai đao pháp trong tay, tiếng gió lăng lăng, chiến đấu với Lý Quần kia.

Triển Chiêu tỷ mỉ xem xét nửa ngày, trong lòng đã hiểu rõ đại hán che mặt này, nhất định là Âu Dương Xuân, không khỏi âm thầm phiền não. Việc hiện giờ, thêm một người dính líu đến, bất quá chỉ là hi sinh, mất mạng uống công mà thôi. Nhưng Âu Dương Xuân đã đến chỗ này, sử dụng đao pháp kém cỏi bậc này, nhất định là muốn dẫn hai người bên cạnh rời đi, có lẽ, nhất định Bạch Ngọc Đường cũng đã tới! Không khỏi càng thêm khó xử, hiện giờ, chỉ cầu như thế nào có thể để cho hai người họ không dính líu đến, giữ được tánh mạng...

Đang trong lúc suy tư, lại nghe Trương Lực bên cạnh vội vàng nói: “Triển đại nhân, xem ra võ công người bịt mặt này không kém, Lý Quần không phải đối thủ của hần, xin Triển đại nhân xuất thủ!”

Triển Chiêu liếc nhìn nghiêng Trương Lực một cái, hơi gật đầu, tung người lướt lên, tiếp lấy một đao Âu Dương Xuân bổ về phía Lý Quần, thế cho Lý Quần.

Âu Dương Xuân mừng thầm trong lòng, mặc dù Triển Chiêu xuất chiêu sắc bén, nhưng chứa lực mà không phát, rõ ràng đã biết thân phận mình. Lập tức, quán đầu với Triển Chiêu hơn mười hiệp, rồi xuất một hư chiêu, dẫn dụ lướt ra phía ngoài. Không ngờ, thân hình Triển Chiêu lại dừng lại, tuyệt không đuổi theo, ngược lại quay người cùng hai người Lý Quần, Trương Lực lui vào trong phòng.

Một hồi tranh đấu, người trong khách *** đã bị kinh động, nhao nhao ra ngoài xem xét, Âu Dương Xuân thấy thế, chỉ đành làm một cái thủ thế hướng về Bạch Ngọc Đường đang ẩn thân trên nóc nhà, trước khi đám người trong khách *** phát hiện, lướt thân đi.

Bạch Ngọc Đường thấy thế, mặc dù không rõ vì sao Triển Chiêu không chịu đuổi theo, nhưng chỉ đành nằm sấp xuống, lắng nghe thanh âm trong gian phòng.

“Triển đại nhân! Võ công người nọ rõ ràng không so bằng Triển đại nhân, vì sao Triển đại nhân không bắt giữ hần? Ngược lại để cho hần chạy thoát?” Mới vừa vào cửa, Lý Quần liền lớn tiếng quát hỏi.

Trương Lực vội vàng kéo ống tay áo Lý Quần một chút: “Lý Quần, không thể vô lễ với Triển đại nhân!” Lời tuy là đang nói với Lý Quần, nhưng mắt lại nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cười lạnh một tiếng: “Lý đại nhân là đang chất vấn Triển mõ?!”

Lý Quần hừ một tiếng: “Không dám!”

“Triển mõ phụng lệnh trên, không phải là để đến tróc nã những tên đạo chích này. Nếu như gây rắc rối ngang đường, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ai tới đảm đương? Lý đại nhân, chẳng lẽ là ngươi?”

Lý Quần ngượng ngùng không ngớt: “Chuyện này lệnh trên sớm đã giao phó, do Triển đại nhân dẫn đầu!”

“Nga?! Triển mõ còn tưởng rằng Lý đại nhân sớm đã quên!”

“Ty chúc tuyệt chưa quên!”

“Vậy vì sao, Lý đại nhân chồn chồn muốn quẩn, chuyện chuyện muốn định?”

“Người...” Lý Quần then quá thành giận, bỗng nhiên đứng dậy, giận dữ nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu lại làm như không thấy, nâng chung trà lên từ trên bàn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Trương Lực thấy thế, vội vàng đứng dậy, kéo Lý Quần ngồi xuống, cười nói: “Đều là người mình, hà tất nổi giận. Lý đại nhân, chuyện này Triển đại nhân làm người chủ sự, hai người người ta đương nhiên là nghe Triển đại nhân phân phó!”

Triển Chiêu vẫn uống trà như trước, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên một chút, lạnh lạnh mà nói: “Không dám nhận!”

Trương Lực vội hướng Triển Chiêu cười xin khoan dung, “Đây là lệnh trên, chúng ta đương nhiên tôn kính tuân theo.” Chuyển hướng Lý Quần, lại nói: “Kỳ thực Lý đại nhân bất quá chỉ có lòng tốt, hấn chỉ là nhanh mồm nhanh miệng, không có ý khác. Triển đại nhân, mong người đại nhân đại lượng, không nên tính toán, việc của lệnh trên, còn phải nhờ Triển đại nhân phí tâm nhiều hơn!”

Triển Chiêu nghe vậy, ngẩng đầu nhìn hướng Trương Lực, mỉm cười, nói: “Trương đại nhân nói thực khéo, nói không sai. Tất nhiên là lệnh trên quan trọng! Người trong nhà, Triển mỗi đương nhiên sẽ không để trong lòng!”

Trương Lực cười nói: “Đương nhiên là như thế, đương nhiên là như thế!” Đẩy Lý Quần, đi về phía ngoài cửa, “Đêm hôm nay, Lý đại nhân cùng ta đổi gian phòng, để cho Trương Lực có thể cùng Triển đại nhân hảo hảo tâm sự.”

Triển Chiêu nhìn bóng lưng hai người cười lạnh, đột nhiên có chút cảm giác, ngẩng đầu nhìn nóc nhà một cái, hình như có gì đó, cúi đầu không nói.

Trương Lực đẩy Lý Quần ra khỏi cửa phòng, liền quay người trở về phòng.

Đoàn người trong khách *** sớm đã tản đi, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng điểm mũi chân, như đại bàng giương cánh, phi thân xuống từ nóc nhà, đáp xuống ngoài viện.

Bạch Ngọc Đường mới đáp xuống đất, trong bóng tối, một người lách ra, chính là Âu Dương Xuân.

“Bạch huynh đệ, làm sao bây giờ?” Âu Dương Xuân nhẹ gọi một tiếng, kéo hấn vào trong góc tường.

Bạch Ngọc Đường vừa nghe thấy liền tức giận đầy bụng, cắn răng nói: “Âu Dương huynh, thành Tương Dương đã gần ngay trước mắt, với tốc độ của bọn họ, lộ trình không quá một ngày. Chúng ta đã không còn thời gian, Bạch Ngọc Đường trái lại vừa mới nghĩ ra một biện pháp, nhất định có thể quảng được hai người kia, đơn độc gặp Triển Chiêu.”

20. Chương 19

Nửa đêm, bốn phía một mảnh yên tĩnh.

“Không tốt! Đi lấy nước, đi lấy nước...” Hốt nhiên, một tiếng quát rống vang lên.

Triển Chiêu cùng Trương Lực xoay người dậy, lại chỉ thấy bốn phía trong phòng lấp lóe hồng quang, khói đặc cuộn cuộn.

Triển Chiêu vội đẩy cửa phòng ra, khách *** tràn ngập tiếng khóc cha gọi mẹ, ánh lửa mạnh mẽ, đoàn người chen chúc, mọi người đều liều mạng chạy trốn, giao tạp hỗn loạn.

Trương Lực vội kéo cánh tay Triển Chiêu, vội vàng nói: “Triển đại nhân, Lý Quần đang ở phía trước, chúng ta cũng nhanh nhanh chạy đi thôi!”

Triển Chiêu tùy ý Trương Lực kéo y chen chúc về phía trước, trong lòng lại hơi hoài nghi, thanh âm quát rống vừa rồi rất quen tai, toàn bộ khách ***, chỉ có chỗ của mình ánh lửa hùng hậu nhất, giữa khói đặc lửa thiêu củi gỗ, mơ hồ có thể ngửi thấy một chút mùi rượu...

Đang trong lúc suy tư, bên cạnh bị người nặng nề va chạm, một đại hán rống to đụng trúng làm cánh tay Trương Lực đang lôi kéo y tách ra, kinh hoảng muôn dạng chạy về phía trước, phía sau, một đồng khách nhân ở trọ chen chúc tới, bao quanh Trương Lực, chen chúc về phía trước.

Trương Lực kinh hoảng mà quay đầu lại nhìn phía Triển Chiêu, lớn tiếng kêu tên y, nhưng lúc này người người liều mạng, chỉ trong chớp mắt, đã bị đoàn người chen chúc tách ra.

Trong hỗn loạn, một cánh tay gắt gao bắt lấy Triển Chiêu, Triển Chiêu cúi đầu nhìn, ngón tay thon dài hữu lực, tay áo tuyết trắng sạch sẽ. Trong lòng nhất thời đã hiểu rõ vài phần.

Cánh tay kia ra sức lôi kéo, kéo Triển Chiêu vào một gian phòng, thiếu niên bạch y tuấn mỹ, nhẹ cười với y, vẫn kéo y, từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Triển Chiêu giãy dụa, nhưng không cách nào giãy thoát ra, bị kéo vào trong một hẻm nhỏ. Trong lòng cũng hiểu rõ, lửa này hẳn là vì mình mà dấy lên, nghĩ đến người kêu gào cùng đẩy Trương Lực ra vừa rồi, nhất định là Bắc hiệp Âu Dương Xuân.

“Bạch Ngọc Đường!” Triển Chiêu sử dụng Thiên Cân Trụy, trong lòng tức giận việc Bạch Ngọc Đường không để ý sự sống chết của bách tính trong ***, trong lời nói, đã mang theo ý tức giận.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu không chịu đi, nhìn lại thấy cách khách *** cũng đã xa, đơn giản ngừng lại. Quay đầu lại đối diện với hai mắt của Triển Chiêu, nhú mày:

“Lửa kia bắt quá chỉ dựa vào một chút rượu nhạt, cháy không được bao lâu, Âu Dương huynh đã kêu lên trước tiên, không có người xảy ra chuyện!”

Triển Chiêu giận dữ: “Dù là như thế, vậy người chủ *** thì làm sao? Bách tính ở trọ lại tính thế nào? Bạch Ngọc Đường, người làm việc sao không biết nặng nhẹ như thế?!”

“Ai bảo người lúc trước không chịu đi ra với Âu Dương huynh?” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng nói, hoàn toàn không nhìn đến sự tức giận của Triển Chiêu.

“Bạch Ngọc Đường! Người...”

Mắt thấy sắc mặt Triển Chiêu âm trầm, Bạch Ngọc Đường vội vàng mở miệng cắt đứt:

“Miêu Nhi... Bạch ngũ gia ta làm việc, há lại không biết nặng nhẹ như thế? Miêu Nhi, người bớt lo đi, người trong ***, tự nhiên có Âu Dương huynh trông nom, không xảy ra chuyện, người chủ *** kia, ta đã ở đặt trên năm mươi lượng hoàng kim trong ngực bọn họ, dù muốn mở lại mười gian khách *** như thế này, cũng dư dả!” (Vâng, cái gì chứ tiền thì con chuột nhà người chả bao giờ thiếu! =_=)

Dưới ánh trăng, khuôn mặt tuấn mỹ của Bạch Ngọc Đường, chứa vui mừng lại mang ai oán, lôi kéo tay y, thủy chung không chịu buông ra, ngược lại còn tiến một bước tới gần Triển Chiêu. Một bước này, dường như áp sát vào nhau, cùng Triển Chiêu thân sát thân, mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau.

Triển Chiêu bỗng nhiên lui về phía sau một bước, chuyển ánh mắt đi, gắng sức phất cánh tay của Bạch Ngọc Đường ra, bắt đắc dĩ mà thở dài, cố gắng bình tĩnh tâm tư, lạnh lùng mở miệng nói:

“Tuy là như thế, nhưng người trong *** chịu kinh hách, tháo chạy chen chúc, khó tránh khỏi sẽ gây thương tích! Việc làm này của Bạch huynh, Triển mạo muội thực sự khó có thể tiếp thu.”

Bạch huynh?! Mày kiếm của Bạch Ngọc Đường nhẹ nhặn: “Miêu Nhi, người có ý tứ gì?” Cổ tay lật lại, lần nữa bắt lấy cánh tay Triển Chiêu.

Triển Chiêu bất động thanh sắc, hơi lui nửa bước, nhẹ nhàng né qua, cánh tay đặt ngang, một cổ tiềm lực, nhẹ nhàng khéo léo đẩy bàn tay Bạch Ngọc Đường trở lại:

“Bạch huynh dẫn Triển mạo muội tới nơi này, hẳn là có lời muốn nói.”

Ngôn ngữ Triển Chiêu khê lạnh, mặt không chút thay đổi, đường nhìn từ đầu tới cuối, không hề đổi diện với Bạch Ngọc Đường. Trong lòng Bạch Ngọc Đường trầm xuống.

“Miêu Nhi! Người xảy ra chuyện gì? Vì sao...” Vì sao đối ta như thế?

Lời còn chưa dứt, đã dừng lại. Triển Chiêu đương nhiên hiểu rõ.

“Triển mỗ quan cư tứ phẩm, có thể có chuyện gì? Triển mỗ còn có chuyện quan trọng trong người, nếu Bạch huynh không còn có chuyện gì, Triển mỗ liền cáo từ trước.”

Kế sách hiện giờ, chỉ có thể là sớm cắt đứt sớm tốt, miễn cho Bạch Ngọc Đường lại vì mình mà thân rơi vào hiểm địa. Triển Chiêu nói xong, xoay người muốn chạy.

“Triển tiểu miêu! Người đứng lại cho ta!”

Bạch Ngọc Đường giận dữ. Mấy ngày liên lo lắng sốt ruột, không nghĩ tới thật vất vả cuối cùng cũng thấy người mong nhớ ngày đêm, nhưng người nọ cái gì cũng đều chưa nói, liền lãnh lãnh đạm đạm, đã muốn rời đi.

Triển Chiêu nghe tiếng dừng lại, thôi đi! Cuối cùng phải có một kết thúc, bằng không, với tính tình của Bạch Ngọc Đường, chỉ sợ sẽ tiếp tục dây dưa không dứt. Chậm rãi xoay người, đối diện đôi mắt của Bạch Ngọc Đường. Hiện giờ bản thân đã rơi vào thế cực hãn phải chết, thế nào có thể lại liên lụy người này vào hiểm cảnh?!

Bạch Ngọc Đường nhìn y, nhìn Triển Chiêu xoay người lại, nhìn ánh mắt của Triển Chiêu, trong ánh mắt kia, nhanh chóng lướt qua một tia quang mang phức tạp, chợt lóe liền mất, nếu không phải là Bạch Ngọc Đường, chỉ sợ người khác đều không cảm thấy được. Sau đó, ánh mắt kia là một mảnh yên tĩnh, không có sáng trong suốt như ngày xưa, mà như hồ sâu nước đọng, yên tĩnh không gợn sóng, đen nhánh thâm thúy, nhìn không thấy đáy.

Sâu bên trong đáy lòng không hiểu sao chợt đau xót, thế nhưng đến tận cùng là vì cái gì, lại tìm không thấy, bắt không được, chỉ mơ hồ cảm giác dường như đã mất đi thứ gì đó, đau tận xương cốt. Hoảng loạn không ngớt, vội vàng mở miệng, thanh âm lại không hiểu sao mà mềm đi:

“Miêu Nhi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sao hai người kia giám thị người chặt như thế?”

Triển Chiêu lạnh lùng cười: “Đa tạ Bạch ngũ gia quan tâm! Triển mỗ không sao. Hai người kia cùng Triển mỗ đều thuộc đại nội, tại sao lại giám thị? Huống hồ chuyến này, Triển mỗ dẫn đầu, hai người họ đều nghe lệnh ta. Mong Bạch ngũ gia không nên tiếp tục xen vào việc của người khác!”

“Người...” Bạch Ngọc Đường vừa giận vừa vội, vừa tức vừa đau, một hơi nghẹn ở ngực, nhất thời trướng đến mức sắc mặt phẫm đỏ, nói không ra lời.

Triển Chiêu lại dường như không hề nhìn thấy, vẫn lạnh lùng thốt: “Bạch ngũ gia đã vô ý với triều đình, việc gì phải khổ sở muốn nhúng tay vào việc này? Tranh công với Triển Chiêu?”

“Người nói cái gì? Ta... ta tranh công với người?”

“Chẳng lẽ không phải tranh công? Triển Chiêu hiểu rõ, việc Tương Dương, Bạch ngũ gia xuất lực không ít, nhưng Bạch ngũ gia đã vô tâm với triều đình, sao không nhường công lao tốt này cho Triển Chiêu?!” (haiz...!)

Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy mây đen bay qua trước mắt. Nhưng vẫn cố đứng tại chỗ, gắt gao nhìn thẳng Triển Chiêu. Thế nào cũng không thể tin, những lời này, lại xuất từ miệng Triển Chiêu.

Triển Chiêu thấy rõ sắc mặt Bạch Ngọc Đường từ đỏ chuyển xanh, trong lòng biết lời nói của mình đã thương tổn hãn quá sâu, trong lòng cũng không khỏi đau xót, nhưng nghĩ lại, lại buộc bản thân phải cứng tâm.

Mặc dù Bạch Ngọc Đường tức giận cực kì, nhưng vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Triển Chiêu, thấy được trong mắt y đột nhiên lóe lên một tia bi ai, mặc dù nhanh như tia chớp, nhưng sao thoát được ánh mắt hiểu người kia quá sâu của Bạch Ngọc Đường.

Trên mặt không khỏi hơi hơi khô phục một tia huyết sắc, vội vàng tiến lên một bước, nắm chặt tay Triển Chiêu:

“Miêu Nhi, ta biết ngươi không phải người như thế. Có chuyện gì, ngươi có thể nói ra, có Bạch Ngọc Đường ta ở đây, ngươi không cần một mình gánh chịu. Chuyện lớn đến mức nào, Bạch Ngọc Đường ta cũng nguyện cùng ngươi đảm đương!”

Triển Chiêu nhắm mắt, chuyển đầu nhìn đi, nhìn bàn tay Bạch Ngọc Đường nắm chặt tay y: “Bạch ngũ gia! Xin tự trọng!”

Trầm mặc...

Một người cố chấp mà nắm chặt không buông.

Một người chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt lần nữa đối diện. Bắt đầu thông thả, rồi lại trắng trợn mà ngưng tụ chân lực trên cánh tay bị nắm chặt.

Cực lực quên đi sự đau đớn co rút trong lòng, Triển Chiêu lạnh mặt chậm rãi mở miệng: “Buông ra!”

Bạch Ngọc Đường nhìn y, nhìn khuôn mặt quen thuộc gần ngay trước mắt này, người mà khiến cho hắn trăm chuyển nghìn hồi này, trong nháy mắt chuyển qua vô số tâm tư, thần sắc trên mặt biến lại biến, cuối cùng dừng lại giữa cuồng ngạo cùng tự phụ.

Giống như cánh tay bị nắm chặt trong tay, bàn tay lúc đầu thông thả, thế nhưng vẫn khiến cho đối phương cảm giác được sức lực đang tụ lại.

“Ta chỉ muốn ngươi biết, Bạch Ngọc Đường tuyệt không phải là kẻ yếu, ngươi không cần suy nghĩ nhiều. Chiêu, ngươi đã hứa với ta, đồng sinh cộng tử!”

Chiêu?! Đây là tiếng đêm đó, giữa lúc triền miên quyền luyện, Bạch Ngọc Đường thầm thì nhẹ gọi ở bên tai từng tiếng từng tiếng.

Quyền luyện cùng tuyệt vọng, ùn ùn kéo đến, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ thế giới. Thoáng như đêm đó, chiếm đầy thể xác trái tim thẳng đến linh hồn...

Ngọc Đường, Ngọc Đường, ngươi kêu ta từ bỏ ngươi như thế nào? Ngươi kêu ta buông ngươi ra như thế nào? Ngươi kêu ta... nên nhắm tâm kéo ngươi cùng vào tuyệt địa này như thế nào?

Trái tim nguyên bản đau đớn co rút, biến thành co giật, như bị đao vạn xoắn, đau đến mức khiến người ta muốn hít sâu một hơi lạnh khí. Thế nhưng, không thể, tại trước mặt người này, tuyệt đối không thể!

Triển Chiêu không khỏi nhắm hai mắt lại lần nữa. Không muốn tiếp tục để cho hai mắt lộ ra một tia nổi lòng.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên bước lên một bước, lần nữa áp sát lên thân mình Triển Chiêu, tay kia thuận thế ôm lấy, vòng qua bên hông Triển Chiêu, nhắm ngay đôi môi tuyệt quyết kia, hung hăng mà hôn xuống.

Nghiến chuyển hút mút nhiệt liệt mà cuồng bạo, gặm cắn đôi môi mềm mại lại bằng lãnh, đầu lưỡi liếm quanh hàm răng chỉnh tề, giữa lúc môi răng không hề phòng bị, chen vào, điên cuồng mà ôn nhu quấy nhiễu trong khoang miệng ấm áp, muốn khơi dậy sự nhiệt tình của người trong lòng. Tay hơi hơi dùng lực, gắt gao ôm lấy thân mình trong lòng sát vào bản thân, để cho hai khối thân mình chặt chẽ áp sát, không lưu lại một khe hở...

Triển Chiêu kinh sợ mà mở to hai mắt, trước mắt, là dung nhan đẹp như hư huyền của Bạch Ngọc Đường. Lý trí đang sa vào trong giây phút đau khổ... Không thể...

Ra sức đánh ra một chưởng, đem người đang áp sát ở trên thân đánh ra, thật sâu hít vào vài ngụm lạnh khí, nâng mắt nhìn phía ánh mắt của Bạch Ngọc Đường, đã là một mảnh băng lãnh:

“Bạch Ngọc Đường! Tính tình Triển Chiêu tuy tốt, nhưng không phải có thể tùy ý khi nhục! Nếu ngươi tiếp tục vũ nhục Triển mỗi như thế, đừng trách trường kiếm trong tay Triển mỗi vô tình!”

Chưởng đánh ở ngực, không nặng. Nhưng sau khi nghe được lời nói của Triển Chiêu, đau thấu tâm phách. Bạch Ngọc Đường giương mắt, nhìn vào đôi mắt càng thêm sâu tối kia:

“Khi nhục? Vũ nhục?”

Bạch Ngọc Đường cắn răng, thanh âm trầm đục do hàm trên cùng hàm dưới ma sát nhẹ vang:

“Triển Chiêu, nếu là như thế, đem đó tính là cái gì? Nếu là như thế, người há có thể dễ dàng tha thứ lưu ta lại trên thế gian?”

Nói, tiến lên trước một bước.

Theo một bước tiến lên của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu lại lui ra phía sau một bước:

“Một lần sai không thể tiếp tục sai! Việc đã qua, không cần nhắc lại! Triển Chiêu cũng không phải nữ tử, không cần cố thủ lễ thói cũ. Bạch ngũ gia phong lưu tiêu sái, hồng nhan tri kỉ vô số. Cần gì phải canh cánh trong lòng với một sai lầm nhất thời...”

“Sai lầm nhất thời?! Triển Chiêu! Người sao có thể xem thường ta như thế? Hay là... người hối hận?”

Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy ngực, theo lời nói của Triển Chiêu, càng ngày càng đau...

“...”

Triển Chiêu cường chế đau đớn nơi đáy lòng, nhìn về phía dung nhan tái nhợt của Bạch Ngọc Đường...

Tiếng gió lướt vạt áo kéo theo không khí vang lên. Giữa lúc hai khuôn mặt đồng dạng trầm mặc tái nhợt, một bóng đen như bay lơ lửng, không có trọng lượng, lướt nhẹ qua. (Nếu bóng trắng thì hay! XD~~)

Bắc hiệp Âu Dương Xuân vội vàng nói: “Hai người kia đã tìm qua đây, sắp tới nơi!”

Bạch Ngọc Đường vẫn không nói gì mà nhìn chằm chằm Triển Chiêu, dường như không hề nghe thấy.

Triển Chiêu đảo mắt nhìn về phía Âu Dương Xuân: “Âu Dương đại hiệp! Đã như thế, xin Âu Dương đại hiệp cùng Bạch huynh rời đi trước. Chỉ cần nhị vị không tiếp tục nhúng tay vào việc này, đợi đến ngày Triển Chiêu công thành danh toại, mới hảo hảo cảm tạ nhị vị...” Đảo mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, cũng không để ý tới Âu Dương Xuân sưng sốt, hơi ôm quyền, xoay người liền đi.

“Triển Chiêu...”

Bạch Ngọc Đường rống lên một tiếng, muốn đuổi theo. Cánh tay khê căng, cước bộ đi tới, bị cứng rắn kéo lại tại chỗ.

“Người kéo ta làm gì?” Quay đầu lại, hung hăng trừng hướng Âu Dương Xuân đang bắt lấy hăn, trong hai mắt, mơ hồ phiếm đỏ.

Âu Dương Xuân thấy, đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo liền chấp nhận mà cười khổ:

“Bạch huynh đệ, Triển huynh đệ đã nói như thế, dù người đuổi theo được thì có thể như thế nào?!”

Thân mình Bạch Ngọc Đường run lên, quay người nắm lấy cổ áo Âu Dương Xuân, khản giọng rống giận:

“Lời này của người là có ý tứ gì? Chẳng lẽ, người cũng tin tưởng y là hạng người tham công danh lợi lộc như vậy sao?”

Âu Dương Xuân nhìn đôi mắt phiếm đỏ trước mặt, than nhẹ một tiếng:

“Bạch huynh đệ... Âu Dương Xuân đương nhiên sẽ không cho rằng như thế.”

Bạch Ngọc Đường toàn thân vô lực mà buông hai tay ra: “Âu Dương huynh... Xin thứ cho Bạch Ngọc Đường thất thố...”

“Trong cuộc thường u mê. Bạch huynh đệ, người lãnh tỉnh một chút.”

Âu Dương Xuân thở dài nói: “Vừa rồi tại hạ trong khách ***, theo dõi hai người kia, nghe được bọn họ nói chuyện...”

Bạch Ngọc Đường vừa nghe, vội vàng hỏi: “Hai người kia nói gì?”

Âu Dương Xuân nhú mào: “Hai người kia tìm không thấy Triển huynh đệ, chỉ nói cái gì Triển Chiêu tuyệt sẽ không tự động đào tẩu, vẫn sẽ ngoan ngoãn quay về chịu chết. Còn nói...”

Bạch Ngọc Đường dưới tình thế cấp bách, một phen túm lấy Âu Dương Xuân: “Nói cái gì, Âu Dương huynh, người nói nhanh a!”

“Hai người kia nói, thánh thượng đã hạ mật chỉ, mặc dù Triển Chiêu tự biết khó thoát cái chết, nhưng cũng sẽ đi Tương Dương, trộm lấy binh phù cùng minh thư!”

“Trùng Tiêu Lâu?!” Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt.

“Còn có, nghe nói cấm quân sau này cũng tới, hai người kia suy đoán, có lẽ ở phía sau bọn họ năm sáu ngày!”

“Nói như thế, hoàng thượng quyết định một lần trừ khử Tương Dương Vương?”

Âu Dương Xuân chậm rãi gật đầu: “Tại hạ cũng nghĩ như thế. Chỉ không rõ, tuy Trùng Tiêu Lâu kia là cửa tử nhất sinh, nhưng vì sao trong lời nói của hai người kia, dường như đã xác định Triển huynh đệ đi chuyến này chắc chắn sẽ chết...”

Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng lãnh tỉnh xuống, tỉ mỉ suy tư:

“Bao đại nhân từng nói, đêm đó sau khi Miêu Nhi vào cung, hành tung hoàn toàn dị thường. Trong cung đã chết năm người, nói là thích khách, lại không thấy có chút động tĩnh. Hiện giờ hai người chúng ta đuổi tới, Miêu Nhi lại không cho phép hai người chúng ta nhúng tay...”

Âu Dương Xuân cười nói: “Triển huynh đệ là không muốn hai người chúng ta đặt chân vào trong đó, chỉ sợ đêm đó trong cung có biến cố phát sinh, thoát nhìn...”

Cười khổ, câu nói kế tiếp, vô luận như thế nào cũng nói không nên lời.

Bạch Ngọc Đường cười lạnh: “Người đêm đó, ngoại trừ Miêu Nhi, toàn bộ đã bị diệt khẩu, hiện giờ theo lời nói của hai người kia mà xem xét, chỉ sợ Miêu Nhi dù có thể sống sót trộm ra được binh phù cùng minh thư kia, cũng khó tránh được cái chết!”

Âu Dương Xuân trầm mặc.

Bạch Ngọc Đường hít sâu một hơi! Hạ quyết tâm:

“Âu Dương huynh! Bạch Ngọc Đường có một chuyện xin làm phiền!”

“Bạch huynh đệ cứ nói đừng ngại!”

“Thỉnh cầu Âu Dương huynh đi Hãm Không Đảo!” Bạch Ngọc Đường lấy ra một thanh chiết phiến từ trong lòng, “Đem vật này giao cho đại ca của ta Lô Phương, xin bọn họ nhanh chóng đến Tương Dương...”

Đến gần bên tai Âu Dương Xuân, tỉ mỉ nói nhỏ...

Âu Dương Xuân sau khi nghe xong cười to: “Thực mệt cho người có thể nghĩ ra! Chỉ là... Triển huynh đệ sẽ đồng ý sao?”

Bạch Ngọc Đường cuồng ngạo tự phụ mà cười: “Có Bạch Ngọc Đường ta ở đây! Dù y không đồng ý, cũng phải đồng ý!”

“Hảo, hảo! Như vậy ta liền tức khắc chạy đi Hãm Không Đảo! Bạch huynh đệ, người...”

“Ta? Đương nhiên là phải đi coi chừng con mèo ngốc nghếch kia, miễn cho y tự đi tặng tánh mạng!”

Dưới ánh trăng, hai người đối diện mà cười, đối diện chấp tay thi lễ, mỗi người xoay người bay lướt đi...

21. Chương 20

Triển Chiêu cùng hai người Lý Quần, Trương Lực tới Tương Dương, trước tiên tìm một chỗ yên tĩnh dàn xếp ổn thoả xong, hai ngày kế tiếp, đều ru rú trong nhà.

Triển Chiêu vô cùng kinh hoàng khi Bạch Ngọc Đường tìm đến, ngày ngày chỉ thủ chặt trong phòng, không xuất môn.

Ngược lại hai người Lý Quần, Trương Lực lại ngồi không yên.

“Chúng ta đến Tương Dương này đã qua hai ngày, lại không biết vì sao Triển đại nhân ngày ngày đều ở trong phòng, không thấy hành động? Nếu Tương Dương Vương kia, mang theo binh phù điều đại quân đến....”

Lý Quần thẳng tắp chạy vào gian phòng Triển Chiêu, trực tiếp đi tới trước mặt Triển Chiêu, vẻ mặt bất thiện, lên tiếng chất vấn.

Phía sau Lý Quần, là Trương Lực theo hẩn cùng vào, lúc này, đang bắt lấy tay áo Lý Quần, nhẹ nhàng lôi kéo, nói:

“Lý đại nhân.... Triển đại nhân chính là thủ lĩnh chuyện này, sao cần đến hai người người ta nhiều lời.”

Giương mắt nhìn nhìn Triển Chiêu, thấy mặt y không chút thay đổi, lại nói:

“Triển đại nhân hành sự tự có chừng mực, hai người chúng ta chỉ cần nghe theo phân phó của Triển đại nhân. Ngày sau, cũng dễ giao phó với thánh thượng!”

Triển Chiêu cười lạnh trong lòng, trên mặt lại không hề dao động: “Lý đại nhân không cần lo lắng, trước tiên dừng lại hai ngày, một là muốn che tai mắt người, hai người.... cũng là để đợi Tôn Uy đến, khi Tôn thống lĩnh suất lĩnh cấm quân đến, nhất cử thành sự!” (giải thích khúc ngắt quãng phía trên: trong tiếng Hán từ ‘người’ (-giả) đọc là ‘zhě’, mà từ ‘cũng’ (-dã) đọc là ‘yě’, rất giống nhau, lúc đầu Miêu nhi tính nói ‘hai người’ cái gì đó, nhưng sau đó lái từ ‘người’ thành từ ‘cũng’, khi nghe chỉ nghe được từ ‘cũng’, cho nên câu trên nên hiểu là ‘hai cũng là để đợi Tôn Uy đến’!)

Trương Lực dùng sức lôi kéo Lý Quần muốn mở miệng nói chuyện, chất lên trên mặt đầy vẻ tươi cười:

“Triển đại nhân nói chí phải! Thế nhưng, chuyện binh phù liên quan trọng đại, sớm lấy sớm tốt a....”

Triển Chiêu gật đầu: “Trương đại nhân nói đúng. Triển Chiêu chuẩn bị tối nay đi phủ Tương Dương Vương thám thính, tra tìm binh phù kia đặt nơi nào.”

Trương Lực cùng Lý Quần cùng kêu lên: “Như thế, chúng ta yên lặng chờ tin tốt của Triển đại nhân!”

Khi canh hai, Triển Chiêu thay đổi y phục dạ hành, sau khi giao phó hai người Lý, Trương ở trong phòng yên lặng chờ, lặng lẽ tiềm hành tới phủ Tương Dương Vương.

Vì đã tới qua một lần, lần này ngược lại xe nhẹ đường quen. Dọc theo lộ tuyến lần trước, len lén len vào, ẩn giữa lùm cây cảnh, lặng lẽ tra xét động tĩnh của thủ vệ phía dưới.

Quả nhiên, hiện giờ thủ vệ đã được gia tăng rất nhiều, phòng thủ càng nghiêm mật, trong mơ hồ, giống như đã từng quen thuộc. Hơi suy tư, rốt cuộc nhớ ra tương tự thủ vệ mình bố trí vương phủ trước đây khi ở Biện Kinh.

Trong lòng hơi hơi thở dài, không dám lướt lên nóc nhà nữa, nhớ kỹ bản thân đã từng yêu cầu trọng điểm thủ vệ nóc nhà, lúc này đây, lại thực sự là tự chuyển đá ngáng chân mình.

Triển Chiêu né qua thủ vệ tuần tra, lay động thân hình, lướt thẳng vào bóng râm nơi bụi hoa, vào góc tường, giữa mái hiên, lướt thân qua, lách lên trên xà ngang của hành lang ngoài đại sảnh, tạm ngừng hô hấp, lặng lẽ nhìn vào phía trong.

Trong đại sảnh, Tương Dương Vương Triệu Doanh đang ngồi trên chủ vị, cầm một tờ giấy trong tay, cúi đầu tỉ mỉ xem xét.

Trần Định cùng Quý Cao lặng lẽ đứng trang nghiêm phía dưới, chỉ là Trần Định hoảng sợ đầy mặt, Quý Cao trầm mặc không nói.

Triệu Doanh chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt âm lãnh chậm rãi đánh giá Trần Định vài lần từ đầu tới chân, thẳng đến khi Trần Định hoảng loạn.

Quý Cao tiến lên một bước, nói: “Vương gia! Trong kinh dùng bồ câu đưa tin khẩn cấp, không biết là chuyện quan trọng gì?”

Triệu Doanh nghe vậy quay đầu lại, chuyển hướng Quý Cao: “Tám ngày trước, ngự thư phòng trong cung có thích khách hành thích!”

Quý Cao vui vẻ nói: “Vậy hoàng thượng...” Thực là bị hành thích? Nói không ra lời, liền ngừng lại, nhìn sắc mặt âm trầm của Triệu Doanh, cũng biết nhất định là không có chuyện gì.

Triệu Doanh nhú mày, nói “Hừ! Triệu Trinh trái lại vô sự, bất quá...”

“Vương gia?”

“Trịnh Kỳ, Trịnh công công cùng thái giám thiếp thân của Triệu Trinh An công công đều đã chết!”

“Trịnh công công?” Quý Cao ngẩn ra.

Triệu Doanh chậm rãi gật đầu, không khỏi càng thêm lo âu.

“Chẳng lẽ... hoàng... Triệu Trinh đã biết cái gì?” Trần Định kinh nghi bất định nói.

Triệu Doanh một mặt cầm tờ giấy trong tay, đưa cho Quý Cao, một mặt chuyển mặt giận dữ nhìn Trần Định:

“Nô tài vô dụng! Đường đường một phủ vương gia, cư nhiên để người ta thần không biết quỷ không hay mà bắt sứ giả Tây Hạ đi! Người làm ăn thế nào hả?”

Trần Định kinh hãi quỳ xuống: “Vương gia bớt giận! Thuộc hạ... thuộc hạ thật không biết...”

“Người không biết?! Nếu lần tới có người đến hành thích bản vương, có phải người cũng không biết hay không?”

Trần Định nằm sấp trên mặt đất, run rẩy không ngớt: “Ngày ấy không thấy bóng dáng sứ giả Tây Hạ, nhưng trong phòng không hề có vết tích tranh đấu, thuộc hạ... thuộc hạ về sau cho người tìm kiếm xung quanh, đều không thấy sứ giả ra ngoài...”

“Hừ! Đồ vô dụng! Không có vết tích tranh đấu? Lại vì sao xung quanh không thấy bóng người...”

Quý Cao đã xem xong tờ giấy trong tay, thấp trầm nói: “Vương gia bớt giận! Hình người làm giả trong giường sứ giả, khó trách Trần đại nhân tưởng sứ giả tự mình ra ngoài. Nhưng nếu là bị người bắt... chỉ sợ người này thực sự là tâm tư tử mị, gan dạ sáng suốt hơn người...”

Quý Cao hơi hơi dừng lại một chút, lấy mắt tỉ mỉ trông sắc mặt Triệu Doanh, thấy Triệu Doanh chuyển mắt nhìn mình, mới tiếp tục nói:

“Nhưng thuộc hạ cảm thấy, hẳn sẽ không phải là người của hoàng... Triệu Trinh đi? Mặc dù Trịnh công công chết ở trong ngự thư phòng, nhưng đồng thời còn có An công công!”

Triệu Doanh khẽ gật đầu, tỏ ý Quý Cao tiếp tục nói.

“An công công chính là thái giám thiếp thân của Triệu Trinh, cùng Triệu Trinh từ nhỏ đến trưởng thành, nếu thực là vì việc này, Triệu Trinh không tới mức ngay cả An công công cũng giết chứ? Trừ phi...”

“Trừ phi! An công công cũng biết chuyện kia!” Triệu Doanh tiếp lời, trong lòng cũng tin lời nói của Quý Cao vài phần.

“Mặc kệ Triệu Trinh có biết được việc của vương gia hay không, theo thuộc hạ thấy, vương gia, chúng ta vẫn nên càng nhanh hành sự càng tốt!”

“Ân! Quý tiên sinh nói có lý! Đã nhiều ngày an bài thỏa đáng trong phủ, hiện tại lập tức mang theo binh phù, đi biên quan.”

“Vâng! Thuộc hạ tuân lệnh!” Quý Cao khom người đáp.

“Quý tiên sinh! Binh phù đã cất giấu tốt rồi?”

“Vương gia yên tâm! Thuộc hạ đã đặt binh phù trong Trùng Tiêu Lâu, vạn vô nhất thất!” (ngần lần ko có 1 lần sai)

“Tốt!” Triệu Doanh thở dài, nhìn lại Trần Định quỳ sát trên mặt đất, tức giận lại lên: “Đồ vô dụng, còn không đi xuống thận trọng phòng thủ! Nếu trong phủ lại xảy ra chuyện gì, người liền tự mình cắt cổ đi!”

“Vâng, vâng! Tạ ơn vương gia không giết!” Trần Định lật đật lui ra ngoài.

Triển Chiêu nghe đến lúc này, không tiếp tục nán lại nữa, tìm một khe hở, tung người lướt ra, tiềm hành hướng về lầu các cao chọc trời trong bóng tối kia.

Triển Chiêu áp thấp thân mình nơi chỗ tối, tránh thoát thủ vệ, đang muốn lao đi đến trên lầu kia. Trong tiếng gió động, một tiếng vang nhẹ nghiêng nghiêng truyền đến. Triển Chiêu cả kinh, thanh âm cực nhỏ, hẳn là vật cực kỳ nhỏ bé, mặc dù thể tới sắc bén vô cùng, nhưng không hề có sát khí. Giữa lúc còn khoảng cách, xoay chuyển thân hình, lảng lạng né qua, bắt lấy vật đó, để tránh khỏi tiếng vang khi rơi xuống đất kinh động thủ vệ.

Một viên đá như bạch ngọc lẳng lẳng nằm ở trong tay, viên đá như vậy, Triển Chiêu đương nhiên phi thường quen thuộc (Là Bạch Ngọc Phi Hoàng Thạch của con chuột đây mà!). Ngẩng đầu, ngoài Trùng Tiêu Lâu, trên một cây đại thụ, ẩn hiện một thân ảnh, trong đêm tối, vẫn bạch y đai ngọc như xưa, đón gió mà đứng.

Bạch Ngọc Đường! Triển Chiêu ngẩn ra, trong lòng nhất thời quay cuồng không ngừng, vừa vui vừa giận, vừa sợ vừa sầu, nhất thời ngược lại không biết là tư vị gì.

Bạch Ngọc Đường hiện thân hình, hướng Triển Chiêu nơi xa xa ngoắc ngoắc, chỉ chỉ Trùng Tiêu Lâu, lại chỉ chỉ thủ vệ vương phủ cách đó không xa.

Triển Chiêu không khỏi cắn răng. Hiểu rõ ý của Bạch Ngọc Đường: nếu như mình không qua với hắn, cũng đừng mong có thể một mình xông vào Trùng Tiêu Lâu, thủ vệ vương phủ cách không xa nha.... (Bá đạo a~ =__=||)

Chỉ đành gật gật đầu, coi như đáp ứng. Liên tục hai ngày không gặp, vốn tưởng rằng Bạch Ngọc Đường tin mình, đã rời đi, lại không ngờ, hắn canh giữ ở trước Trùng Tiêu Lâu, chờ đợi mình.

Bạch Ngọc Đường thấy y gật đầu, mỉm cười, xoay người nhẹ nhàng, nhảy ra ngoài.

Dẫn Triển Chiêu thẳng tới trong một căn phòng của một tòa khách ***, Bạch Ngọc Đường mới xoay người lại nhẹ nhàng cười cười, rót chén trà nóng trên bàn, bưng cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhú nhú mày, không nhận lấy tách trà kia, chỉ nhìn Bạch Ngọc Đường, lạnh lùng thốt:

“Triển mỗ hai ngày trước xác nhận đã nói rất rõ ràng với Bạch ngũ gia, vì sao Bạch ngũ gia cứ nhất thiết muốn tranh vùng nước đục này?”

“Đó đương nhiên.... là muốn tranh công với Triển đại nhân a....” Trên mặt Bạch Ngọc Đường vẫn mang theo tiểu ý nhẹ nhàng, nhưng lời nói nói ra khỏi miệng, nghe thế nào, cũng không thấy có một chút ý cười.

“....” Triển Chiêu trầm mặc, tự biết lời nói đêm đó thực sự đã thương người, lúc này ngược lại cũng không biết nên làm như thế nào cho phải.

Ngẩng đầu, đối diện đôi mắt tràn đầy tiểu ý mang theo một chút trêu đùa như xưa của Bạch Ngọc Đường, thở dài một tiếng thấp trầm:

“Bạch ngũ gia hà tất như thế, nhiều bằng hữu nhiều con đường. Tội gì cần phải bất hoà với Triển mỗ? Thịnh Bạch ngũ gia giờ cao đánh khẽ, chớ tiếp tục ngăn trở đường làm quan của Triển mỗ! Bằng không, đừng trách Triển mỗ trở mặt vô tình!”

Nói xong, nắm chặt trường kiếm trong tay, Cự Khuyết phát sinh một tiếng nhẹ kêu như tổ uy. Triển Chiêu xoay người muốn rời đi.

“Nếu Bạch Ngọc Đường ta nguyện đem cái mà người gọi là công lao dâng lên hai tay thì sao?”

Một câu nói ngắn gọn, thật sự cứng rắn định lại cước bộ của Triển Chiêu.

Quay đầu, nhìn lên khuôn mặt vẫn tràn đầy tiêu ý của Bạch Ngọc Đường: “Có ý tứ gì?”

Biểu tình Bạch Ngọc Đường bất biến, nhẹ nhàng thổi thổi mặt trà, nhấp một ngụm nước trà, thấp trầm mà khẽ cười nói: “Chính là ý tứ này!”

Trong lòng Triển Chiêu cháy bùng lửa giận, lớn tiếng quát: “Bạch Ngọc Đường! Vì sao ngươi cứ nhất thiết muốn quản nhân sự này? Chẳng lẽ ngươi muốn cùng Triển mỗ xé rách da mặt, mới bằng lòng bỏ qua?” (xé rách da mặt = ý chỉ thực sự bất hòa, ko còn nể mặt nhau)

Bạch Ngọc Đường nhìn đôi mắt của Triển Chiêu, chậm rãi đứng lên: “Hiện nay nói đến, nhân sự này, Bạch ngũ gia ta nhất định quản!”

Cổ tay Triển Chiêu nhẹ rung lên, Cự Khuyết keng ra khỏi vỏ nửa thân, đặt ngang cổ Bạch Ngọc Đường: “Triển Chiêu khuyên Bạch ngũ gia vẫn nên bớt quản chuyện người khác thì tốt hơn!”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường hơi đổi, liếc nhìn Cự Khuyết hàn khí bức người nơi cổ, chuyển mắt đối diện đôi mắt rõ ràng phiêu lửa giận của Triển Chiêu:

“Nếu ngươi nhất tâm muốn binh phù, minh thư kia, Bạch Ngọc Đường ta liền đi lấy ra, giao cho ngươi, được không?”

“Ngươi...” Triển Chiêu vừa vội vừa giận, nửa ngày mà tìm không ra từ ngữ ứng đối.

Bạch Ngọc Đường nhẹ giọng cười nói: “Như vậy, ngươi cũng không cần tiếp tục ngăn cản ta chứ?!”

Trường kiếm trong tay Triển Chiêu khê căng, đặt sát trên da thịt như bạch ngọc nơi cổ của Bạch Ngọc Đường, chỉ cần tay hơi dụng lực, liền có thể cắt đứt nơi dưới kiếm. Hung hăng quyết ý:

“Nguyên lai là Bạch ngũ gia khinh thường Triển mỗ, xem Triển mỗ là gói thù hoa hay sao? Thứ Triển mỗ muốn, Triển mỗ sẽ tự động thủ đi lấy, không cần Bạch ngũ gia hảo tâm!”

“Được!” Trong lòng Bạch Ngọc Đường đau cực, nghĩ không ra đến mức như thế này, mà Triển Chiêu vẫn muốn lừa gạt:

“Danh Nam hiệp, Bạch Ngọc Đường sao có thể xem nhẹ. Hiện giờ, nếu ngươi muốn ta không nhúng tay nữa, không bằng hiện tại một kiếm chém xuống, Bạch Ngọc Đường đương nhiên không còn cách nào tiếp tục quấy nhiễu ngươi!”

Nói, rồi cuộc đem cổ bản thân hơi hơi đưa về phía trước. Nhất thời, một sợi máu tươi rơi xuống, trong nháy mắt, nhuộm mảng lụa tuyết trắng phía dưới thành đỏ tươi!

Bạch Ngọc Đường gắt gao nhìn thẳng Triển Chiêu: Miêu Nhi, ngươi không muốn ta rơi vào hiểm cảnh, ta thế nào không biết? Hôm nay, ta ngược lại muốn đánh cuộc xem, xem tâm của ngươi, có thực cứng rắn như sắt đá hay không; có thực không còn một chút sự tồn tại của Bạch Ngọc Đường ta hay không!

Hồng sắc tiên diễm, đâm đau hai mắt, bàn tay cầm kiếm, đi trước tâm tư, như có ý thức của chính mình, thu lại cự ly. Triển Chiêu cực lực cố gắng trấn định, tổn hao tâm lực cực đại, cường bức bàn tay đang lui về của bản thân ngừng lại. Dừng tại nơi cách cổ Bạch Ngọc Đường ba tấc.

Đau lòng mà nhìn vết đỏ tươi kia, tổn thương này, là tổn thương ở trong tay mình....

“Ngươi...”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên bước tới trước một bước, thẳng đến khi khiến cho trường kiếm kia thối lui về phía sau.

Từng bước một tiến lên trước....

Từng bước một lui về sau....

Cho đến khi ép sát góc tường, ép đến khi y không thể tiếp tục thối lui.

Nhẹ nhàng mà vươn hai ngón tay, kẹp lấy cán kiếm, chậm rãi đẩy ra.

Một tay ấn lên mặt tường, chặn ở giữa Triển Chiêu cùng cửa sổ, ngăn lại thân hình có ý muốn thoát đi....

Một tay, theo thân kiếm, trượt hướng bàn tay cầm kiếm tái nhợt kia....

“Miêu Nhi.... Người.... muốn vứt bỏ ta sao? Người.... không lưu ý tới ta nữa sao?”

Thanh âm thấp trầm của Bạch Ngọc Đường, đặng chất ảm đạm mà vang lên bên tai:

“Nếu quả thực như thế, không bằng ngươi một kiếm giết ta, hạ một kiếm thống khoái lâm li. Có thể chết ở trên tay ngươi, Bạch Ngọc Đường ta cũng coi như cam tâm tình nguyện.... Chỉ cầu ngươi, đừng nói ra những lời hỗn trướng kia nữa.... Đó thực so với một kiếm giết ta, còn thống khổ khó chịu hơn nhiều....”

‘Đương!’ một tiếng vang nhỏ, Cự Khuyết rơi xuống đất....

Triển Chiêu chỉ cảm thấy toàn thân bủn rủn, không còn một tia khí lực, tùy ý Bạch Ngọc Đường ôm bản thân vào trong lòng....

Ngọc Đường, Ngọc Đường....

Đầy tâm đặng cay, đầy bụng ủy khuất, tâm phách cũng bị xoắn thành một đoàn, đau đến mức khó có thể hô hấp....

Vì sao? Rõ ràng ta chỉ không muốn thương tổn ngươi, lại vẫn cứ là ta, thương tổn ngươi triệt để như thế; rõ ràng ta chỉ mong ngươi giương cánh bay cao, lại vẫn cứ là ta, kéo ngươi vào vũng bùn không đáy này....

Cuộc đời này, chung quy là Triển Chiêu liên lụy ngươi....

“Miêu Nhi, không nên bỏ lại ta được không? Không nên một mình đi.... Người thế nào có thể nhẫn tâm bỏ lại ta, ngươi thế nào có thể nhẫn tâm nhìn ta một mình trôi giạt?”

Lặng lẽ dán sát thân mình hư thoát của Triển Chiêu, áp sát bên tai y:

“Muốn đi, Bạch Ngọc Đường cùng ngươi đi....”

Khí lực như bèo bọt bay trở lại thân hình, Triển Chiêu cưỡng ép muốn tránh khỏi cái ôm của Bạch Ngọc Đường.

Cùng đi? Thế nào có thể? Tuy Triển Chiêu là đi chịu chết, nhưng cũng chỉ mong ngươi có thể hảo hảo sống trong thiên địa này, tùy ý ngao du, tiêu ngạo nhân gian....

Cổ tay đau xót, người nọ lại vẫn không chế mạch môn của y, khí lực trong nháy mắt biến mất sạch sẽ, tránh không khỏi, thống khổ mà ngẩng đầu lên, lại nhìn không thấy biểu tình của Bạch Ngọc Đường....

Gắng sức không chế mạch môn của Triển Chiêu, thành công ngừng lại được thân hình muốn gãy thoát, như xưa tựa đầu trên vai y, thấp trầm mà nở nụ cười:

“Ta đã biết được, mục đích lần này của ngươi! Miêu Nhi.... Người ngăn được ta sao? Nếu ngươi không muốn ta cùng đi, ta đây liền tự một mình đi....”

“Người....” Đã biết cái gì?

Lời nói khó có thể hỏi ra miệng, cùng sự ầm nóng trong mắt, bị ép buộc nuốt trở lại trong bụng.

Triển Chiêu chỉ có thể tùy ý Bạch Ngọc Đường áp sát bên tai mình.

“Đương nhiên là đã biết mật lệnh của thánh thượng....”

Thân mình trong lòng chấn kinh mà cứng đờ, vội vàng lấy đầu cọ cọ bên cổ y, muốn trấn an sự bất an cứng ngắc:

“Ta biết, ngươi không muốn liên lụy ta. Nhưng.... nhưng những lời nói ngu xuẩn đó, cũng đừng nhắc tới nữa. Miêu Nhi! Tâm của Bạch Ngọc Đường cũng làm bằng máu thịt, chịu không nổi, chịu không nổi ngươi thương tổn nó như vậy....”

“Ta....”

Môi Triển Chiêu giật giật, ta làm sao nguyện ý thương tổn người? Nhưng cuối cùng không nói ra, chỉ thấp trầm mà thở dài:

“Xin lỗi....”

“Đêm đó trong cung, trừ người ra, toàn bộ đã chết, ngay cả người, cũng đến Tương Dương này đưa mạng.... Miêu Nhi....”

Buông lỏng bàn tay giữ chặt ra, gắt gao ôm lấy thân mình trong lòng, thân mình bản thân, lại nhịn không được bắt đầu run rẩy:

“Ta biết, người là cam tâm tình nguyện.... Bằng không, cũng không có ai có thể khiến cho người.... Ta không hỏi người là chuyện gì, cũng không hỏi người vì sao! Thế nhưng.... người thực có thể nhẫn tâm, buông được ta sao?”

Là, nhẫn không được tâm, buông không được người.... Thế nhưng.... có thể như thế nào?

Thống khổ nhắm lại hai mắt, hai tay không tự giác mà ôm lấy thân hình trên người....

Ta sao có thể buông được người, chung quy, người là duy nhất của ta tại thế gian này....

Ấm áp, quyến luyến duy nhất....

“Miêu Nhi.... Người hãy nghe ta nói....”

Thanh âm Bạch Ngọc Đường đột nhiên càng đề thấp, như thì thào nhỏ nhẹ, nhẹ nhàng áp lên vành tai:

“Bốn vị ca ca ta đều đã tới Tương Dương, nhị ca đã hứa với ta, trong ba ngày, nhất định đào một đường địa đạo, nối thẳng đáy Trùng Tiêu Lâu....”

“Người nói cái gì?”

Chấn kinh mà đưa tay kéo mái tóc đen trước mắt, ép buộc kéo đầu Bạch Ngọc Đường khỏi đầu vai, đối diện cặp mắt chói mắt kia, đôi mắt sáng rực rồi lại đau lòng.

“Chiêu! Vô luận như thế nào, người đều phải kéo dài qua ba ngày! Ba ngày sau, Bạch Ngọc Đường cùng người xông Trùng Tiêu Lâu!”

Bạch Ngọc Đường thăm đạm mà cười:

“Đồng sinh cộng tử! Đừng quên! Dù là chết, Bạch Ngọc Đường cũng muốn cùng người chết chung một chỗ!”

“Người.... điên rồi....”

Triển Chiêu vừa chấn kinh, vừa chua xót, trong mắt đột nhiên phủ bởi một tầng hơi nước mê mê mông mông.

“Nếu không như vậy.... Khi người xông Trùng Tiêu Lâu kia, cũng là lúc mệnh Bạch Ngọc Đường đã tận....”

Sợ hãi nghe được lời nói cự tuyệt, Bạch Ngọc Đường vội vàng nói:

“Dù là chết, trên đường đến Hoàng Tuyền, người cũng đừng mong bỏ lại ta!”

Nước mắt, nhịn không được, cũng không muốn nhịn mà rơi xuống:

“Nhưng, nếu có thể may mắn không chết! Chiêu, người có nguyện vì Bạch Ngọc Đường ta mà sống?”

Đau lòng mà lau đi những giọt nước mắt như ngọc rơi, nước mắt của bản thân rốt cuộc cũng nhịn không được mà rơi xuống:

“Triển Chiêu có thể vì người trong thiên hạ mà chết, lại —— chỉ vì một người Ngọc Đường mà sống!”

Ba ngày sau, ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu, cùng Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường liên thủ xâm nhập Trùng Tiêu Lâu, cuối cùng trộm ra được binh phù cùng minh thư, lại song song cùng mất mạng trong Trùng Tiêu Lâu....

Trùng Tiêu Lâu cũng sập vào lúc đó! Nghe nói, là Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường trước khi chết dùng Oanh Thiên Lôi cùng đồng quy vu tận trong Trùng Tiêu Lâu....

Đồng thời, ba vạn cấm quân vây quanh phủ Tương Dương Vương, bắt sống Tương Dương Vương Triệu Doanh....

Sau khi Tương Dương Vương Triệu Doanh bị bắt, Tây Hạ đột nhiên lui binh....

Hoàn.

(Ha ha ha, là ta giỡn thôi, chưa hoàn nha, dù gì cũng sắp hoàn, cho ta phởn 1 lần đi, hì hì!)

Hai tháng sau....

Bên hồ nơi quan ngoại, trên một chiếc thuyền nhỏ, một bạch y nam tử tuấn mỹ, yên lặng ngồi trên đó, đột nhiên giương tay lên, câu lên một con cá tươi sống.

Luống cuống tay chân bắt lấy con cá kia, bạch y nam tử, cười khê hướng về bên trong khoang thuyền kêu: “Miêu Nhi, mau tới xem ta câu được cái gì nè!”

Mảnh vải nơi khoang thuyền nhẹ giương, một nam tử áo lam nhẹ nhàng đi ra: “Ngọc Đường! Không nên náo loạn....”

“Thế nào? Chẳng lẽ mèo không phải đều thích ăn cá sao?”

“Ách? Thế nhưng mèo thích ăn nhất lại là chuột....”

“Được nha! Miêu Nhi! Ngược lại trêu đùa ta! Hôm nay, ta liền ăn ngươi trước rồi lại nói....”

....

Kiểm vũ cuồng long end.

22. Chương 21: Phiên Ngoại Chi Đoàn Viên Đêm Giao Thừa

Gió ngày đông, là lạnh, cùng từng mảnh hoa tuyết, nhẹ nhàng lay động, bông bông rơi xuống. Xinh đẹp rồi lại gần gũi, giữa lúc thoáng qua, biến mất trên nóc nhà đường phố.

Thành Biện Kinh gần cuối năm, lại vô cùng náo nhiệt, người đi trên đường đa số đều không tự giác mang theo vẻ tươi cười. Đẳng cấp bận rộn một năm, bách tính tâm thường, hay người trong triều đình thân ở địa vị cao, đều thả lỏng tâm tình, chìm đắm trong sự vui mừng sắp đến năm mới này.

Hiện giờ Tổng thất đã cùng Liêu quốc, Tây Hạ định ra điều ước không xâm phạm lẫn nhau, Tổng hoàng cực lực phổ biến nền chính trị nhân từ, trong biên giới Đại Tống, đều là thiên hạ thái bình, bách tính an cư lạc nghiệp.

Một chiếc xe ngựa, từ cửa thành chậm rãi chạy vào, nhóm thủ vệ nhìn nhìn tiêu ký hình chuột cực to trên xe ngựa kia, đều tự giác mà cung kính đứng một bên, yên tĩnh đợi nó đi qua.

Chiếc xe ngựa này cực kỳ bình thường, cũng không phải là quan lớn vương triều. Nhưng không chỉ có thủ vệ, ngay cả người đi đường, cũng đều lộ ra ánh mắt sùng kính, lảng tránh đường.

Chỉ vì, chiếc xe ngựa này, là xe ngựa của Hãm Không Đảo! Tiêu ký hình chuột, là tiêu ký của Ngũ Thử!

Năm trước, ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu, cùng Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường, không để ý an nguy sinh mệnh, xông Trùng Tiêu Lâu, trộm minh thư, khiến một hồi chiến hỏa biến mất, khiến vô số bách tính thoát được tai nạn. Bất hạnh, lại song song bị vây khốn trong Trùng Tiêu Lâu, dưới Oanh Thiên Lôi, song song gặp nạn. Tin tức truyền ra, thiên hạ chấn kinh! Thánh thượng tự mình hạ chỉ, lập mộ y quan cho hai người (mộ y quan = mộ áo mũ, tức lấy áo mũ chôn thay người), lấy làm chia buồn! Tứ Thử Hãm Không Đảo, chủ động thỉnh cầu vào triều làm quan, kế thừa di chí của Bạch Ngọc Đường cùng Triển

Chiêu. Hiện nay thế nhân không ai không kính ngưỡng sự trung can nghĩa đảm, anh hùng hiệp nghĩa của Ngự Miêu cùng Cẩm Mao Thử...

Nhìn người qua đường bên người bạn bạn rộn rộn, không ngừng bên ba; nhìn từng khuôn mặt tươi cười mang theo hạnh phúc cùng thỏa mãn. Triển Chiêu cũng không khỏi cảm thấy may mắn mà lộ ra một nụ cười.

“Được rồi! Người thế nào luôn nhìn một vài người không liên quan mà cười!” Bạch Ngọc Đường cảm thấy bất mãn mà một phen kéo rèm cửa sổ xe ngựa xuống, thuận thế tựa nghiêng ở trên người Triển Chiêu, gất gao ôm y, “Một người sống lớn như ta, ngay bên cạnh người, người còn nhìn ai?”

Triển Chiêu nhìn hành động ăn giấm, vô lại của Bạch Ngọc Đường, nét tươi cười trên mặt càng thêm sâu: “Đại Tổng giám, thực sự là yên vui thái bình. Hoàng thượng thực sự là trạch tâm nhân hậu, phúc của bách tính a!”

“Hừ! Hẳn đối với người như vậy, người lại còn khen hần cái gì trạch tâm nhân hậu. Miêu Nhi, chẳng lẽ người không hận sao? Trước đây, hần chính là một lòng muốn bức người chết a!” Nhắc tới đương kim vạn tuế, Bạch Ngọc Đường liền không khỏi tức giận trong lòng.

Nhẹ nhàng vỗ về sống lưng của Bạch Ngọc Đường, ôn nhu mà trấn an:

“Người sống ở trên đời này, luôn luôn có chút chuyện, người không muốn, nhưng lại không thể không làm, bách tính tầm thường còn như thế, huống hồ là chủ một nước? Kỳ thực hoàng thượng mới là người vất vả nhất thế gian này, việc khi đó, dù đối là ta, Triển Chiêu cũng sẽ lựa chọn như thế! Ngọc Đường, người cho rằng mọi người trên thế gian đều có thể như người, tùy tâm sở dục sao?”

Bạch Ngọc Đường khẽ hừ một tiếng, tuy rằng sớm đã biết trong lòng Triển Chiêu không có ý oán hận, nhưng hần lại không cách nào bỏ qua.

Triển Chiêu nghe xong, không khỏi bật cười: “Ngọc Đường thế nào lại nổi tính trẻ con rồi?”

“Khá cho người con mèo thối, cứ nhiên xem Bạch gia gia là trẻ con!” Bạch Ngọc Đường giả vờ giận nói, trọng trọng áp xuống, thẳng đến khi áp đảo Triển Chiêu trong xe ngựa, cũng may trong xe ngựa này, sớm đã trải da dê dày dày, lông xù mà bền chắc ấm áp. Bạch Ngọc Đường đuổi tay ngắt lấy bên hông Triển Chiêu.

Bên hông này, vốn là nơi miễn cảm của Triển Chiêu, bị Bạch Ngọc Đường náo loạn như thế, nhất thời toàn thân bủn rủn, yếu ớt mà bị áp dưới thân, không dụng được lực.

“Ngọc Đường, đừng náo loạn, ở đây không phải Mộ Hà (là tên hồ mà hai người cư trú sau khi quy ẩn), sắp đến Khai Phong Phủ...” Thực sự tránh không ra được, Triển Chiêu vội vàng xin tha nhắc nhở.

Hai người dây dưa một phen, Bạch Ngọc Đường đã có một chút động tình. Nhưng cũng hiểu rõ Triển Chiêu nói đúng, chỉ đành không cam nguyện mà buông người dưới thân ra, rồi lại hung hăng ngắt hai cái nơi vòng eo nhỏ mềm, mới chậm rãi ngồi trở lại chỗ cũ.

Triển Chiêu hơi hơi thở dốc, ở chung thân mật, như thế nào không biết tình hình của Bạch Ngọc Đường. Chỉ đành cười khổ không nói nữa, lẳng lặng nghe thanh âm xe ngựa chạy.

Nửa ngày, Bạch Ngọc Đường mới bình ổn, ép thấp thanh âm, oán giận nói:

“Còn không phải đều do con mèo ngốc chỉ thích lo nghĩ nào đó, đều đã nói với người, bốn vị ca ca đều đã vào Khai Phong Phủ, người lại còn muốn lo lắng, hiện giờ, muốn về cũng là người, còn phải lén lút như vậy...” Không thể so với sự tiêu dao vui sướng khi ở Mộ Hà, nếu là ở Mộ Hà, hôm nay, làm sao có thể để cho người chạy thoát? Đương nhiên, những lời này, Bạch Ngọc Đường thông minh mà không nói ra khỏi miệng. (Nếu ko bị con mèo mặt mỏng nào đó cho ngủ phòng khách thì chút! XD

~)

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Triển Chiêu nghe thấy mà lòng tràn đầy áy náy, nơi nào còn có thể nghĩ đến được hàm ý dưới lời của con chuột bạch này:

“Đều là Triển mỗ liên lụy người...”

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, vội vàng cười nói: “Sao còn nói những lời loại này, ngày hôm trước, không phải đã đáp ứng ta sẽ không nhắc lại sao? Chẳng lẽ Nam hiệp hiện giờ đã thành béo nhờ nuốt lời*?” (chỉ người hay vi phạm lời hứa, làm lợi cho bản thân)

Triển Chiêu hiểu rõ Bạch Ngọc Đường là dùng lời nói che lấp, không muốn mình áy náy, chỉ đành dẫn mi, cười nói: “Như thế nào? Nhưng danh Nam hiệp này, cũng đừng nhắc tới nữa, nếu để người khác nghe thấy, chẳng phải lại sinh chuyện sao!”

Bạch Ngọc Đường há miệng đang muốn nói cái gì, lại cảm thấy xe ngựa đột nhiên dừng lại, nghe thấy thanh âm thấp trầm của Lô Nghĩa đánh xe vang lên bên ngoài: “Nhị vị quan gia, tiểu nhân Lô Nghĩa, bên trong là đệ đệ của đại gia cùng phu nhân...”

Bạch Ngọc Đường lập tức dắc ý dào dạt, Triển Chiêu hung hăng liếc nghiêng hắt một cái, trong lòng biết nhất định là chủ ý ôi thiu của con Cầm Mao Thử này, tiếc rằng lúc này đang ở Biện Kinh, lại vô luận như thế nào cũng không thể để người ta phát hiện, chỉ đành nhịn lại nhịn, ép buộc nhịn xuống.

Một thanh âm phi thường quen thuộc vang lên: “Nga, thân thích của đại gia? Đại gia đã phân phó, nói là đón qua để cùng ăn mừng năm mới!”

Thân mình Triển Chiêu chấn động, đây là nha dịch của Khai Phong Phủ, Triển Chiêu còn nhớ rõ tên hần, gọi là Thành Hỉ.

Một đôi tay ấm áp, kéo qua, nhẹ nhàng ôm lấy bên hông, Bạch Ngọc Đường cúi đầu hơi cọ cọ ở vai cổ Triển Chiêu, lấy làm an ủi.

Triển Chiêu ngẩng đầu liếc hắt một cái, cười cười, bình ổn lại cuộn trào mãnh liệt trong lòng, để bản thân thả lỏng tiến vào ***g ngực ấm áp phía sau.

Thanh âm Lô Nghĩa cười vang lên: “Đúng vậy, quan gia.”

Thành Hỉ kia cũng không kiểm tra, chỉ phát phát tay, nói: “Đi vào đi!”

Tiếp theo, xe ngựa lần nữa đi tới. Lại đi một hồi lâu, mới lần nữa ngừng lại.

Bốn phía một mảnh vắng vẻ, trong lòng Triển Chiêu yên lặng đếm: một, hai, ba... mười một, cộng thêm Lô Nghĩa bên ngoài, có mười hai người! Hai hô hấp thô ráp, rõ ràng là người không biết võ công, còn lại hô hấp nhẹ nhàng hơi phong bế, hẳn là người biết võ... Cười khổ, không cần đi ra ngoài nhìn, cũng có thể đoán được là ai...

Quả nhiên, tiếng nói trầm ổn khàn khàn vang lên, không trấn tĩnh tự phụ như nhất quán, hơi hơi lộ ra một chút tự loạn: “Lô hộ vệ, mời bọn họ xuống đi!”

Hít một hơi thật sâu, dùng sức nắm lấy bàn tay lo lắng của người phía sau, Triển Chiêu vén rèm cửa, nhảy ra ngoài:

“Không cần!”

Ánh mắt nhất nhất đảo qua bốn người Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ rõ ràng kích động, ngay cả Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh luôn luôn lãnh tĩnh kiềm chế cũng không khống chế được mà lộ ra vẻ kích động. Tứ Thử cùng Lô phu nhân bên cạnh tuy rằng đã sớm biết chân tướng, nhưng lúc này cũng không khỏi ửng đỏ hai mắt.

“... tham kiến đại nhân, Công Tôn tiên sinh!” Thật vất vả nhịn xuống hai chữ ‘thuộc hạ’ đến bên miệng, thanh âm của Triển Chiêu hơi có chút rung động.

Bao Chứng nhắm hai mắt, cuối cùng cũng bình định lại nỗi lòng kích động, “Sống là tốt rồi, sống là tốt rồi!” Tiến lên vài bước, tử mỉ đánh giá trên dưới một phen, “Chỉ là —— khổ cho người!”

Phía sau, Công Tôn Sách cùng tứ đại hộ vệ cùng chen nhau lên, vây quanh Triển Chiêu, kích động không ngớt.

Công Tôn Sách rưng rưng kéo Triển Chiêu qua, nói: “Triển hộ vệ, khi truyền đến tin người cùng Bạch thiếu hiệp song song mất tại Trùng Tiêu Lâu, thật đúng là hù chết chúng ta, những ngày đó, tất cả mọi người không còn tâm tư xử lý công vụ gì nữa, ngay cả đại nhân, cũng đều giam bản thân ở trong phòng vài ngày...”

Hai mắt Bao Chứng cũng đầm đìa lệ quang, trên mặt lại hiện lên nét tươi cười an ủi, nói: “Công Tôn tiên sinh, đừng nói bần phu, tiên sinh không phải cũng nhốt bản thân tại trong phòng, ôm bao châm cứu không buông sao... Nếu không phải bốn người Lô hộ vệ tới Khai Phong Phủ, không biết Công Tôn tiên sinh còn trầm mặc bao lâu đây!”

Triển Chiêu kích động trong lòng, “Là lỗi của Triển Chiêu, để cho đại nhân, Công Tôn tiên sinh, chư vị huynh đệ lo lắng thất vọng...” Nói đến chỗ này, nước mắt, cũng không nhịn được nữa mà tràn khỏi viền mắt.

“Triển đại nhân...” Bốn người Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ chỉ nói được một tiếng này, cũng nuốt lệ nói không ra lời.

Tuy nói nam nhi có lệ không dễ rơi, nhưng hôm nay sinh tử biệt ly, cửu biệt gặp lại, làm sao còn dửng dưng được? Bảy người nguyên cùng Khai Phong Phủ, tất cả đều rơi lệ đầy mặt, hưng phấn mà ôm lấy nhau.

Bạch Ngọc Đường theo sau Triển Chiêu xuống, thấy tình hình này, cũng không khỏi ửng đỏ hai mắt, lại sớm đã bị Tứ Thử lôi lôi, kéo kéo, làm sao còn có công phu nhàn rỗi mà đến chỗ của Triển Chiêu chen chúc.

Lô đại tẩu một đôi tay trắng kéo chặt Bạch Ngọc Đường, khóc nói: “Ngũ đệ... Để cho đại tẩu xem xem! Lâu như vậy, người sống có tốt không? Có thiếu thốn cái gì hay không...”

Lô Phương chỉ đành đỡ thê tử của mình, “Được rồi được rồi, lão Ngũ hiện không phải rất tốt sao?”

Hàn Chương, Từ Khánh, Tương Bình, cũng không nói gì, chỉ kéo Bạch Ngọc Đường, đầy mặt lệ ngân mà cười...

Bao Chứng lau lau nước mắt, nhìn mọi người cười nói: “Được rồi được rồi, Triển hộ vệ cùng Bạch thiếu hiệp lần này mạo hiểm rất lớn trở về cùng mọi người đoàn viên, đều dừng ở chỗ này nữa, mọi người vào phòng nói tiếp đi!”

Nghe xong lời này, mọi người mới rút cục buông tay, theo Bao Chứng đi đến một gian tiểu viện —— tiểu viện này, chính là nơi ngày xưa Triển Chiêu cư ngụ.

Bạch Ngọc Đường chen chúc qua, nhẹ nhàng nắm tay Triển Chiêu.

Triển Chiêu liếc nhìn lại một cái, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy yên ổn, hai người đối diện nhau cười, đi theo vào.

Công Tôn Sách bên cạnh thấp trầm nói: “Hôm nay, đại nhân sớm đã phân phó xuống, không cho phép quấy nhiễu, trong viện này chỉ có chúng ta, Triển hộ vệ không cần lo lắng!”

Đang nói, đã tới bên trong phòng, trong phòng, sớm đã bày một tấm bàn tròn, trên bàn bày đầy rượu và thức ăn.

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, tất cả đều hỏi hai người Triển Bạch hiện giờ sống như thế nào, đang ở nơi nào, có thiếu thốn gì hay không, Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường nhất nhất đáp lại.

Mọi người lại hỏi đến phong cảnh thủy sắc, dân phong tập tục nơi quan ngoại...

Đang lúc náo nhiệt, Bao Chứng đột nhiên hỏi: “Triển hộ vệ, hiện giờ, người có thể đem việc trước đây vì sao giả chết nói ra không?”

Một lời đã ra, nhất thời bốn phía một mảnh yên tĩnh, mọi người, bao gồm Tứ Thử trước đây trợ giúp Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường giả chết, cũng không biết ngọn nguồn, ngay cả Bạch Ngọc Đường cùng giả chết, cũng không biết đến tột cùng. Chỉ vì y là Triển Chiêu, một Triển Chiêu vì đại nghĩa quên thân, mọi người mới có thể dưới tình hình không biết chuyện gì, đều dốc hết toàn lực. Lúc này nghe Bao Chứng hỏi, không khỏi đều tĩnh lặng lại, nhìn phía Triển Chiêu.

Triển Chiêu trầm mặc một hồi, ngẩng đầu, nhất nhất nhìn qua mọi người bên cạnh bàn, nhìn lại Bao Chứng: “Đại nhân, cũng không phải là Triển mỗ có ý lừa gạt, chỉ là chuyện sinh tử của một mình Triển Chiêu nhỏ,

chuyện của vạn dân lớn. Triển Chiêu có thể nói, nhưng việc này có thể lớn cũng có thể nhỏ, lớn, nguy hại đến Đại Tổng ta; nhỏ.... chỉ sợ người biết được việc này, tất cả đều khó thoát cái chết! Đại nhân, xin đại nhân khoan thứ tội Triển Chiêu giấu diếm...”

Bao Chứng yên lặng gật đầu, không nói nữa.

Ngay cả Bao Chứng cũng đã không hỏi, Triển Chiêu cũng không nguyện nói ra, mọi người bên cạnh bàn không khỏi đều trầm mặc xuống, như vậy, trước đây Triển Chiêu xác thực là một lòng muốn chết, cũng vì Bạch Ngọc Đường lấy mệnh bức bách, mới có thể giả chết ẩn cư...

Triển Chiêu thấy mọi người không nói gì, không khỏi áy náy trong lòng.

Bạch Ngọc Đường duỗi tay xuống dưới bàn, nhẹ nhàng nắm tay Triển Chiêu, khẽ nắm chặt, cười nói: “Hôm nay, chính là thời gian chúng ta đoàn viên, đến, Bạch Ngọc Đường kính huynh tấu, đại nhân, Công Tôn tiên sinh, cùng bốn vị một chén!”

Có câu này của Bạch Ngọc Đường, trong lòng Triển Chiêu khẽ an, cũng đứng lên, nói: “Triển Chiêu cũng cùng Ngọc Đường, kính mọi người một chén!”

Công Tôn Sách là người đầu tiên nâng chén, đứng lên, nói: “Không sai, chúng ta gặp nhau ngắn ngủi, lần này từ biệt, không biết ngày sau còn có thể tương kiến hay không! Chuyện quá khứ, sao cần nhắc lại, hôm nay, mọi người cần phải không say không về!”

“Không sai! Không say không về!”

Trong tiếng ồn ào tán thưởng, là từng khuôn mặt cố gắng áp xuống sự khó hiểu.

Một đời mấy mùa lễ.

Đừng uống gặp nhau lại biệt ly.

Một chén rượu mấy tình.

Quản chi ngày mai phong sương bạo.

Ánh nền bóng trắng, rượu ngon chung chén. Say người, cũng say tâm.

Triển Chiêu còn nhớ, bốn người Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ trước hết ngã xuống, sau đó siêu vẹo mà dựa nhau rồi đi, Bao đại nhân từ đầu đến cuối đều không biến sắc mặt, thẳng đến khi ông thẳng tắp ngã xuống, mới phát giác ông đã uống đến mức bất tỉnh nhân sự, chỉ được có cái mặt đen kìa, mới không có ai có thể nhìn ra. Sau cùng, vẫn là được Công Tôn tiên sinh cũng đồng dạng đứng không vững nâng trở về phòng. Bản thân Triển Chiêu cũng bị chuốc đến mức đầu óc choáng váng, sau cùng tựa hồ là Bạch Ngọc Đường đỡ y vào phòng, Tứ Thử... tựa hồ đều ngã lên trên bàn...

Ở trên giường nằm một hồi lâu, mới khôi phục chút thần trí, mở mắt, bốn phía một mảnh yên tĩnh, quay đầu nhìn xung quanh, trong phòng chỉ còn một mình mình.

Bất giác trong lòng hơi có cảm giác kinh ngạc, sao không thấy bóng dáng con chuột bạch kia?

Đang nghĩ ngợi, cửa sổ ‘cách’ một tiếng vang nhỏ, bóng trắng chợt lóe, một người đã đứng trong phòng, không phải con chuột bạch kia thì là ai?

“Ngọc Đường, người đi đâu?” Triển Chiêu hơi chống nửa người, nhìn hẩn hoi.

Bạch Ngọc Đường thấy y đã tỉnh lại, ngăn ra, xoay người rót một ly trà từ trên bàn chuyển tới trước mặt, sẵn sốc mà khẽ cười nói:

“Uống chút nước trà trước đi, hôm nay người thực sự uống rất nhiều...”

Triển Chiêu tiếp nhận, một ngụm uống xong, lắc lắc đầu óc còn có chút chóng mặt, nói với Bạch Ngọc Đường:

“Người cũng uống không ít, sao không thấy người say?”

Bạch Ngọc Đường cười tà nói: “Tửu lượng của Bạch gia gia, người hôm nay đã kiến thức được chưa?”

Nói, nhẹ nhàng bao phủ trên người Triển Chiêu.

Triển Chiêu là uống say thật, tư duy khôn khéo thường ngày, lúc này lại không hề có phản ứng, cho dù Bạch Ngọc Đường đề y trở về trong giường.

Da thịt sau khi say rượu, lộ ra hồng đỏ say lòng người, hoặc là vì cồn, ánh mắt của Triển Chiêu mê li mà dụ người, thân mình có chút nóng lên. Bạch Ngọc Đường ôm lấy, không khỏi thỏa mãn mà thở dài, ở trong ánh mắt mê mang của Triển Chiêu, cúi đầu bao phủ lên chiếc cổ trơn bóng kia, từng tắc từng tắc, môi hôn lên khóe miệng; ngón tay, cũng tùy hứng mà chui vào vạt áo, đi dạo xung quanh.

Ngón tay hơi lạnh chạm đến da thịt nóng ấm, kích thích tà ác, khiến Triển Chiêu không khỏi run lên, thần trí cuối cùng cũng thanh minh một chút. Vội vàng bắt lấy bàn tay đang vuốt ve trong vạt áo, thở hổn hển nói:

“Ngọc Đường! Sáng sớm mai, còn phải lên đường trở về...”

Hai người tuy sớm đã từng có thân mật da thịt, nhưng nơi này lại là trong Khai Phong Phủ, cộng thêm sáng ngày mai, hai người lại phải rời đi, Triển Chiêu thực sự rất muốn bảo tồn một ít thể lực.

“Ta biết! Ta sẽ chú ý, Chiêu...”

Bạch Ngọc Đường một mặt nỉ non, một mặt ôn nhu mà hôn lấy đôi môi còn muốn nói gì đó kia. Nhẹ nhàng mà đè thấp thân mình, đem hỏa nhiệt của bản thân, áp sát lên trên chiếc đùi thon dài của Triển Chiêu.

Nhìn Triển Chiêu đỏ mặt, như thở dài mà thả lỏng thân hình, nhẹ nhàng ôm lấy vai cổ của người trên thân.

“Ngọc Đường... Người tối nay tựa hồ phi thường hưng phấn... Xảy ra chuyện gì sao?”

“Nào có? Ta không phải vẫn luôn ở bên cạnh người sao?”

Nhận được ngầm đồng ý, Bạch Ngọc Đường dịu dàng cởi bỏ y sam của hai người, một mặt lưu luyến giữa cổ cùng xương quai xanh của y, một tay theo ngực vuốt ve xuống, nhẹ nhàng áp sát phần trung tâm mềm nhuyễn ngủ say kia, tận lực khiêu khích, vuốt ve, cảm giác phần trung tâm mềm nhuyễn ngủ say kia ở trong tay mình chậm rãi thức tỉnh, biến cứng, biến thô, biến nóng, một cổ ấm áp mà thỏa mãn, tràn đầy trái tim. Một mặt càng thêm ra sức trêu đùa dục vọng của Triển Chiêu, tay kia lặng lẽ lướt qua sống lưng, ẩn vào u cốc tịch tịch. Nghe thanh âm trong suốt kia, dần dần nhuộm lên vị đạo ***, tiếng rên rỉ như than thở, thấp trầm mà tràn ra khóe môi. Đồng thời khi y thừa nhận đến mức tận cùng mà trút ra, đem bản thân chôn vào sâu bên trong cơ thể sau khi phát tiết mà nhũn ra của y....

Hoàng cung lúc này, đang một mảnh hỗn loạn, trong tấm cung cùng ngự thư phòng của hoàng thượng, một mảnh bữa bãi, vô luận là bàn ghế ngự dụng, hay là đèn cung đình tinh xảo, toàn bộ đều không có một thứ may mắn tránh khỏi, rách nát vỡ vụn lẫn lộn trên mặt đất.

Triệu Trinh nhìn thị tòng thấp thỏm lo âu, không khỏi hơi hơi cười khổ: thế này, tựa hồ có chút giống với một lần đã từng phát sinh qua —— đó là Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường vì việc tam bảo mà tiến cung. Thế nhưng —— người nọ đã chết, cùng với Ngự Miêu, chết trong Trùng Tiêu Lâu ở thành Tương Dương, có lúc, cũng không khỏi hỏi bản thân, quyết định trước đây là đúng hay sai, thế nhưng, lại hiểu rõ, cho dù trở lại trước đây, bản thân cũng chỉ lựa chọn một điều, không phải không tin người nọ, chỉ là...

Lắc đầu, thở dài bước đi hướng cung điện của sủng phi...

Tung bông tung lan tung dứa... ya hu!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Hoàn rồi a a

!

Chắc, hi hi... bộ này ta sẽ ko share word, bởi nó ngắn, năng nào có hứng giữ word cứ pase, ít nên chắc ko gây tay các năng đầu, haha!

Xong, tập trung Bích Huyết, còn Âm dạ thì... ha ha... hên xui! ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-vu-cuong-long>